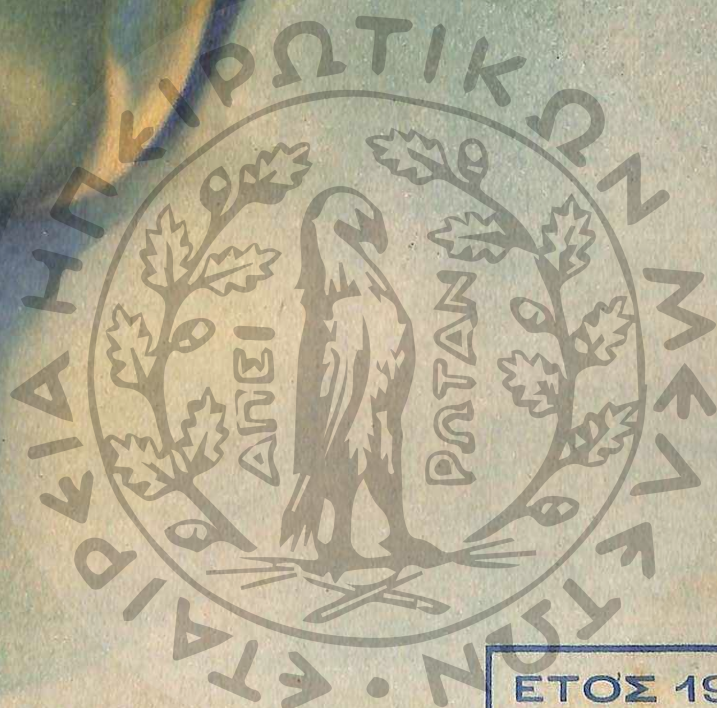
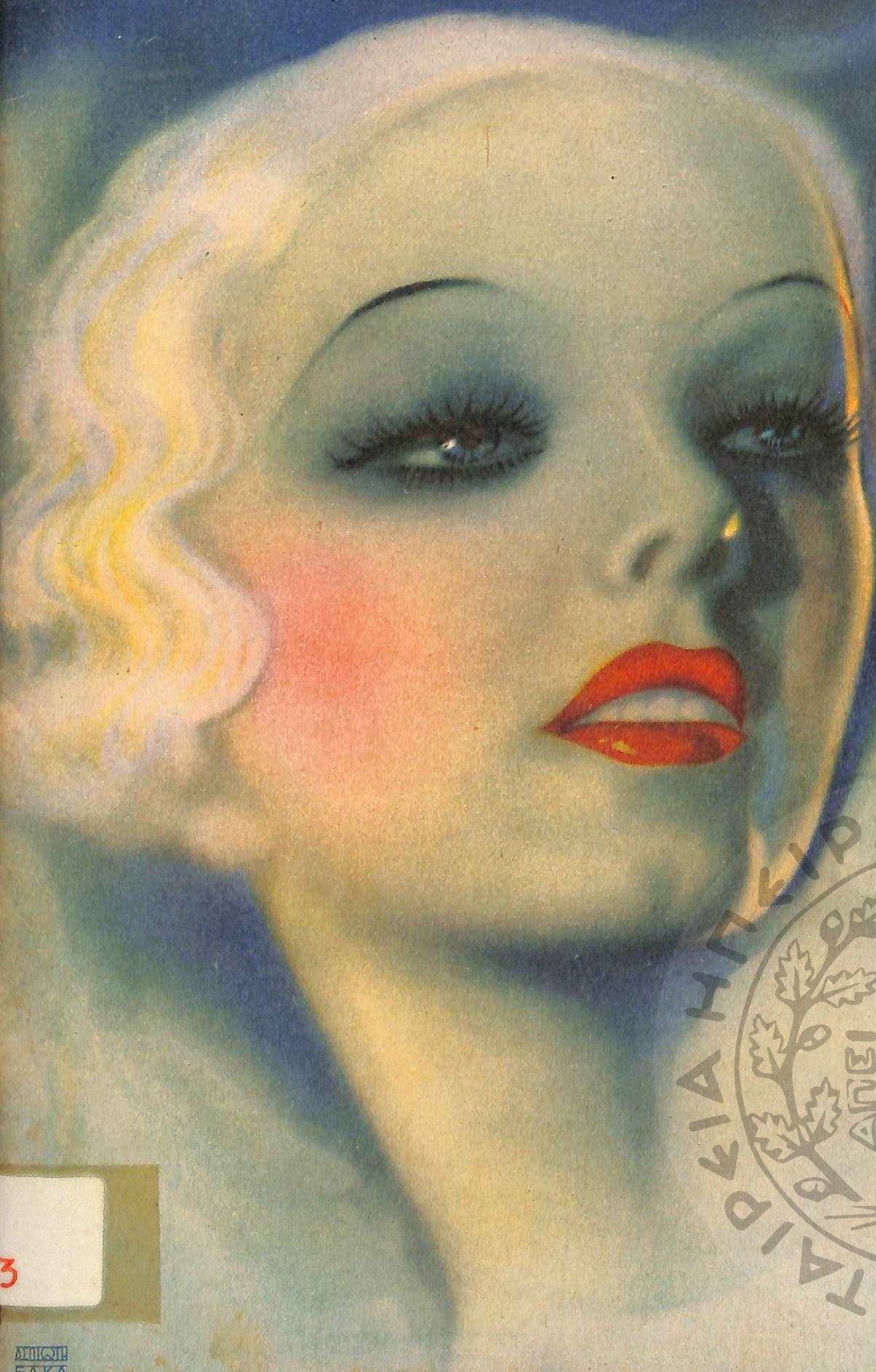

Εβδωμιάς

ΕΤΟΣ 19⁰⁰
ΑΡΙΘ. 434

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
22 Ιανουαρίου 1936

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ 1 Τόμος
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-87
ΑΡΙΘ. 35282
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΑ

Ἡ προεκλογικὴ περίοδος αὐτὴ τὴ φο-
ρὰ δὲν ἔχει ἀφίσει θέατρο γιὰ θέατρο.
Ὅλα τὰ ἔχει μεταβάλλει σὲ ἐκλογικὰ
κέντρα.
Ὡς διὰ μαγείας μέσα σὲ μιὰ νύχτα,
οἱ φωτογραφίες τῶν καλλιτεχνῶν πα-
ραχώρησαν τὴν θέση τῶν στῆς σοβαρο-
φανεῖς φυσιογνωμίας τῶν διαφόρων ὑ-
ποψηφίων μὲ τὰ ἐμφορὶθ ὁλέμματα καὶ
τὶς χιλίες ὑποσχέσεις πού σταλάζουν ἀ-
πὸ τὰ χαριτωμένα μειδιάματά των.
Τὰ θεατρικὰ προγράμματα δὲν πα-
ρεχώρησαν τὴ θέση των: Χάθηκαν τὰ
κακόμοιρα, ἐξαφανίστηκαν κάτω ἀπὸ
τὶς χιλιάδες χιλιάδων ἀντίτυπα τῆς
μορφῆς τῶν ὑποψηφίων πατέρων, κι' ἀ-
πὸ τὶς προκηρύξεις.
Καὶ δὲν χάθηκαν μόνο τὰ προγράμ-
ματα. Χάθηκαν καὶ οἱ τοῖχοι τῶν σπι-
τιῶν πού ἔχουν τὴν εὐτυχία νὰ συνο-
ρεύουν μὲ τὰ κέντρα, γιατί οἱ ἐκλογι-
κὲς τοιχοκολλήσεις ἔχουν ἀναλάβει νὰ
φτιάξουν παράξενα μωσαϊκὰ πού τοὺς
σκεπάζουν τελείως.
Ἄραγε, ὅμως, νὰ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν
προορισμό των τὰ θέατρα; Μήπως καὶ
τώρα δὲν δίδονται «πρῶτες»; Ἀδιάφο-
ρο ἀν λέγονται «ἐγκαίνια». Καὶ τώρα
δὲν γράφονται «κριτικὲς» ὑπὲρ καὶ
κατὰ;
Καὶ τώρα δὲν ἀντιχοῦν οἱ αἰθουσὲς
τῶν ἀπὸ χειροκροτήματα καὶ ἐπιδοκι-
μασίες;
Καί, τὸ σπουδαιότερο, σὲ ὅλα δὲν
ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται κωμῳδία, ὁ-
περέττα, ἐπιθεώρηση; Δὲν ὑπάρχουν
πάντα «ἡθοποιοί» πού πρωταγωνι-
στοῦν; Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ὅλα αὐτὰ
τὰ θεατρικὰ εἶδη ἔχουν τὴν περίεργη
ιδιότητα ν' ἀλλάζουν τὴν ἐπομένη τῶν
ἐκλογῶν. Νὰ γίνονται «δράμα». Ἐνα
δράμα, μάλιστα, χωρὶς ἐπιτυχία, πού
ἀναγκάζει τοὺς «θιασάρχας» νὰ δια-
λύσουν ἀμέσως τὸν «θίασο» καί... τοὺς
ἐαυτοὺς των.

Ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ
Δίπρακτη παιδικὴ κωμῳδία
Θὰ διανεμηθῇ εἰς ὅλους τοὺς
ἀναγνώστες μας μὲ ἓνα δελτί-
ον καὶ δέκα μόνον δραχμὰς.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ

Γνωστὴ ἡ Μαρία ἐτύγχανε
σὲ ὅλο τὸ Σκοπευτήριον...
Δὲν ἦτο πλάσμα τι χαζόν,
μοντέρνα ὅμως ἀμαζών,
τὴν τέχνην τὴν πολεμικὴν
εἶχεν... ὡς ψωμοτύριον!
Μιὰ μέρα πού φιλονικεῖ
μὲ κάποια Εὐδοκία,
σκοπεύει αὐτὴν στὴν κεφαλὴ
κι' ἀγρίως τὴν λιθοβολεῖ...
καὶ γίνεται ἀνάστατη
ὅλη ἡ συνοικία!
Θέλετε τὴν ἐξήγησιν
αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου;
Προπονομένη πού καὶ ἰσο-
τὴν σκόπευσεν ἀπὸ σκοποῦ:
ἀπλούστατα ὡς κάτοικος
ἐνός... Σκοπευτηρίου!
Οἱ κομμωταὶ καὶ οἱ κουρεῖς
τὰ ροῦχα τοὺς ξεσκίζουν:
γυρεύουν μὲ τὸ σπαθὶ
ἢ διατμήσεις ν' ἀρθῇ
καὶ στὸ ἐξῆς μὲ τίς τιμὲς...
κόντρα νὰ μᾶς ξυρίξουν!
Παραγγελία ἐγένετο
καινούργιων παρασήμων...
Καὶ μὲ τὴν εἰδησιν αὐτὴν
συγκίνησις ἐπικρατεῖ
στοὺς κύκλους τῶν πολιτικῶν
καὶ ἄλλων ἐπισήμων...
Ὅχι πού τὰ φιλοδοξοῦν!
Θεὸς φυλάξοι! Ἐξέρετε
πῶς ἡ ἀπονομή αὐτὴ
ἀλλοίως πιά θὰ ἐρμηνευθῇ
ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀνακτός;
«Εὐχαριστῶ σας... Χαίρετε!»
Τὸ κῆμα τῶν αὐτοκτονιῶν
παρέσυρε... ἕναν δῦτη-
δστις τὸν εἶον θαρεθεῖς
ἐπῆρε τὴν βουτιά του εὐθύς...
διαλέξας τὸν γλαυκὸν θυτὸν,
γιὰ ὑστερνὸ του σπιτί!
Μὰ εὐτυχῶς ἐνῶ ἐκλαίγαν
ὅλοι τὸν θάνατό του,
ὁ δῦτης πιά μηχανικά,
ἐδρασε... ἐπαγγελματικά—
κι' ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ θυθοῦ
ὁ ἴδιος... τὸν ἐαυτὸ του!
Ἐμπόριο ἀνταλλαγῆς
μὲ τὸν Νέο Κόσμο ἀγγέλλεται:
ἐυλεία καλὴ—κι' οὐχὶ κακὴ—
θὰ στέλνῃ ἐδῶ ἢ Ἀμερικὴν,
καὶ ἀντ' αὐτῆς θὰ στέλνομε
κούτσουρα ὅσα θέλετε!
ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

ΟΙ «ΠΡΩΤΕΣ ΠΡΕΣ»

Σὲ πολυτελὴ ἐκδοσὴ τοῦ περιοδικοῦ
«Τὰ Χρονικά» κυκλοφόρησε ἡ φιλολο-
γικὴ μετάφραση τοῦ κ. Μάρκου Τσιρι-
μώκου τῶν «Πρωϊνῶν ὠρῶν καὶ τῶν ὠ-
ρῶν τοῦ ἀπομεσήμερου» τοῦ Ἐμίλ Βε-
ράρεν.
Ἡ μετάφραση αὐτὴ ἀποτελεῖ μιὰ
δύσκολη καὶ δημιουργικὴ ἐργασία καὶ
προσφέρει πολλὰ στὸ ἐνεργητικὸ τοῦ
μεταφραστικοῦ ἔργου τοῦ κ. Τσιριμώ-
κου. Ἐκεῖνο δὲ πού κινεῖ ἰδιαίτερος
τὴν προσοχὴ εἶναι ἡ στοργὴ μὲ τὴν ὁ-
ποία ὁ ποιητὴς-μεταφραστὴς μετέφερε
στὴ γλῶσσα μας σὲ ἐλεύθερους ἀλλὰ
μουσικοὺς στίχους τὸ ὠραιότατο γαλ-
λικὸ πρωτότυπο.

Η «ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ»

Ἡ ἐπιτυχὴ σταδιοδρομία ἐνὸς αὐστηρῶς
λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ, πού ἔχει τάξει κυ-
ριώτερο σκοπὸ τὴν αἰσθητικὴν διαπαιδα-
γώγησιν τοῦ κοινοῦ καὶ ἐννοεῖ νὰ τὸν προ-
γραμματοποιήσῃ χωρὶς ἐλιγμούς καὶ ὑποχωρή-
σεις, εἶναι ἀσφαλῶς ἓνα γεγονός, ἰδίως στὴν
Ἑλλάδα, ὅπου σχεδὸν πάντοτε ναυαγοῦν αἱ
σοβαρὰ προσπάθειαι. Αὐτὸ ὅμως πού ἔχει
νὰ παρουσιάσῃ τὴ στιγμή αὕτη ἡ «Ν. Ἐστία»
εἶναι κατὰ περισσώτερον: ἓνας σταθμός.
Ἰδρύθηκε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1927 ἀπὸ τοὺς
κ. κ. Γρ. Ξενόπουλον καὶ Ἰωάν. Κολλάρου,
συνέχισε τὴν ἐκδόσιν τῆς ἐννέα ὁλόκληρα
χρόνια μὲ ὑποδειγματικὴν τάξιν, ἀνακαινί-
σθηκε στὸ τέλος τοῦ 1932 καὶ στὴν ἀρχὴ
τοῦ 1933 ἀπὸ τὸν νέο διευθυντὴ τῆς κ. Πέ-
τρο Χάρη, συμπλήρωσε δέκα ὀκτὼ μεγάλους
τόμους καὶ ἀπὸ τὴν 1η Ἰανουαρίου ἐφορ-
τάζει τὴν εἰσοδὸν τῆς στὸ δέκατο χρόνον τῆς.
Μαζὶ τῆς ὅμως ἐφορτάζει δικαίαν ὁλόκληρος ὁ
ἀθηναῖκός Τύπος πού σχολίασε μ' ἐνθουσιώδη
ἄρεθρα τοὺς μόχθους τῶν διευθυντῶν καὶ τοῦ
ἐκδότου τῆς, κ. ὁλόκληρος ὁ φιλολογικὸς
καὶ καλλιτεχνικὸς μας κόσμος, πού ὅρμηκε
στὶς σελίδας τῆς πρῶτην πάντα φιλοξενία
καὶ στὸν ἀγῶνα τῆς ὀφείλει πολλὰ, πάρα
πολλὰ, ἀλλὰ περισσώτερον ἀπὸ κάθε τι ἄλλο
τὴ δημιουργία ἐκλεκτοῦ ἀναγνωστικοῦ κοι-
νοῦ, ἱκανοῦ νὰ ἐκτιμῇ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ
τὴν λογοτεχνικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν παραγωγὴν.
Εἶναι ἓνας σταθμὸς τὸ γεγονός αὐτό. Ἀλλ'
εἶναι δεύτερος, ἐπίσης, σταθμὸς τὸ Πρωτο-
χρονιάτικο τεῦχος τῆς, μὲ τὸ ὅποιο ἐγκα-
νιάζει τὴ νέα περίοδόν τῆς. Ἡ «Νέα Ἐ-
στία», μὲ τίς ἐκλεκτὰς συνεργασίας τῆς, μὲ
τὴν καλαισθητὴν εἰκονογράφησίν τῆς, καὶ μὲ
τὴν ἐν γένει πλουσίαν ἐμφάνισίν τῆς, δὲν εἶ-
ναι πιά ἀπλῶς ἑλληνικὸν περιοδικόν. Ἐγίνε
περιοδικὸν εὐρωπαϊκόν, πού μπορεῖ νὰ συγκρι-
θῇ μὲ τίς σοβαρώτερας ἑξέως φιλολογικὰς
καὶ καλλιτεχνικὰς ἐπιθεωρήσεις.
Ἡ «Ἐβδόμη» συγκαταφέρει μὲ κάθε εὐ-
κρίνεια καὶ εὐχεται στὸν νέο διευθυντὴ τῆς
κ. Χάρη πού μὲ τὴν ἐπιτυχία συνεχίζει
τὸν ἀγῶνα, κάθε εὐδοκίμησιν.

Ξυπνά καὶ κουτά

ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΕΙΛΗ

Ὁ δεσμοφύλαξ τσακώνει τὸν φυλακισμέ-
νο πού ἔχει λιμάρει τὸ κάγκελλο τοῦ παρα-
θύρου κι' εἶναι ἑτοιμος νὰ φύγῃ.
— Ἄν δὲν καθήσῃς ἡσυχά, τοῦ λέει, θὰ
σὲ πετάξω ἔξω μὲ τίς κλωτσιές!

■ ■

ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΔΗΜΙΑΣ

Ἵπ' ἀλλήλους.— Κύριε, μπορῶ νὰ λεί-
ψω αὐτοῦ;
Προϊστάμενος.— Γιά ποιὸ λόγο;
Ἵπ' ἀλλήλους.— Γιά νὰ αὐτοκτονήσω.

■ ■

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΟΝΤΩΝ

— Δὲν ντρέπεσαι, χριστιανέ μου, νὰ ζή-
σανεὺς στὴ μέση τοῦ δρόμου;
— Θὰ ζητιάναυα καὶ στὸ σπίτι μου... ἀλλὰ
δὲν ἔχω σπίτι!

■ ■

ΕΥΘΥΜΗ ΧΗΡΑ

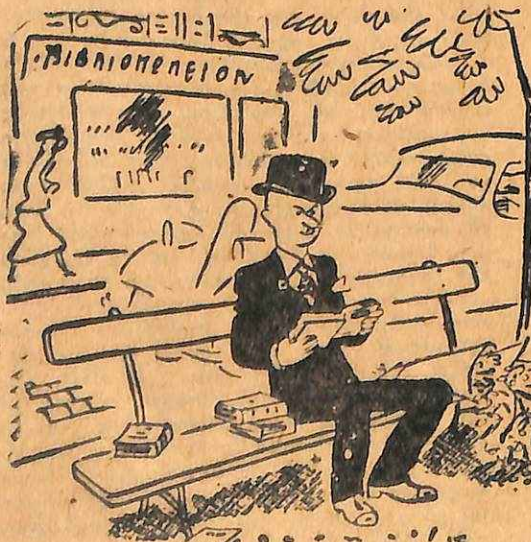
Ἰ' λ' ὄπτης.— Τί νὰ χαράξω στὸν τάφο
τοῦ συζύγου σας; Ἐἴ αἰώνιος ἀπαρηγόρη-
τος χῆρας;
Χήρα.— Βάλτε: «Ἡ προσωρινῶς ἀπα-
ρηγόρητος χήρα»... γιὰ καλὸ-κακό!

■ ■

ΑΚΟΙΜΗΤΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

— Ποτέ δὲν σὲ βλέπω νὰ δείχνῃς τὸ πα-
ραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ὅ,τι κάμω, παρεπο-
νεῖτο ἡ σύζυγος μὲ δάκρυα στὰ μάτια.
— Μὴν εἶσαι ἀκαταλόγητος, ἀγάπη μου.
Ὅλη τὴν χθεσινὴ νύχτα ἔμεινε ἀγρυπνῶς,
ἀπορώνας τί εἶχες βάλει μέσα στὸ φαγι
πού μοῦδωσες χθὲς τὸ βράδυ νὰ φάω.

PANTEBOY

— Ὅταν τὸ τελειώσω κι' αὐτὸ τὸ δι-
ῶλο δὲν θὰ ἀγοράσω ἄλλο καὶ θὰ φύ-
γω! Ἄ, μα πιά!! Τὸ παράκανε ἡ δε-
σποινίς.

Ἕνα τραγικὸ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ συζήτηση εἶχε κορώσει ἐκεῖνο τὸ
βράδυ μετὰ τὸ δείπνο.
Ἦσαν τρεῖς φίλοι, τρεῖς παλῆοι
συμφοιτητές: ὁ Τζῶς Χάρμαν, ὁ
Ἑρμαν φὸν Κνὺλλ καὶ ὁ Ρόμπερτ Μίλ-
λερ, πού συγκατοικοῦσαν στὸ ἴδιο σπίτι.
Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς παραδοξολόγοι καὶ
πεισματάρηδες πού ἕνα περίεργο περι-
στατικὸ τοὺς ἔκανε ν' ἀφήσουν τὰ δωμά-
τιά τους καὶ νάρθουν νὰ συγκατοικήσουν
σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο σπίτι πού ἔμοιαζε σὰν
πύργος.

Σ' ὅλη τὴν συνοικία ἦταν γνωστὸ τὸ
πέτρινο αὐτὸ κτίριο γιὰ στοιχειωμένο. Γι'
αὐτὸ κι' ἔμενε ξενοίκιαστο χρόνια ὀλό-
κληρα, ὕστερα ἀπ' τὸν θάνατο τῆς γυ-
ναίκας τοῦ τελευταίου νοικάρη. Ὁ ἰδιοκτη-
της, μάλιστα, εἶχε ἀρχίσει νὰ σκέφτεται
ἂν δὲν θάταν προτιμότερο νὰ τὸ γκρεμί-
σῃ καὶ νὰ πουλήσῃ τὰ ὑλικά του.
Ἦσαν, ἴσως, ἑτοιμοὶ νὰ πραγματοποιή-
σῃ τὸ σχέδιό του, ὅταν ἔγινε τὸ περι-
στατικὸ πού ἀναφέρομε:

Ἕνα βράδυ, ἄγριες φωνές ξεσήκωσαν
στὸ πόδι τὴν γειτονιά. Ὁ φύλακας πού εἶ-
χε βάλει στὸ σπίτι ὁ ἰδιοκτήτης του, μὴ
ἔχοντας ὕπνο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, σηκώθη-
κε κι' ἀνοίξε τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου
του.

Τὸ παράθυρο αὐτὸ ἔβλεπε στὸν κήπο,
Ξαφνικά, τοῦ φάνηκε πῶς ἀνάμεσα ἀπ'
τὰ δέντρα καί τὸ λευκὸ κινδυνῶν. Ὅχι
τοῦ φάνηκε! Τὸ εἶδε πραγματικά! Μπο-
ροῦσε νὰ ὀρκιστῇ πῶς δὲν ὄνειρευότανε.
Γιατί σὲ λίγο εἶδε τὸ καί τι ἐκεῖνο νὰ
μεγαλώνῃ, νὰ παίρνῃ τὸ σχῆμα ἀνθρώ-
που. Ἐνὸς ἀνθρώπου ὅμως πού ἦταν τυ-
λιγμένος μέσα σὲ λευκὰ πέπλα. Τὸ σχῆ-
μα προχωροῦσε ἀργὰ-ἀργὰ μὲ τὰ χέρια
ἀπλωμένα μπρός, πρὸς τὸ σπίτι. Ἦσαν
τὸ στοιχειό! Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν φόβο
τοῦ ἀρχισε νὰ βγάξῃ ἄγριες φωνές πού
ἀναστάσαν τὸν κόσμo. Πρῶτος ἔτρεξε
ὁ Μίλλερ, πού ἦταν γείτονας τότε τοῦ
στοιχειωμένου σπιτιοῦ. Βρῆκε τὸν ἄνθρω-
πο ξερὸ στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου του.
Τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἔννοοσε μὲ κανένα
τρόπο νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι. Μα κι'
ὁ ἰδιοκτήτης εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφα-
σή του.

Ὁ Μίλλερ διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο
στοὺς δυὸ ἄλλους φίλους του. Κι' οἱ τρεῖς
τότε ἀπεφάσισαν νὰ πιάσουν τὸ σπίτι.
Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦσαν τὸ τρίτο τους
στὸ στοιχειωμένο σπίτι. Μόλις εἶχαν φά-
γει, καὶ ὁ Χάρμαν, ἀφοῦ ἄναψε τὴν πίπα
του, μὴ μακριὰ πίπα χρωματιστή, κά-
θησε σὲ μιά πολυθρόνα ἔβαλε προσεχτικά
τὰ πόδια του στὸ μάρμαρο τῆς ἐστίας
καὶ ἐξακολούθησε τὴ συζήτηση πού εἶχε
ἀρχίσει μὲ τοὺς φίλους του, φὸν Κνὺλλ
καὶ τὸν Μίλλερ στὸ γεῦμα.

— Ὑποστηρίζω—εἶπε ὁ Χάρμαν—δὲν
εἶμαστε κύριοι τοῦ τρόμου.

— Μπᾶ—ἀνεφώνησε ὁ Κνὺλλ. Μποροῦ-
με ν' ἀνθῆξουμε κάλλιστα σ' αὐτόν.

— Εἶναι ζήτημα νεύρων—ἐπέμεινε ὁ Χάρ-
μαν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ὑπερβολικά ἁ-
τρόμητοι μπροστὰ στὸν κίνδυνο, πού δο-
κιμάζουν μιά τρελλὴ φρίκη γιὰ τὸ τίπο-

τα, γιὰ ἕνα θόρυβο ἀνεξήγητο, γιὰ κά-
ποιο ἀσυνήθιστο ἀντικείμενο, γιὰ τὴ σιω-
πὴ καὶ τὸ μυστήριο τῆς νύχτας.

— Χάρμαν—εἶπε μὲ πείσμα ὁ Κάρλος
Μίλλερ—εἶσαι φοβιστὴς σὰν μιά γάτα.

Ὁ Χάρμαν δὲν ἀπάντησε, τὸν κύτταξε
μονάχα μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, χα-
μογελώντας αἰνιγματικά.

Ἐπειτα ἀπομάκρυνε τὴν πίπα ἀπὸ
τὰ χεῖλῃ του κι' εἶπεν ἐπιγραμματικά:

— Κανεῖς δὲν μπορεί νὰ ἱσχυρισθῇ πῶς
δὲν φοβήθηκε τουλάχιστο μιὰ φορὰ στὴ
ζωή του καὶ μάλιστα ὅταν ἔτυχε νὰ μεί-
νῃ καὶ σὲ κανένα στοιχειωμένο σπίτι, ὅ-
πως τοῦτο ἐδῶ.

— Ἐγώ, ἀνεφώνησε ὁ Μίλλερ.

Ὅλοι ἤξεραν τὴν γεναιότητα τοῦ
Καρλόου Μίλλερ. Φοιτητῆς στὸ Βερολί-
νο, εἶχε μονομαχήσει δέκα φορές καὶ στὸ
πρόσωπό του εἶχαν μείνει μερικά σημά-
δια, πού φανέρωναν τόλμη, μὰ πού μαρτυ-
ροῦσαν συγχρόνως κι' ἕνα χαρακτήρα
ἐξαιρετικὰ εὐέξαπτο.

— Ἄ!—εἶπε συγκαταβατικά ὁ Χάρμαν
—σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ κάνω ἕνα θαυ-
μάσιο γεῦμα ἂν δὲν σὲ κάνω νὰ γνωρίσῃς
τὸ φόβο.

— Ἐμένα;...

— Ναί, κι' αὐτὴ τὴν ἴδια νύχτα μάλιστα.
Ὁ Μίλλερ ἔεσπασε στὰ γέλια.

— Νὰ ἕνας πολὺ λεπτὸς τρόπος νὰ μοῦ
προσφέρετε ἕνα καλὸ γεῦμα. Ἄ! τὸ
παίγνιδι θὰ εἶναι πολὺ νόστιμο. Γνωρί-
ζεις πολὺ καλὰ πῶς δὲν εἰμαι ἀπὸ κεί-
νους τοὺς τύπους πού φοβοῦνται, κι' ἐν
τούτοις μὲ βεβαιώνει ὅτι θὰ φοβηθῶ καὶ
μὲ προειδοποιεῖς! Μοῦ ὀρίζεις τὴν ὥρα
καὶ τὸν τόπο...εἶναι παιδαριῶδες, γελῶ...
— Δέχεσαι τὸ στοιχημὰ;—ρώτησε ὁ
Χάρμαν, πού εἶχε διατηρήσει τὸν ἴδιο τό-
νο.

— Ἀς εἶναι. Μιὰ πού ἐπιθυμεῖς νὰ πλη-
ρώσῃς ἕνα δέπνο... Θὰ ὑποστής τὰ ἐπι-
χειρά... τῆς φαντασίας σου, ἀγαπητέ.

— Θὰ δοῦμε,—εἶπε ὁ Χάρμαν. Σὲ πα-
ρακαλῶ μονάχα ν' ἀφήσῃς ἀπ' ἔξω τὸ
κλειδί τῆς καμάρᾶς σου.

— Δὲν κλείνω ποτέ τὴν πόρτα μὲ κλει-
δί.

Ἀδειασαν τὰ ποτήρια καὶ προτοῦ χω-
ρισθῶν ὁ Μίλλερ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ
Χάρμαν, λέγοντας:

— Καλὴνύχτα, κατασκευαστὴ τοῦ τρό-
μου!—καὶ ἔεσπασε στὰ γέλια.

Ὁ Κάρλος Μίλλερ κοιμόταν ἡσυχά-
ῃ, ὅταν ἔξαφνα τοῦ φάνηκε πῶς ἄ-
ἡσυχά, ὅταν ἔξαφνα, νὰ γυρνᾷ κάποιος
κουσέ, σὰν σὲ ὄνειρο, νὰ γυρνᾷ κάποιος
τὸ κλειδί στὴν πόρτα. Ἀνοίξε τὰ μάτια.
Μιὰ μορφὴ φασματώδης, ντυμένη μὲ λευ-
κοὺς πέπλους προχωροῦσε στὸ δωμάτιο...
Ὁ Μίλλερ θυμήθηκε τὸ στοιχημὰ ποῦ εἶ-
χε βάλει μὲ τὸν Χάρμαν καὶ παρακολούθη-
σε μ' ἕνα βλέμμα σαρκαστικὸ ἐκεῖνο
τὸ εἶδος τοῦ φαντάσματος πού πλησίαζε
στὸ κρεβάτι του, μὲ ἀργὰ βήματα.

— Ἐξαίρετα, Χάρμαν,—φώναξε ὁ Μίλ-
λερ. Αὐτὸ, εἶναι ὄλο σου τὸ στρατήγημα;
Τὸ ἐφευρετικὸ σου μυαλὸ δὲν βρῆκε τίπο-

ἄστειο τοῦ ΟΥΓΚ ΛΑΠΑΙΡ

τε ἄλλο; Ἀλήθινά μεγαλοφυές! Ἐμπρὸς
ὅμως τώρα, βγάλε αὐτὸ τὸ πέπλο πού
ἔβαλές στο κεφάλι σου γιὰ νὰ κάνῃς τὸ
φάντασμα. Προσπάθησε νὰ πεισθῇς ὅτι
εἶμαι ἡρεμος, ἡρεμώτατος, ὅτι ἔχασες
τὸ στοιχημὰ, καὶ πήγαινε νὰ ξαναπλη-
ριάσῃς, ἀγαπητέ μου Χάρμαν. Ὅσο γιὰ
μένα, νυστάζω καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ. Κα-
λὴνύχτα.

Ἐβαλε τὸ κεφάλι στὸ προσκέφαλο
καὶ κοιμήθηκε. Τὸ ἐκκρεμές χτύπησε δώ-
δεκα ἀδύνατα χτυπήματα, πού ἐσβυσαν
νὰ μὴν ἀκίνητο στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.
Μιὰ ἀχτίδα φεγγαριοῦ πού περνοῦσε ἀπ'
τὸ παράθυρο γλύστερησε στὸν χιτῶνα μὲ
τὸν ὅποιο τὸ φάντασμα ἦταν σκεπασμέ-
νο, δίνοντας του μιὰν ὀψιν ἐξασπρωμένη.
Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Κάρλος Μίλλερ,
ἐνοχλούμενος στὸν ὕπνο του ἀπὸ τὴν πα-
ρουσία κάποιου πού ἐνοίωθε στὸ δωμά-
τιο, ἀνοίξε ἑνὰ τὰ μάτια κι' εἶδε τὸ
φάντασμα ὄρθιο στὸ ἴδιο μέρος.

— Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Χάρμαν,
εἶπε θυμωμένος. Δὲν τελείωσε ἀκόμα τὸ
παίγνιδι; Εἶσαι ἀπελπισμένος πού δὲν τὰ
κατάφερες. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα.
Δὲν ἔχεις λοιπόν, τὸ θετικὸ μου πνεῦ-
μα; Γιατί νὰ σὲ ξεγελάσῃ ἡ ἐλπίδα πῶς
θὰ μὲ τρώμαζες μὲ πράγματα ὑπερφυσι-
κά;... Αὐτὸ τὸ μᾶθημα εἶναι ἀρκετὸ, νο-
μίζω, τώρα, πήγαινε.

Τὸ φάντασμα ὅμως δὲν κινήθηκε.

— Χάρμαν!—φώναξε ὁ Μίλλερ καθίζον-
τας στὸ κρεβάτι του. Ἄν θέλῃς νὰ
διασκεδάσῃς μὲ δικά μου ἔξοδα, σὲ προ-
ειδοποιῶ ὅτι δὲν εἰμαι διατεθειμένος νὰ
δέχωμαι τὰ παιχνίδια σου ἐπὶ πολὺ ἁ-
κόμα. Σὲ παρακαλῶ νὰ βγῇς ἔξω.

Τὸ φάντασμα φαινόταν πετρωμένο.

— Χάρμαν!— οὐρλιάσε ὁ Μίλλερ φθά-
νοντας στὸ ζενιθ τῆς ἀπελπισίας, μὴ παύ-
σης μὲ τὴν ὑπομονή μου, σὲ παρακαλῶ.
Πήγαινε, Χάρμαν...

Ἡ φωνή του, πότε παρακλητικὴ καὶ πό-
τε γεμάτη ἀγανάκτηση, ἀντηχοῦσε στὸ
σκοτεινὸ σπίτι, μὰ τὸ φάντασμα ἔμενε
πάντοτε ἀπαθές. Τότε, τρελλὸς σχεδὸν
ἀπὸ τὸ θυμὸ, τρίζοντας τὰ δόντια, ἔσφι-
ξε στὸ ζεστὸ ἀπὸ τὴν ἔξαψη χέρι του
τὸ περιστροφὸ πού εἶχε κρυμμένο μέσα σ'
ἕνα κουτί ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Χάρμαν!—εἶπε ἀσθαινώντας, μὲ τὸ
ὄπλο προτεταμένο, μὲ τὰ μάτια πλημ-
μυρισμένα ἀπὸ αἶμα. Ὅσα μετρήσω ὥς τὸ
τρία, ἂν δὲν ἐγκαταλείψῃς αὐτὴν τὴν ἀθ-
θουσα, σοῦ φυτεύω ἀμέσως μιὰ σφαῖρα
στὸ κεφάλι.

Τὸ φάντασμα κράτησε καὶ πάλι τὴν ἀ-
γαλματώδη του ἀκίνησια.

— Ἕνα! δύο! Χάρμαν! Φύγε! Φύγε!
Γιὰ τελευταία φορὰ! Θὰ σὲ κτυπήσω!
Τρία! Τὸ θέλῃς; Καὶ πάτησε τὴν σκαν-
δάλη.

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Ὁ
Μίλλερ ἔκλεισε τὰ μάτια γιὰ ἕνα λεπτό,
τρομαγμένος γιὰ τὴν πράξη του, μὰ ὅ-
ταν τ' ἀνοίξε, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ
του ἐνοίωσε νὰ τοῦ περναὶ τὸ σῶμα του
ἕνα παγωμένον ρίγος φόβου... Τὸ φάν-
τασμα δὲν εἶχε κινήθῃ! Ἰσως νάχε λα-
θέψῃ στὸ στόχο του. Πήδησε ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι, πῆρε γιὰ δευτέρη φορὰ τὴ σκανδά-

ποικίλες ἱστορίες

ΤΟ ΕΒΛΕΠΕ

— Μπορῶ νὰ παίξω πόκερ καὶ στὸν ὕπνο
μου, εἶπε ἡ νέα ποῦπαιζε πόκερ μὲ τὸν ἀρ-
αβωνιαστικὸ της, ἀργὰ τὸ βράδυ.

— Τὸ βλέπω..., τῆς ἀπάντησε μὲ δγκτικό-
τητα ὁ συμπαίκτης της.

■ ■

METRON ΦΡΟΝΗΣΕΩΣ

— Γιατί θέλετε ν' ἀλλάξετε τ' ὄνομά σας
καὶ νὰ λεγώσατε Λέσλι καὶ Μαυρίκιος
Σμιθ;

— Αὐτὴ εἶναι ἰδέα τῆς γυναίκας μου. Νο-
μίζει ὅτι τ' ἀρχικά τῶν ὀνομάτων μας πρέ-
πει νὰ εἶναι ἴδια μὲ τ' ἀρχικά ψηφία πού
πάρουν στὰ... μαχαίρια μας.

■ ■

ΛΟΥ ΑΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕ...

— Ἐλα δῶ, γκαρσόν, τί εἶν' αὐτό; Ρο-
δάκινο ἢ μῆλο;

— Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε, κύριε,
ἀπὸ τὴ γεύση;

— Ὅχι δὲν μπορεῖ.
— Τότε τί σὰς νοιάζει τί εἶναι;

■ ■

ΓΙΑΤΙ ΑΕΝ ΕΙΧΕ

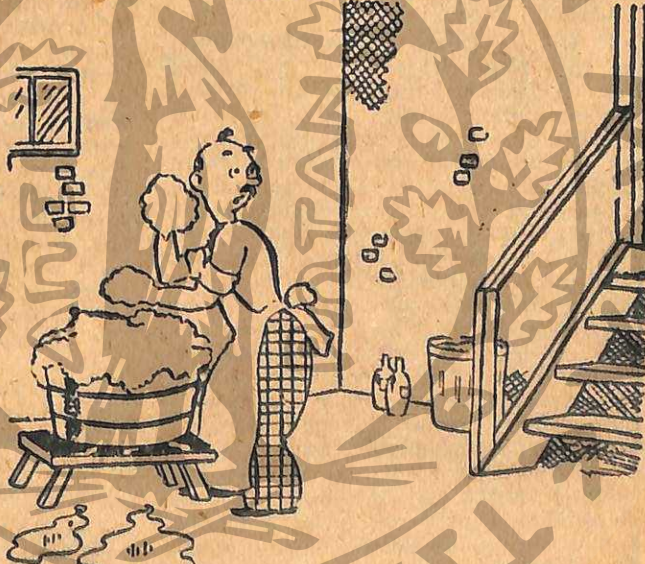
Ὁ νέος ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας σήκῃ
τοῦσε μὲ τὸν γρηναίτερο ἐνορτίη του.

— Εἰμαι 97 χρονῶν, πάτερ, καὶ δὲν ἔχω
οὔτε ἕνα ἐχθρὸ σ' ὅλο τὸν κόσμo.
τοῦ καυχόταν ὁ ἡλικιωμένος ἐνορτίης.

— Αὐτό, ἀγαπητέ μου, σὲ τιμᾷ. Εἶσαι
καλὸς χριστιανός, τοῦ ἀπάντησε μ' ἐνθου-
σιασμὸ ὁ πάστορ.

— ...Δὲν ἔχω κανέναν ἐχθρό, πάτερ, συνέ-
χισε ἀρελίστατα ὁ ἄλλος, γιατί... πέθαναν
οἱ...

ΕΞΗΤΜΙΣΘΗ

— Μαρία! ἔλα σὲ παρακαλῶ, γιατί δὲν μπορῶ
νὰ βρῶ τὸ σαποῦνι.

ΟΥΓΚ ΛΑΠΑΙΡ

Η ΜΑΥΡΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὡς καὶ δῶρο, ἡ φτωχή, πήγε καὶ τοῦ ἀγόρασε τὴν Πρωτοχρονιά. Ἐνα ὠραῖο μικρὸ σιδηρόδρομο. Τὶς πρώτες μέρες, ὁ Λάκης, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, ἄφηνε τὴ μαύρη νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ ὅσα τουφερά λόγια ἤθελε κ' ἀκόμα νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὸ κεφάλι καὶ τὸ μάγουλο. Ὅταν ὅμως ὁ ἐνθουσιασμός περάσει, ἐνοιῶθε κρυάδα στὸ ἀγγίγμα τῆς μαύρης. Κρυὸ καὶ ἀχαρο ἄρχισε νὰ βρίσκει καὶ τὸ δῶρο τῆς. Τὸ πέταξε σὲ μιὰ γωνιά περιφρονητικά. Ἡ μαύρη σὰν εἶδε πεταμένο τὸ σιδηρόδρομο, κούνησε τὸ κεφάλι μελαγχολικά.

Ἡ Μαρία, μιὰ ἀβησογενέζα χριστιανὴ ὀρθόδοξη, εἶχε μιὰ κοινὴ ἱστορία. Νέα ἀκόμα παντρεύτηκε ἕναν ἐργάτη ρωμὸ πού ξεκίνησε ἀπὸ τὸ νησί του καὶ πήγε στὴν Ἀβησσυνία γιὰ νάβρῃ τύχη. Τοῦ ἀφωσιώθηκε σὰν ὅλους τοὺς. Ἡταν γυναίκα του, ὑπρέτρια, σκλάβα, φύλακας. Ἀφοῦ ἔκαναν ἕνα μικρὸ κομπόδεμα, γύρισαν στὴν Ἑλλάδα, μ' ὅλο πὺ ἡ Μαρία ἀνησυχῇ, δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα τῆς. Ὁ ἀντρας τῆς πού εἶχε πάθει στὴν Ἀβησσυνία, ἀρρώστησε πάλι. Σώδεψαν ὅλα τὰ λεφτά τοὺς σὲ γιατροὺς καὶ νοσοκομεία χωρὶς ἀποτέλεσμα. Πέθανε ἀφήνοντας τὴ Μαρία δίχως λεπτὰ, μόνη, ἀγνώστη.

Ὅταν τὰ δάκρυά τῆς στέγνωσαν, μπήκε σὲ σπῖτι νὰ ἐργαστῇ γιὰ νὰ ζήσει. Μὰ δὲν ἦταν μόνο γιὰ τὸ ψωμί. Ἡ Μαρία εἶχε ἀνάγκη ν' ἀφωσιώθῃ καὶ πάλι σὲ κάποιον, νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ. Μεγάλῃ ἀνάγκη κ' αὐτὴ γιὰ τὴ Μαρία. Δὲ σάθηκε τυχερή. Οἱ κύριοί τῆς ἦταν ἄπονοι σκληροί. Τὴ βασάνιζαν μὲ τίς ἀπαιτήσεις τοὺς καὶ τὴν πίκραιναν μὲ τὰ λόγια τοὺς. Περιφρονούσαν τὴν ἀγάπῃ τῆς καὶ δὲν ἔπαυαν νὰ τῆς θυμίζουν τὴ βάρβαρη καταγωγὴ τῆς. Συχνὰ ἔκλαιε κρυφά. Πότε καταριώταν τὸ χάσο πού τῆς πῆρε ἔτσι νωρὶς τὸν ἀντρα τῆς (ὁ μόνος ἄσπρος πού δὲν τὴν κατηγοροῦσε γιὰ τὴ μαυρίλα τῆς) κ' ἄλλοτε τὴ μοῖρα τῆς πού τὴν ἔφερε μαύρη στὸν κόσμο. Ἀν δὲν εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἂν δὲν ἄφηνε τὸν τόπο τῆς δὲ θὰ τὴν ἐνοιάζε. Μὰ ἔδω γινώριστηκε, εἶδε ἄλλο τρόπο ζωῆς, καλλίτερο, ἀνώτερο. Ἐνοιῶθε νὰ τῆς πλακῶν τὸ στήθος ἡ βαρεὶά λύπη τῶν μαύρων πού θὰ ἤθελαν νὰ εἶχαν γεννηθῇ ἄσπροι γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἐξευτελίζουν καὶ τοὺς ταπεινώνουν. Τὸ αἷμα πού τρέχει στὶς φλέβες τοὺς εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ δικό τους, τὸ σῶμα τὸ ἴδιο, τὰ μάτια ἐπίσης. Μόνο τὸ χρῶμα τοῦ πετσιοῦ... Ἀχ! Νὰ μπορούσε νὰ ἐξερριζώσῃ τὸ καταραμένο αὐτὸ πετσί!

Οἱ ὄρες τῶν συλλογισμῶν αὐτῶν,

περνοῦσαν βαρεῖα, ἀργά, μὰ περνοῦσαν. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἦταν ἡ καλὴ Μαρία πρόθυμῃ νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς σκληροὺς κ' ἀδιάφορους κυρίους τῆς. Πέρασε κάμποσα χρόνια καταπίνοντας τὰ δάκρυά τῆς ὅταν τὰ πράγματα ἀλλάξαν μέσα σ' αὐτὸ τὸ περήφανο σπῖτι. Ὁ μεγάλος τῆς κύριος χρεωκόπησε, ἡ γυναίκα του ἔπαθε ἀπὸ νευρασθένεια, ὁ γυιός, ἕνας κακομαθημένος γλεντζές, ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ δουλεῖα σὲ κάποιο δικηγορικὸ γραφεῖο κ' ἡ κόρη, ἡ ὁμορφὴ κ' ἡ ἀγαπημένη τῆς Νίνα, ἔφυγε μὲ κάποιον ἀγαπητικὸ τῆς.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὴ τὴν καταστροφὴ, ἡ Μαρία εἶδε πὺς δὲν εἶχε πιά θέσῃ μέσα στὸ σπῖτι. Μὰ πὺς νὰ φύγῃ, ἡ δύστυχη, ἀφοῦ τῆς χρωστοῦσαν δυὸ χρόνια μισθοὺς; Χρειάστηκε μεγάλο κουράγιο νὰ παρουσιαστῇ ἰα νὰ ζητήσῃ τοὺς κόπους τῆς ἀπὸ τὸν κύριο. Μόλις ἀνοίξε τὸ στόμα, ἐκείνος τὴ στήματσε θυμωμένος γιὰ τὴν... ἀσυνειδησία τῆς. Ὅταν ξεθύμανε τῆς εἶπε: «Ἐδὼ καράβια χάνονται, παληόβαρκες ποῦ πᾶτε...». Μιὰ παληόβαρκα σαραβαλισμένη ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειά. Τὸ ζήτησε νὰ τῆς δώσῃ ὅτι μπορούσε γιὰ νὰ συντηρηθῇ ὥσπου νάβρῃ ἄλλο σπῖτι. Ὁ κύριος γιὰ νὰ τὴν... ξεφορτωθῇ τῆς ἔδωσε κάτι μικρὰ πράγματα, κ' ἡ Μαρία μὲ τὸ μπογαλάκι τῆς κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη, ἔφυγε κάνοντας τὸ σταυρὸ τῆς καὶ ψιθυρίζοντας: μὴ χειρότερα Θεέ μου.

Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὴ ζήτησαν ὡς νταντά, γιὰ ἕνα ἀγοράκι δυὸ χρονῶν. Πῆγε μὲ χαρὰ τῆς. Ἀγάπησε τὸ παιδί μ' ὅλη τῆς τὴ δύναμη. Ἐκεῖνο οὔτε τὴ φοβόταν, οὔτε τὴν ἀπόφευγε. Τὸ θέρμαινε τόσο πολὺ μὲ τίς περιποιήσεις ὥστε τῆς παραδονόταν ὅπως καὶ στὴ μητέρα του. Τὸ ἀντρόγυνο, βλέποντας πὺς τὸ παιδί δὲν ἔκλαιε, ἦταν πολὺ εὐχαριστημένο μαζί τῆς. Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, τὸ μικρὸ ἀρρώστησε καὶ πέθανε. Τὸ ἀντρόγυνο ἔκλαιε πολὺ μὰ καὶ ἡ λύπη τῆς μαύρης δὲν ἦταν μικρή. Οἱ μέρες τῆς παρηγορίας πέρασαν κ' ἡ καυμένη Μαρία, φοβόταν μὴ τὴ διώξουν. Ἀδικοὶ οἱ φόβοι τῆς. Ἡ ζωὴ κ' ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ τοὺς ἔδεσε τόσο πὺ ἡ μητέρα δὲ μπορούσε νὰ κἀνῃ δίχως τὴ μαύρη. Τὴν κράτησαν γιὰ ὑπρέτρια. Σκούπιζε, σιγυρίζε ἡ μαγέρευε, ἡ Μαρία, πάντα θυμόταν τὸ παιδί πού πέθανε σὰ νά-ταν δικό τῆς. Τώρα τ' σπῖτι ἦταν ἄδειο.

Ἀν τοῦλάχιστον ἀνέβαινε ὁ Λάκης, ὁ γυιὸς τῆς χήρας τοῦ κάτω πατώματος, εἶναι λίγο ἀγρίμι μὰ ἕνα τέτοιο παιδί θὰ ἤθελε ν' ἀναστήσῃ ἡ Μαρία.

Ὅταν κατέβαινε νὰ ψωνίσῃ σταματοῦσε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τῆς χήρας καὶ τῆς ἔδινε εὐχές γιὰ τὸ ἀγόρι τῆς πού ἦταν ἔξυπνο... ὁμορφο... γερό. Κάτι πήγαινε νὰ πῇ καὶ στὸ ἴδιο μὰ ἐκεῖνο κρυβόταν μὲ τὴν ἔβλεπε στὸ φουστάνι τῆς μάννας του. Πικραίνονταν ἡ δόλια γιὰ αὐτὸ γινόταν κάθε μέρα μὰ χαμογελοῦσε χωρὶς νὰ φανερώνῃ τίποτα. Ὅστε τὴν καλωσύνη τῆς ἐνοιῶθαν οὔτε τὴν ἀγάπῃ τῆς, ἔβλεπαν μόνο τὸ χρῶμα τοῦ πετσιοῦ τῆς. Κ' αὐτὸς ὁ μικρὸς πού εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τρυφερότητα, τὸ μαῦρο τῆς χρῶμα, ἔβλεπε μόνο. Τὸ χρῶμα τῆς τὸν φόβιζε καὶ τὸν ἐδιώχνε μακριὰ τῆς. Γρήγορα ὅμως ἡ Μαρία παρηγοριόταν. Ποῦ θὰ μοῦ πῇ, ἔλεγε, θὰ τὸν μαλακώσω. Δὲν εἶναι ὁ πρῶτος σκληρὸς πού πέφτει στὰ χέρια μου.

Γιὰ νὰ μὴν ἔχη τὴν καρδιά τοῦ παιδοῦ τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου πού σεβόταν ἡ Μαρία. Σ' αὐτὸν ἔλεγε τὸν πόνο τῆς κ' ἦταν ὁ μόνος πού τὴν ἄκουε, τὴν πρόσεχε καὶ τὴ συμπονοῦσε.

Στὸ παράθυρο πρόβαλε ἡ Μαρία μόλις γλύτωνε τίς δουλειές τῆς. Διασκέδαζε βλέποντας τὸ Λάκη νὰ παίζει μόνος του τίς περισσότερες φορές καὶ κάποτε κάποτε μὲ κανένα ἄλλο γειτονόπουλο. Τὸν κύτταζε τρυφερά, σὰ μάννα, τοῦ χαμογελοῦσε, τοῦ ροιχνε κανένα παιγνιδάκι... Τὸ ἀγρίμι ὅμως οὔτε γύριζε νὰ τὴν κυττάξῃ. Σταματοῦσε τὸ παίξιμό κ' ἔκανε ὅτι μπορούσε γιὰ νὰ πνίξῃ τὸ φόβο του. Ἡ καλὴ γυναίκα, ὡστόσο, δὲν ἔχανε τὴν ἐλπίδα τῆς.

Στενοχωριόταν γιὰ τὴν δὲν ἔκαναν ἄλλο παιδί οἱ κύριοί τῆς. Οἱ φιλενάδες τῆς κυρὰς τῆς ἔλεγαν πὺς «δὲ θέλει νὰ κἀνῃ ὅπως τὰ περισσότερα σημερινὰ ἀντρόγυνα». Μὰ ἡ Μαρία δὲν πίστευε. Πὺς νὰ πιστέψῃ ἀφοῦ ἡ καυμένη κυρὰ τῆς ἔκλαιε τόπομα τὸ παιδί πού ἔχασε. Καὶ πὺς θάταν εὐχαριστημένη ἂν ὁ Θεὸς τῆς ἔστειλε ἕνα

ἄλλο παιδί γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Κάποτε κουραζόταν μὲ τίς ἐνέες ἐννοίες. Κ' ὅταν ἔπεφτε στὸ κρεβάτι καὶ στριφογυρίζε ὥσπου νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος, ἡ Μαρία συλλογιόταν τὰ δικά τῆς. Ἀχ! ὁ μακαρίτης! ὁ μακαρίτης! Δάκρυα δὲν εἶχε πιά νὰ κλάψῃ τὸν ἀντρα τῆς μὰ στὴ θύμησή του ἔνοιῶθε πάντα τὴν ἴδια συγκίνηση, τὴν ἴδια λύπη γιὰ τὸ χαμό του. Πὺς ἀλ-λοιώτικη θὰ ἦταν ἡ ζωὴ τῆς ἂν δὲν πέθαινε τόσο νωρὶς ὁ σύντροφός τῆς! Ἐπειτα θυμόταν τὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς πού πέρασε στὸ πῶτο σπῖτι πού ξενοδούλεψε... τοὺς κόπους τίς θυσίες τῆς... τοὺς μισθοὺς πού τῆς ἔφαγαν—τὸ αἷμα τῆς... τὸ αἷμα τῆς... Βέβαια καταστράφηκαν οἱ ἴδιοι, μὰ τί ἔσταις αὐτὴ γιὰ νὰ χάσῃ ἐνάμιση χρόνον μισθούς. Καὶ τί θὰ γίνῃ ὅταν δὲν θὰ μποροῦν πιά τὰ κουρασμένα τῆς χέρια νὰ τὴν ὑπακούουν, ὅταν θὰ τρέμουν τὰ πόδια τῆς... Θὰ τὴν πετάξουν καὶ τοῦ-τοι στὸ δρόμο, χωρὶς ἔλεος; Βοήθησε Θεέ μου νὰ πᾶνε καλὰ οἱ δουλειές τοὺς...

Ὅταν ἡ μητέρα ἔφυγε κ' ὁ Λάκης ἔμεινε ὀνός, σήκωσε ἀργά τὴν τρύ-

Ἡ Μαρία τοὺς ἔφερνε λίγο γλυκὸ γιὰ τὸ καλὸ.

Μιὰ τρύπια ψάθην καρέκλα ἦταν τὸ παιγνίδι τοῦ Λάκη. Κρυφὰ ἀπὸ τὴ μητέρα του, τὴν τραβοῦσε ὅξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοὺς κ' ἔπαιζε ὅπως δὲ θὰ παίζε μὲ τ' ὠραιότερο παιγνίδι τῆς βιτρίνας. Ἀγωνιζόταν κ' ἴδρωνε ν' ἀνέβῃ στὴν καρέκλα καὶ νὰ καθήσῃ. Ἐπειτα καταποντιζόταν στὴν τρύπια ψάθα ὅπου σκασμένος στὰ γέλια, ἔβλεπε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα. Ἡ στάσι αὐτὴ γρήγορα τὸν κούραζε. Κ' ἀγωνιζόταν ξανά νὰ βγῇ καὶ νὰ κατέβῃ ὅχι γιὰ νὰ παρατήσῃ τὴν καρέκλα ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν ἀναποδογυρίσῃ καὶ τὴν κἀνῃ ἄλλο. Οἱ δικοί του δὲν τὸν ἀφῆναν νὰ παίζῃ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονιάς. Μολαταῦτα ὁ Λάκης ἦταν θριαμβευτὴς στὴ μοναξιά του κ' ἂν τὴ στιγμή ἐκεῖνη παρουσιαζόταν ὁ παπὸς θὰ τὸν ἀγκάλιαζε καὶ θὰ τὸν ἀνέβριζε κ' ἔκεινον στὸ ἄλογό του. Ἀ! Πὺς καλὸς εἶναι ὁ παπὸς!

Σεχασμένος ἄρχισε νὰ φαντάζεται τὸν ἑαυτὸ του καβαλάρη, ὅταν, ἄθε-λα τὸ μάτι του ἔπεσε στὸ παράθυρο τοῦ ἀπάνω πατώματος. Παράλυσε. Πά-ράτησε τοὺς σπάγγους πού εἶχε γιὰ γκέμια, ξεκαβαλλήκεισε κ' ἀναποφάσι-στος, στὴν ἀμχανία του, φώναζε: —Μαμά! Μαμά!

Τί τρέχει; Εἶδε στὸ παράθυρο ἐκεῖ-νη: τὴ μαύρη! Ἡ τρομάρα τοῦ Λάκη ἦταν ἡ μαύρη ὑπρέτρια τοῦ ἀπάνω πλοῦσιου σπιτιοῦ, μιὰ καλὴ γυναίκα πού δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀγριωπὸ πάνω τῆς. Ἡ μαύρη, βγήκε στὸ παράθυρο ἀφοῦ γλύτωσε τὴ δουλειά τῆς καὶ μὲ τὰ μεγάλα τῆς κάτασπρα μάτια τὸν κύτταζε, πού ἔπαιζε μόνος του καὶ χα-ιρόταν ἡ ψυχὴ τῆς. Χαμογελοῦσε μὰ οὔτε μιὰ λέξη δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στό-μα τῆς ἀπὸ φόβο μὴν καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ. Τ' ἀγαποῦσε, ἀ-πλὰ καὶ φυσικά, ὅπως ἀγαποῦσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κ' αὐτοὺς πού τὴν πε-ριφρονούσαν ἀκόμα. Ὅταν ἄκουσε τὸ μικρὸ νὰ φωνάζῃ, τοῦ ἔκανε νόημα.

—Φεύγω ἐγὼ παιδί μου, μὴν κλαῖς... Μὲ ὁ Λάκης πού δὲν ἤθελε τίποτα ν' ἀκούσῃ, νομίζοντας πὺς ἡ Μαύρη ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ κατέ-βῃ κοντὰ του, ξαναφώναξε δυνατὸ-τερα: —Μαμά! Μαμά!

πια καρέκλα από χάμου και χωρίς να ύψωση τα μάτια στο παράθυρο, την τράβηξε μέσα κι' έκλεισε την πόρτα.

Το μεσημέρι, ο παπούς, ένας τίμιος και καλός άνθρωπος που δεν κατάρ-
θωσε να πάη μπροστά, μίλησε στο μι-
κρό θυμωμένο:

—Γιατί σκούζεις; Δε σου είπα να μη φοβάσαι όταν βλέπης τη Μαρία; Δε σου είπα να την άκουσες όταν σου μιλή και να την σεβαστείς όπως τις άλλες γυ-
ναίκες της ηλικίας της;

—Δε μπορώ παπού.

—Νά μπορέσης! Εκείνη σ' αγαπά σαν παιδί της. Δεν πρόσεξες πόσο γλυ-
κά σου μιλεί; Έσύ είσαι ο άγριος κι' εκείνη ή ήμερη, έσύ είσαι το μαυράκι κι' εκείνη ή άσπρη. "Αν μάθω πώς στρίγγιζες άλλη φορά θα σε φωνά-
ζω μαυράκι και θα πω σε όλους να σε φωνάζουν έτσι.

Ο Λάκης στάθηκε λίγο σκεπτικός έπειτα έπεσε στην άγκαλιά του παπού του.

□ □

Το άλλο απόγευμα ο Λάκης αλάργε-
ψε για να παίξει μαζί μ' ένα γειτονό-
πουλο, στην πόρτα του σπιτιού του. Όταν ο ήλιος έδυσε, προτού άκουσει απειλητική τη φωνή της μητέρας του, ο Λάκης, άφησε το φίλο του και πήρε τραγουδώντας το δρόμο του σπιτιού του.

Ενας κύριος ψηλός, αδύνατος, κα-
λοντυμένος, χλωμός, στάθηκε μπροστά στο Λάκη και του χαμογέλασε. Τόν ρώτησε αν άρχισε να πηγαίνει στο σχο-
λείο κι' αν είναι καλά ή μητέρα κι' ο παπούς του. Ο Λάκης τον γνώριζε αυ-
τόν τον κύριο γιατί κι' άλλες φορές τον σταμάτησε και τον ρώτησε τα ίδια πράγματα. Δεν ένοιωθε συμπάθεια γι' αυτόν μά ούτε κι' αντιπάθεια. Ήταν «ένας κύριος» που ήξερε τη μαμά και τον παπού-τίποτ' άλλο. Τού άπάντησε στις έρωτήσεις του χωρίς δισταγμό, χωρίς ντροπή. Στο τέλος, ο κύριος αυ-
τός, τον χάρδεψε λιγάκι, τούβαλε στη φουχτίτσα του ένα εικοσάρι για ν' άγοράση καραμέλλες και τον καληνύ-
χησε.

Ο παπούς που έρχόταν από την άλλη μεριά του δρόμου, είδε τη σκηνή και ταράχτηκε. «Α! τον παλάνθρωπο! μουρμούρισε, «πώς τολμά, στη μέ-
ση του δρόμου... στη γειτονιά μου μά-
λιστα...». Τάχυνε το βήμα του και δεν τον πρόφτασε. Έστριψε και χάθηκε στο άλλο στενό. Τόν κυνήγησε μά ά-
δικα.

Ο Λάκης κατακόκκινος από τη χαρά του, έσφιγγε το νόμισμα και πήγαινε πηδώντας στο σπίτι τους, χωρίς να πρόσέξη τον παπού. Αέαφνα στο κα-
τώφλι της πόρτας σταμάτησε. Ή Μα-
ρία κατέβηκε να ψωνίση και περίμενε να της φέρουν ρέστα. Ωπλισμένος με
τη χαρά του, ο Λάκης, πήρε θάρρος και πέρασε δίπλα της με βήμα κανο-
νικό. Τότε ένοιωσε το χέρι της ν' ά-
πλώνεται στο κεφάλι του και να του
χαϊδεύη τα μαλλιά κι' άκουσε αυτά τα
λόγια που είχαν άκουσει τόσες και τό-
σες φορές: «Παιδάκι μου, παιδάκι μου
γιατί με άποφεύγεις; Στάσου λίγο...
έχω κάτι για σένα στην ποδιά μου...
στάσου... μη φεύγεις...».

Ο Λάκης δε φώναζε, δεν έκοψε θ-
πως τόσες άλλες φορές, αλλά μπήκε
τρεχάτος στο σπίτι κι' άμπαράθηκε.
Όταν ο παπούς, μπήκε σε λίγο στο
σπίτι βρήκε το Λάκη ζαρωμένο να δι-
ορθώνει κάθε στιγμή τα μαλλιά του σά
γάζελε να ξεαλειψή το χάδι της μαύ-

ρης.

—Παπού, παπού κύτταξε τί μουδωσεν
ο κύρ Κώστας.

—Δε σου είπα να μη δέχεσαι τίποτα
από τα χέρια του, έπεν άγριεμένος ο
παπούς, δε σου είπα να μη σταματάς
ποτέ όταν σε φωνάζει;

—Μιτρέπομαι...

—Μιτρέπεσαι να περιφρονήσης έναν
παλάνθρωπο και δε ντρέπεσαι να φο-
βάσαι μια καλή γυναίκα σαν τη Μα-
ρία. Άντε να μου χαθής...

Η Φανή σήκωσε τα μάτια για μια
στιγμή στον πατέρα της κι' έπειτα τα
κατέβασε πάλι. Αυτός! Πάλι αυτός
στο δρόμο του παιδιού της! Είχε δίκιο
ο πατέρας της. Ο άνθρωπος της δι-
πλής καταστροφής τους, είχε ακόμα
το κουράγιο να σταματά το παιδί και
να ρωτά να μάθη «περί της καλής της
υγείας».

«Θεέ μου, συλλογίστηκε η Φανή. Και
να σκεφτή κανείς τις συγκινήσεις, τί
άγρύπνιες, τί χαρές, τί λύπες, πέρασα
γι' αυτόν τον παλάνθρωπο. Σπούδασε
από μικρός την τέχνη να καταφέρνι
ένα κορίτσι να πηγαίνει μαζί του και
να του παραδίνεται με κλειστά μάτια.
Σίγουρη πως θα έκτελεση την ύποχε-
ση γάμου που της έδωσε η Φανή ζου-
σε χαρούμενη κι' ευτυχισμένη. "Ολ'
αυτά, ώσπου να συνεταιριστή στη δου-
λειά με τον πατέρα. Όταν τύλιξε τον
άπονηρευτον άνθρωπο, όταν τόν έδεσε
με συμβόλαιο όπως αυτός ήθελε, τότε
φάνηκε ποιός πραγματικά ήταν. Κάθε
πού του θύμιζε τις ύποσχέσεις του, ή
Φανή, την έδιωχνε κάνοντας το θυμω-
μένο. "Όσο για τον πατέρα της, τον
πέταξε από το κατάστημα σε λίγον
καιρό χωρίς να θέλν ν' αναγνωρίση
σ' αυτόν κανένα δικαίωμα. Κανένas δε
χάνεται. Ο γέρος βολεύτηκε. Πήγε ύ-
πάλληλος για να μην πεινάση το σπίτι
του. Πάντρεψε και την κόρη του μ' ένα
καλό παιδί μα πέθανε νέος αφήνοντας
την κόρη του μ' ένα γυιό, το Λάκη. Ή
πρόστυχη στάση του Κώστα, στοίχισε
πολύ στο γέρο. Τό πήρε κατάκαρδα
μια για χάρη του εγγονού και της κό-
ρης του, δεν έλεγε τίποτα. Έκανε μά-
λιστα πως έχεσε τα περασμένα. Κι'
ίσως μια μέρα να τα ξεχνούσε αν ο
παλάνθρωπος αυτός δεν έδειχνε ση-
μεία πως θέλει να τα ξαναφτιάξη μα-
ζί τους. Τί ζητούσε; Δεν είχαν πιά τί-
ποτα να τους πάρη. Ο παπούς έμαθε
ότι ή άδυναμία του ήταν τα παιδιά κι'
αυτό τον άγριεσε περισσότερο.

—Πρόσεξε καλά, έπτε στο Λάκη, ούτε
θα σταματήσεις ποτέ αν σε φωνάζη ο
κύρ Κώστας, ούτε θα μιλήσης μαζί
του. Θά τραβάς ίσα το δρόμο σου κι'
ας φωνάζη όσο θέλει. "Όσο για το ει-
κοσάρι, θα το στείλουμε άμέσως πίσω.
Τη στιγμή εκείνη χτύπησεν ή πόρτα.
—Έμπρός!
Ήταν ή Μαρία που τους έφερνε λίγο
γλυκό από κείνο που έψησε σήμερα.
«Για το καλό».

Ο Λάκης δεν κουνήθηκε από τη θέ-
ση του. Μόνο που και πού ύψωνε τα
μάτια, την κύτταζε, την εξέταζε, έπει-
τα πάλι τα κατέβαζε μη θέλοντας ν'
αντικρύση τον παπού του, έβαζε προ-
σπάθεια να κάνει ό,τι του έλεγεν ο πα-
πούς αλλά ο φόβος του έδιωχνε κάθε
ιδέα φίλης. Έπειτα δεν καταλάβαινε
πώς ο κύρ Κώστας ήταν κακός κι' ή
μαύρη καλή.

Ο παπούς μαγεύοντας την αγωνία
του μικρού, ξεθύμασε. "Αρχισε να μι-
λή μαλακά και να διηγείται εύθυμες ι-
στορίες. Τόσο εύθυμες που γελούσε ως

κι' ή άναθεματισμένη ή μαύρη.

Η Μαρία, ρίχνοντας μια ματιά στο
ρολόι, σηκώθηκε, καληνύτησε χάρδεψε
πάλι το κεφάλι του Λάκη κι' έφυγε.

Όταν ή πόρτα έκλεισε πίσω της, ο
παπούς τράβηξε κοντά του το μουδια-
σμένο Λάκη, τόν χάρδεψε και τού έπτε:
—Μην άκούς τα λόγια που λένε τα
παιδιά έξω, μην άκούς τα λόγια των
μεγάλων. Είναι όλα ψέμματα. Οι μαύ-
ροι παιδί μου, έχουν λευκή ψυχή και
μια καλωσύνη που δε θάβρης στους
άσπρους. Οι μαύροι μπορούν ν' άγα-
πήσουν τους λευκούς ανθρώπους, ενώ
οι λευκοί δε μπορούν παρά να μισούν.

Νά φυλάγεσαι από τους κίτρινους πρό
πάντων ανθρώπους, όπως ο κύρ Κώ-
στας. Κι' όταν ακόμα σου χαμογελούν,
κι' όταν ακόμα σου δίνουν λεφτά, οι
κίτρινοι άνθρωποι είναι έτοιμοι να σε
χαντακώσουν. Οι κίτρινοι άνθρωποι
έχουν μαύρες ψυχές και οι μαύροι ά-
σπρες. Τ' άκούς; Άσπρες ψυχές... Νά
γιατί πρέπει ν' αγαπάς κι' έσύ τη Μα-
ρία.

Μά ο Λάκης δεν καταλάβαινε τα
λόγια αυτά του παπού. Άργότερα, πο-
λύ άργότερα, άρχισε να καταλαβαίνει.
Και πήγε να ζητήσει τη Μαρία να της
δείξη πώς μετάνοιωσε και πώς ήταν
έτοιμος να την αγαπήση.

Μά ή Μαρία δε βρισκόταν πιά στο
σπίτι εκείνο. Ούτε σε κανένα άλλο. Σα-
κατεμένη από την πολλή δουλειά με-
ταφέρθηκε στο νοσοκομείο. Κι' εκεί,
χωρίς να της παραστέκη κανείς από
όσους αγαπήσε, έρημη, σκότεινη, ή
Μαρία, έκλεισε τα μάτια.

Γ. ΠΙΕΡΙΔΗΣ

Σκέψεις

—Όταν μιλούμε για προδοσία στον έρω-
τα, σκεπτόμεθα πάντοτε δυό πλάσματα αντι-
μέτωπα. Μά υπάρχουν προδοσίες πιό μυ-
στικές, πιό θαθείες, εκείνες π.χ. που γί-
νονται, διαδοχικά, σ' ένα μόνο πλάσμα, ά-
πό την καρδιά και τις αισθήσεις, τις αι-
σθήσεις και την φαντασία. Κατά βάθος,
προδίδεται κανείς συχνότερα από τον έαν-
τώ του παρά από τούς άλλους. Και είναι ο-
λιγώτερο τρομερό να προδίδεται κανείς ά-
πό μια γυναίκα, παρά από την ίδια του την
καρδιά.

—Όταν αρχίζετε τις εξηγήσεις σημαίνει
ότι άρχισατε ήδη ν' αγαπίστε λιγώτερο.

—Η άπλη όμορφιά δυναμώνει τον πόθο,
ή έμπαγλη όμορφιά τόν σκοτώνει. Δεν τολ-
μά κανείς ν' αγαπήση μια γυναίκα εξαιρετι-
κά όμορφη, δεν αισθάνεται τόν έαυτό του
ίσο με κείνη. Βλέποντάς την, άηδιάζει τόν
έναντό του.

—Η όμορφιά δεν είναι μια «ύποσχεσις
ετυχίας». Είναι αντίθετα, το χειρότερο
βασανιστήριο, γιατί είναι άπρόσιτη. Μπο-
ρεί κανείς να κατακτήση το σώμα, την καρ-
διά, το πνεύμα μιας γυναίκας, πο τ' έ-
μως την όμορφιά της που μένει πάντα κάτι
έξωτερικό, μακρινό, επικίνδυνο: μένει
σε άπόσταση.

—Η αγωνία της μοναξιάς, ρίχνει πολύ
περισσότερες γυναίκες στην άγκαλιά ενός
άνδρος, από τον έρωτα.

—Σχεδόν όλες οι γυναίκες που αγαπά κα-
νείς είναι «άντικαταστάτριοι».

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΜΥΡΟΥΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΜΙΜ. ΨΑΘ. ΣΚΙΤΣΑ ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

της αγαθής κ. 'Αθηνάς, που έμοιαζε συ-
νεχώς φεύ!... με φουσκωμένον ταμπου-
ράν!

□ □

Ήταν τα δυό σπίτια κολλητά και έ-
χωρίζοντο από χαμηλό τοίχον. Στο ένα
πλήρης στειρότης. Στο άλλο άειθαλής
εύγονια. Δεν έκοτούσε να δηγή μυρου-
διά από το πρώτον. Άμέσως το πατά-
κι ένεφανίζετο στο σύνολον:

—Της μυρίσαν τα ψάρια σας, κυρά -
Μαρίνα μου! Στην κατάσταση που θρί-
σκειται ή 'Αθηνά μας ξέρετε...

Και το πατάκι έπέστρεφε πάντα πότε
μ' ένα μαρμπούνι, πότε με λίγους ντολ-
μάδες, πότε μ' ένα παιδάκι, πότε με δυό
κεφτέδες. Τους πρώτους έννηά μήνες ή
δοσοληψία αυτή έκαρκευετο με πολλή
φιλοφροσύνη και εύθυμα σχόλια.
Άλλα ήλθε σύντομα δεύτερον έννεάμη-
νον. Και το πατάκι έκτελούσε το καθή-
κον του προς την ευαίσθητον μύτην της
κ. Κουνελίδου συνοδευόμενον από αι-
σθητάς μειωμένα τα φιλόφρονα σχόλια.
Δεν έπρόφθασε να περάση κι' αυτό και
να τρίτον έννεάμηνον άνέτειλε επί την
κοιλίαν της κ. Κουνελίδου που δεν μπο-
ρούσε ν' άνθέξη, ούτε να κάνει υπομο-
νήν.

—Σας γινόμαστε και θάρος κυρά -
Μαρίνα μου...

—Ε, τι νά γίνη; Άνθρωποι είμαστε!
κατόπιν όμως ήλθε ή δυσφορία. Και ή
δυσφορία έγινε γρήγορα όργη. Πού θα
έπιγαινε αυτή ή ιστορία; Έως πότε θα
έπιλθωνε ο γείτων τις συνέπειες της
καταστάσεως της κ. Κουνελίδου προς
την όποιαν στο κάτω - κάτω ήταν έντε-
λώς ξένοι και άθωοι; Όταν έφώνιζε έ-
πρεπε να σκέπτεται και το πατάκι της
κ. 'Αθηνάς; Άμπαμπα! το πράγμα έ-
παρτραβούσε. Η οικογένεια ήταν έξω
φρενών. Και έζητούσε άφορμήν να κό-
ψη αυτήν την κακή συνήθειαν που άρχι-
σαν να πιστεύουν όλοι ότι ήταν μηχανή.
Γιατί ή κ. Μαρίνα την τελευταία φορά
άρχισε να υπολογίζει τούς μήνες. Έντε-
κα είχαν περάσει και, τίποτε ακόμη!
Ο νέος θλαστός δεν έρχόταν εν αντιθέ-
σει προς το πατάκι που ήταν τακτικώ-
τατον. Έφ' ό και κάποτε ή κερά - Μα-
ρίνα παρετήρησε:

—Ακόμα ή κυρία 'Αθηνά;

—Ακόμα κυρά - Μαρίνα μου!

—Περίεργο...

—Γιατί περίεργο;

—Γιατί από τότε που της έχει ξανα-
σπάσει τη μύτη ή κουζίνα μας έχουν πε-

ράσει έντεκα μήνες! Μήπως χάσατε
τόν λογαριασμό;

Αυτό ήταν! Το πράγμα έκρίθη προ-
βλητικώτατον! Έξανέστη ή κυρία Κου-
νελίδου. και ένεφανίσθη μαινομένη:
—Δηλαδή τι έννοείτε κυρά - Μαρίνα
μου; Πώς δηλαδή έλιγουρέψαμε την
κουζίνα σας και σας ξεγελάμε;

Η άλλη όμως δεν ήταν άποφασισμένη
να υποχωρήση:

—Ξέρω έγω κυρά - 'Αθηνά μου; Κακή
μηχανή άνοίξατε!...

Και εξέσπασεν ή θύελλα:

—Σάν δεν ντρέποσαστε! Για ζητιά-

ΕΙΜΕΘΑ ΕΙΣ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΝ
Κ. ΠΡΟΕΔΡΕ

νους μας περάσατε δηλαδή; Δεν φτάνει
που έννεκα ή κατάσταση μου είμαι υπο-
χρεωμένη να τρώγω τα θρωμόψαρα και
τα παλιοκρέατα που ψωνίζετε! Προχτέ
μ' έπιασε το στομάχι μου μ' εκείνο το
λιθινάκι! Όρεξι είχα γλέπει, ν' άνα-
κατέσωμαι δη την ώρα!

Φαντάζεσθε πού μπορούσε να οδηγή-
ση αυτή ή ίταμη πρόκλησις; Έχάλασε
ο κόσμος. Ήπενέθησαν και «οι άντρου»
Φωνές, βριαίες, χαλασμός Κυρίου:

—Παλάνθρωποι!

—Αφιλότιμο!

—Αδιάντροποι!

—Ψωμοζήτες!

—Τσιγκουνόμωτρα!

Και έπήλθε μοιραία ή συμπλοκή. Και
άκολούθησε μοιραίως μια μήνυσις και
ένα δικαστήριο.

□ □

Σπανίως δικαστής έκλήθη να δικάση
υπόθεσιν τόσο πρωτότυπη. Οι δυό οικο-
γένειες έπήραν τις θέσεις των στα πρώ-
τα έδωλια. Η κοιλία της κυρίας Κου-
νελίδου, έδέσποζε της συγκεντρώσεως.
Έκλήθησαν πρώτα μερικοί μάρτυρες
που είπαν τα κατά την συμπλοκήν. Ο-
λη ή γειτονιά την έννώνριζε όχι μονάχα
με το νι και με το σίγμα, αλλά και με
όλα τα στοιχεία του αλφαβήτου. "Υστε-
ρα ήλθε ή σειρά της κυρά - Μαρίνας.
—Τρία χρόνια την ταίσιμα κ. πρόεδρε
έννεκα ή κατάσταση της. Ζήτησας είχε
καταντήσει!

Τινάζεται επάνω ή άλλη!

—Ντροπή σου! Τι νά σου κάνω πού
ή κοιλία μου δεν μου επιτρέπει...

ΕΠΕΝΕΒΗΖΑΝ ΚΑΙ ΟΙ 'ΑΝΤΡΟΙ'

—Σιωπή! Θ' ανοίξωμε νέο καυγά έ-
δω μέσα; Για προσέξτε καλά! προχω-
ρήστε έσείς!

Και ή πρώτη προχωρεί:

—Μπαρμπούνι, ήθελε; Μπαρμπούνι κυ-
ρά - 'Αθηνά μου! Πατάτες ήθελε; Πα-
τάτες κυρά - 'Αθηνά μου! Πατάτες ή-
θελε; Πατάτες κυρά - 'Αθηνά μου! Μέ-
χρι ραδίκι έφτανε κ. πρόεδρε, ή άδι-
άντροπη! "Ανοίξε μεγάλη μηχανή! Έ-
μεις να την ταΐζουμε, κ. πρόεδρε! Και
γιατί σε παρακαλώ; Μια του φίλου, δυό
του φίλου, τρεις και την κακή ψυχρή
του μέρα! Έπειδής σαν είσαι λιχούδα
και αδιάντροπη τί φταίω εγώ;

—'Ηλθε και ή σειρά της άλλης όμως:

—Κύριε, δικαστή, βλέπεις τὰ χαλάρια
μου. Τι να κάνω; Έτσι είναι ο άνθρω-
πος. Άμα είσαι ένδιαφέρουσα κατά-
σταση σου μυρίζουν όλα. Σε πιάνει λι-
γούρα κ. δικαστή. Η συνφάδα μου τό
παθαίνει χειρότερα από μένα. Την πρω-
τοχρονιά τό παιδί της είχε ένα τόπι
καινούργιο. Της μύριζε. Δεν μπορούσε
ν' άνθέξει κι' ήθελε να τό φάη! "Αν δεν
έκλαιε τό παιδί σε όρκίζομαι θά τώ-
τρωγε τό τόπι του παιδιού, κ. δικαστή!
Και σάματις ή Άλεξάντρα μας όταν ή-
ταν έγκυος στο Λάκη της — μετά συγ-
χωρήσεως — δεν ήθελε να φάη τὰ και-
νούργια παπούτσια του άντρός της που
μυρίζαν; Είναι τρομερό πράγμα. Νά
μή σε βρή τέτοιο κακό κ. δικαστή, κι'
άπε το δέν λογαριάζεις τίποτε... "Ε, λοι-
πόν, φαντάσου αναιδεία, να μου λέη
πως εξεπίτηδες έλιγούρευα τὰ φαγιά
της!...

Άλλά ήλθε και ή σειρά του συνηγό-
ρου, που κατεσκευήθησε τό δικαστήριο:
—Είμεθα εις ένδιαφέρουσαν κ. πρόε-
δρε! Μας βλέπετε! Η κοιλία μας εί-
ναι άφευδής μάρτυς! Είμεθα εις ένδια-
φέρουσαν, λοιπόν, και ό,τι μας μυρίζει
μάς αναστατώνει! Ψάρι μας μυρίζει,
θέλωμεν ψάρι! Κρέας μας μυρίζει; θέ-
λωμεν κρέας! Έάν δεν φάγωμε έχαθή-
καμεν. Άνοιξατε τόν σοφό γερμανόν
Ιατρόν Λαμπιρχοφτουσάοφεν! τό λέει
καθαρά. Έάν μας μυρίση τίποτε και
δεν τό φάγωμεν... θά τό ρίξωμεν!

■ ■

Μικρόν πρόστιμον έπεβλήθη στην κυ-
φορούσαν. Η άλλη οικογένεια όμως
έμεινε ακόμα. Και άπεφάσισε να με-
τοικήση διά να σωθή...

MIM. ΨΑΘ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Στόν έρωτα είχε πάντοτε κανείς πιδ εύτυ-
χέστερος από ό,τι άγνοεί παρά από ό,τι γνω-
ρίζει.

—Συμβαίνει με τόν έρωτα ό,τι και με τις
περίφημες πόλεις που όνειροπολεί πάντα
κανείς να έπισκεφθή. Πηγαίνει, τέλος και
τις βρίσκει άσχημες, θρόμβιες, κινέες. Μά
όταν έπιστρέψει, δεν παύει να έξυμνεί στούς
άλλους τήν όμορφιά τους, καταλήγοντας να
τήν πιστέψη κι' ο ίδιος άκόμη.

—Οί φιλήδονοι βρίσκουν τήν ήδονή παν-
τού: άκόμη και στόν πόνο άκόμη και στην
πλήξη.

—Και τὰ πιδ αντίθετα συναισθήματα εί-
ναι πολλές φορές πολύ κοντά τό ένα με τ'
άλλο.

—'Η έίλογή είναι ένας περιπλανώμενος
πόθος που σταματά κάπου, στην τύχη, κου-
ρασμένος από τό πέταγμα.

Ανέκδοτα Μικρά Περίεργα

ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΔΑΚΡΥΑ

Η κυρία Ρουζδελτ προσπαθεί να παρη-
γορή τα δυστυχισμένα παιδιά. Μιά μέρα συ-
νάντησε μιὰ μικρούλα δέκα ετών κακοντυ-
μένη και που έκλαιγε. Τη σταμάτησε και
της έλεγε πώς θέλει να της πώ ήν ένα ζευγάρι
κάλτσες.

—Ξέρεις ποιά είμαι; τη ρώτησε.

—'Η κυρία Ρουζδελτ.

—Όρραία. Φέρε μου λοιπόν τις κάλτσες
στό σπίτι.

Τό κοριτσάκι πήγε τις κάλτσες. Για να
τήν ανταμείψη, ή σύζυγος του προέδρου
των 'Ηνωμένων Πολιτειών έστειλε τήν έ-
πομένη στό σπίτι της μικρής, ένα ζευγάρι
μεταξωτές κάλτσες γεμάτες, ή μία από κα-
ραμέλλες κι' ή άλλη από διάφορα χαρτονο-
μίσματα.

Τήν άλλη μέρα έλαβε τό εξής μυλλιετά-
κι ή κυρία Ρουζδελτ:

«Κυρία, τό δώρο σας μ' έκανε να κλάψω
πολύ. 'Ο πατέρας μου πήρε τὰ χρήματα, ο
άδελφός μου τις καραμέλλες, και τις μετα-
ξωτές κάλτσες τις πήρε ή μητέρα μου. Έ-
γω λοιπόν δεν πήρα τίποτε».

■ ■

ΟΙ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΙ

Τελευταία, ένας καθηγητής που δεν ήθελε
να δεχθή πώς εξέταση τόν φοιτητή που έ-
πρόκειτο να τόν έπισκεφθή, έλεπε στόν ύ-
πηρέτη του:

—Όταν έλθη αυτός ο αδιάκριτος κύριος,
να του πητε πώς δεν είμ' εδώ.

Τήν επομένη ο φοιτητής παρουσιάστηκε
κι' ο ύπηρέτης του άνήγειλε ότι ο καθη-
γητής θύηκε.

—Βγήκε, φώναξε τότε ο νεαρός αδιάκρι-
τος, κι' αυτό τό καπέλλο που κρέμεται!

Τότε άκουσε από μέσα, μιὰ θυμωμένη φω-
νή να του λέη:

—Έχω δύο καπέλλα κύριε!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

1936

Τρίπραχτο δράμα στάθηκεν ή άγάπη μας
κοινό πολύ: άφοι διαρκώς γράφονται
τόσα.

Έσύ—δυό χείλη που ζητούσαν τ' άγνω-
στο

κι' όνειρα έγώ—δεν ξέρω πόσα!

Η πρώτη πράξη, παίχτηκε έν' όπόβραδο
σ' ένός βιολιού που στέναζε τούς ήχους
—έτρεμε τό κορμί σου από συγκίνηση
κι' έπιαθα έγώ για σε τούς πρώτους στί-
χους.

Η δεύτερη—ό κόσμος όλος στάλαξε
χαρά κι' άφροντισιά μες στην καρδιά μας.
Τὰ χείλη σου—όλοκληρώσαν τόν έρωτα
και τὰ όνειρά μου—γέννηκαν φιλιά μας.

Κι' ή τρίτη... "Ω! ή τρίτη, πλήξη άφόρη-
τη!

—ΠΑΝΕΝ—μ' όλα τὰ γράμματά της κε-
φαλαία

πούσβυσε τὰ όνειρά μου και τὰ χείλη σου,
Αυλαία!

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

(Κόμπλεντε, Γερμανία)

Μικρά Περίεργα

ΜΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΠΟΛΙΣ

ΣΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟ

Ένας έμπυκωτής του ρωσικού κινημα-
τογράφου άπεφάσισε να δημιουργήση στο
Σουκούμ του Καυκάσου, ένα «Σοβιετικό
Χόλλυγουντ». Θά κατασκευασθούν 40 έργο-
στάσια που θά καταλαμβάνουν επιφάνεια
3.300 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Θά στα-
λούν εκεί 220 σκηνοθέται, 500 ήθοποιοι και
9.000 εργάται.

Τό σύνολον του πληθυσμού της κινηματο-
γραφουπόλεως αυτής, άνέρχεται σε 20.000
πρόσωπα. Η συνολική δαπάνη ύπολογίζεται
πé 300 εκατομμύρια ρούβλια περίπου.

Η παραγωγή θ' άνέρχεται σε 150 έως 200
φίλμ τό έτος.

■ ■

ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Όμιλος άρχαιολόγων, έκαμε στόν Κανα-
δά μιὰ σπουδαιότατη ανακάλυψη, που άπο-
δεικνύει πώς ή χώρα αυτή κατοικούνταν σε
παλαιότερες εποχές από άληθινούς γίγαντες
που είχαν εγκατασταθή εκεί πριν από
τούς έρυθροδέριμους.

Η ανακάλυψη έγινε μέσα σ' ένα παλιό
λατομείο, κοντά στην πόλη Άρντεν, στην
Μανιτόμπα όπου βρέθηκαν τεράστια κρανία
και κόκκαλα, καθώς και άντικείμενα οικια-
κής χρήσεως κατάλληλα νιά... Γαργαντούς
και Κύκλωπες.

■ ■

ΕΚΑΜΕ 50.000 ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ!

Ό καθηγητής Τιμοφέιφ, άρχιχειρουργός
του νοσοκομείου σιδηροδρομικών του Κιέ-
βου, στη Ρωσία, μπορεί να κανυχή ό,τι έ-
χει τό ρεκόρ των χειρουργικών έπεμβά-
σεων.

Ό τρομερός αυτός... χασάπης, που ή
φήμη του είναι μεγάλη σ' όλη την Ουκρα-
νία έκαμε τις μέρες αυτές μιὰ έγχείρηση
που είναι ή 50.000 στη σειρά!

Ηλθε μέρα που ο δωρ Τιμοφέιφ έκαμε
10 έγχειρήσεις.
Φαντάζεται, λοιπόν κανείς τί αίμα να έ-
χουσε!...

■ ■

ΜΕΛΙΣΣΑ ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ

Ένας γερμανός μελισσοκόμος, ο κ. Μπέ-
ρνα Γκέλερ, θεωρώντας τό ένστικτο προσα-
νατολισμού των μελισσών ίσον, άν όχι ά-
νώτερο, με τών περιστέρων, έκαμε πειράμα-
τα μεταβιβάσεως ειδήσεων με μικροσκοπικά
μυλλιετάκια προσκολλημένα στο σώμα του
έντόμου μ' ένα συστατικό που έχει ως βά-
ση τό μέλι.

Ό κ. Γκέλερ φρονεί ότι οι μέλισσες, που
είναι άτρωτες γιατί είναι άόρατες, θά μπο-
ρούσαν να χρησιμοποιηθούν εν καιρώ πολέ-
μου. Ραίνοντας τὰ έντομα αυτά με διάφορα
χρώματα, σύμφωνα μ' έναν ώρισμένο κώ-
δικα, τὰ στρατεύματα της έμπροσθοφυλακής
θα μπορούσαν να πληροφορηθούν τήν όπι-
σθοφυλακή όπου θά ήσαν οι κινήσεις.

Έγνοείται ότι αυτή ή ύπηρεσία θά μπορού-
νέ λειτουργήση μονάχα τό καλοκαίρι!

Μέσα στον καθρέφτη

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΑΡΤΟΝ

ρει πώς ή Ντενίλ είναι παιδική μου
φίλη.

—Καιρός είναι να μιλήσουμε σοβαρά,
είπε ο πατέρας με άσυνήθιστη τραχύ-
τητα. Η μητέρα σου, ένθουσιώδης στις
οχέσεις της, μάς είχε συνδέσει με τό
στανιό με τήν οικογένεια αυτή άλλω-
στε, στο Παρίσι. Ξέρεις πολύ καλά πό-
σο βαθειά άντιπαθούσα τόν άρχηγό
αυτής της οικογενείας, ένα έλεεινό ο-
ποκείμενο, πίστεψέ με.

—Μην ξεχνάς πώς υιοθέτησε τήν Ντε-
νίλ όρφανούλα, ένός χρόνου, κι' αυτό
δεν είναι πράξις κακού ανθρώπου,
μπαμπά. Όλος ο κόσμος τήν νόμιζε
κόρη του. Κι' έγώ μόλις φέτος έμαθα
άπ' τήν Ντενίλ τήν αλήθεια.

—Σώπαινε! Για να δικαιολογήσης
τόν Μωράκ λές τερατώδη πράγματα.
Ναι, τερατώδη! Παιδιά δεν είχε, υιο-
θέτησε τήν μικρή. Μιά μέρα, τόν με-
ταθέτουν εδώ. Η μητέρα σου, που είχε
βγί μαζί σου περίπατο, βλέπει τήν μι-
κρή, ένθουσιάζεται μαζί της. Κοντολο-
γής, παρά τήν άποστροφή μου για τόν
Μωράκ, ή μητέρα σου κι' ή γυναίκα
του συνήψαν φιλικές σχέσεις. Κι' ή μη-
τέρα σου ήταν τόσο καλή που θά της
συγχωρούσε κανείς τὰ πάντα για να
τήν κάνει εύτυχισμένη. Ο άνδρας δεν

—Ανάπνεε με δυσκολία κι' ο Ζάκ τρώ-
μαζε βλέποντας να φουσκώνουν οι φλέ-
βες του λαιμού του.

—Πατέρα, ήσυχασε, είπε. Με κάνεις
να τρομάζω!

Καταστέλλοντας τήν ταραχή του, ο
κ. Βαρνιέ χαμογέλασε στόν γιό του
και συνέχισε, πιο ήρεμα αυτή τη φορά:

—Πάντως, παιδί μου, έγώ δεν βρίσκω
τίποτα τό καλό σ' αυτήν τήν μικρή.
Είναι εδώ τόσες άλλες χαριτωμένες
κοπέλλες που σ' έχουν στό μάτι, κι'
έσύ έρωτοτροπείς εδώ κι' ένα μήνα μ'

—Κέρδισες, σήμερα; Πάντα έχεις για
παρτιναίρ τήν Ντενίλ Μωράκ;

Η φωνή του κατέπληξε τόν Ζάκ βυθι-
σμένος όπως ήταν στα όνειροπολήματά
του: ήταν τόσο άλλοιωματή. Ο κ. Βαρ-
νιέ όμως συνέχισε γελώντας:

—Μά δεν είσαι λογικός, μικρέ μου.

—Άκουσέ με.

—Όχι, μπαμπά. Έσύ δεν τήν αγα-
πάς, τό ξέρω. Δεν έχεις όμως τίποτα
έναντίον της...

Μιά ρυτίδα αυλάκωνε τό μέτωπο του
πατέρα. Ποιός έφιάλτης, άραγε, να τόν
είχε γεράσει πρόωρα;

—Σωστά, είπε, δεν έχω τίποτα έναν-
τίον της!

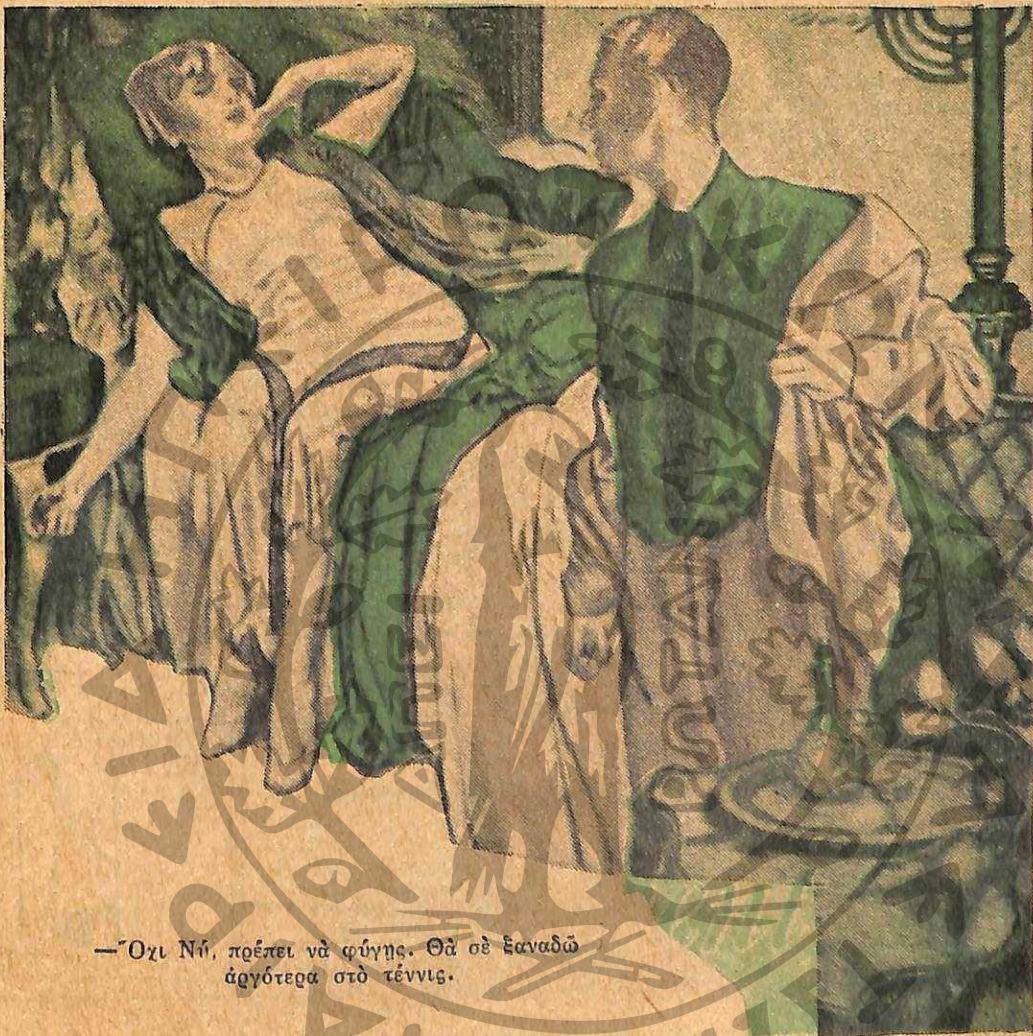
Ξαφνικά όμως μιὰ λάμψη φώτισε τό
βλέμμα του:

—Θέλω αυτό να τελειώσουν μιὰ για
πάντα, είπε ο κ. Βαρνιέ. Δεν άρχισε ά-
κόμα να γίνεται λόγος για τήν Ντε-
νίλ Μωράκ. Είναι όμως μιὰ κακοανα-
θρεμμένη. Δεν έπιθυμώ να έχης έστω
και τήν πιο άθώα οικειότητα με μιὰ
μαθήτριά της Γλυπτικής που θέλει να
ζήση μπόμεικα και που περιφέρεται συ-
νεχώς μ' ένα μόντικο μπερεδάκι...

—Συκοφαντίες των ζηλιάρηδων, άπο-
κρίθηκε ο Ζάκ με σφιγμένα χείλια.
Έσύ, ο τόσο καλός, ο τόσο δίκαιος, θά
δώσης πίστη σ' όσα λένε; Για μένα εί-
ναι ή πιδ εύχάριστη συντροφιά...

—Είναι μεγαλειότηή σου κι' αυτό έ-
πίσης δεν μ' άρέσει. Αυτές οι φίλες
μεταξύ ένός εφίβρου και μιās νέας ει-
κοσιδυό χρονών, υπερμοντέρνας, είναι
πάντα ύποπτες.

—Όχι για μās. Όλος ο κόσμος ξέ-

—Όχι Νί, πρέπει να φύγης. Θά σε ξαναδώ
αργότερα στο τένις.

αυτήν την Ντενίλ Μωράκ που είναι πολύ μεγαλύτερη σου, που ζή ελεύθερα στο Παρίσι...

—Μπαμπά, είπε ο Ζάκ με σφιγμένα δόντια, με πληγώνει. Κι' αν συνεχίσης, θαρρώ πως θα την αγαπήσω.

—Ως εδώ και μη παρέκει! Είσαι τρελλός! Δυστυχισμένος!... Μα είναι αδύνατον, αδύνατον!

Σηκώθηκε φέρνοντας το χέρι στο μέτωπό του:

—Καληνύχτα, Ζάκ, είπε και προχώρησε προς το δωμάτιό του.

—Πατέρα, είναι κάτι άλλο στη μέση. Θέλω να το μάθω!

—Πήγαινε να κοιμηθείς! Είμαι πολύ κουρασμένος! Δεν είναι τίποτε άλλο. Πρέπει να σκεφτώ... Ίσως αύριο... ναι, ναι, αύριο...

■ ■

Ο Ζάκ, συγχυσμένος, προχώρησε ως το περίπτερο όπου έμενε. Ο ουρανός ήταν γεμάτος άστρα. Ερωτευμένα ζευγάρια γάτων νιαούριζαν μέσα στην όμορφη νυχτιά. Η Ντενίλ ξανάρθε στην σκέψη του, πού ζωγρά;

«Ο μπαμπάς δεν αγαπά τις κοπέλες τις σημερινές. Με θεωρεί κιόλας γαμένο, γι' αυτό προσπαθεί να σώσει το γενεαλογικό δέντρο των Βαρνιέ από εγκαταστάθηκαν εδώ βυροδέψαι από πατέρα σε γυιό, εδώ κι' εκατό χρόνια. Και γιατί δεν μου τ'έλεγε; Άλλο πράγμα το φλέρτ κι' άλλο να άρραβωνιστώ σε ηλικία δεκαοχτώ χρονών μια νέα είκοσι δυό χρονών. Μείνε ήσυχος, μπαμπά. Άλήθεια, αν τον βασανίζει αυτή η έφιαλτική σκέψη, θάρβη σε καμιά δυό ώρες να καπνίσω ένα σιγαρέτο στο δωμάτιό μου, σαν σύντροφος, όπως κάνει κάπου-κάπου.

Το φως όμως του δωματίου του πατέρα του είχε σβύσει.

—Όχι. Κοιμάται. Καλλίτερα. Έξ' άλλου, είναι ήδη δέκα η ώρα. Άς δούμε το γράμμα της Ντενίλ.

Το μπιλλιετάκι έλεγε:

«Φαίνομαι αδιάφορη και κοροϊδευτική. Είναι ψέμμα. Σ' αγαπώ. Θα δής πώς. Στο τένις είναι πολύς κόσμος. Ή μαμά λείπει απόψε σε κάποιο φιλικό σπίτι και δεν την συνοδεύω γιατί υποκρίθηκα κεφαλόπονο. Την ώρα που θα διαβάζεις αυτές τις γραμμές, θα σε περιμένω μπροστά στον τοίχο του κήπου σου, απ' την μικρή πόρτα».

Τρελλός απ' την χαρά του, ο Ζάκ έκανε πέντε δευτερόλεπτα για να φθάσει στο μέρος που του έγραφε. Ένα φιλογερό φίλι ματώνει τα χείλη του. Κι' ανεβαίνουν στο περίπτερο.

—Εδώ είναι το δωμάτιό σου, Ζάκ;

—Όχι, απάνω.

Έκείνη προχωρεί, ρίχνοντας το μπερεδάκι της και την σάρπα στο πορτομαντώ του Ισογείου.

Και μόλις φθάνουν στο κατώφλι του δωματίου του, την ακούει να λέει άποφασιστικά:

—Είμαι έλεύθερη ως τις δυό τα ξημερώματα.

Τα μάτια της σπιθοβολούν και κυττάζουν τότε το αγωνιώδες πρόσωπο του Ζάκ, τότε τα λευκά σεντόνια του κρεβατιού, όπου τέλος καρφώνονται μ' έπιμονή.

Και ξαφνικά, άγκαλιάζονται. Έκείνη τον παρασύρει... Του λέει λόγια συγκεκριμένα:

—Στο Παρίσι... Ένα σωρό σύντροφοι, ντάνινγκ, κόκτεηλς... Δεν θέλω να παντρευτώ, Ζάκ... Μ' άρέσει η μιοέμικη ζωή... Και προτιμώ να είσαι εσύ, απόψε, το μοιραίο στην ζωή μου... Σε λατρεύω...

... ..

Ο Ζάκ ξυπνά την φίλη του που είναι άκίνητη στο πλευρό του. Εκείνη δεν θέλει να φύγει.

—Όχι. Νύ, πρέπει να φύγεις. Θα σε ξαναδώ άργότερα, στο τένις.

Ντύνονται υποκρινόμενοι πώς ο ένας είναι κακιωμένος με τον άλλο. Ξαφνικά, εκείνη έσπτα σ' ένα γέλιο.

—Ήμουν τόσο ζεστή, Ζάκ. Τώρα τουρτουρίζω μ' αυτή την λεπτή μπλούζα.

—Άλήθεια, δεν κάνει να γυρίσης στο σπίτι σου, μέσα στην νύχτα, ντυμένη τόσο ελαφρά. Φόρεσε αυτό το πουλόβερ, κρύψε το στο σπίτι σου και το άπόγευμα μου το δίνεις.

—Και τα μαλλιά μου; Είναι σαν της τρελλής...

—Περίμενε και θα δής. Της άδειάζει μισό μπουκάλι λουσιόν στο κεφάλι και την χτενίζει.

—Είσαι ευχαριστήμενη; Είσαι άγοράκι, ένα μικρό άγοράκι...

—Ανοίξαν άθόρυβα την πόρτα κι' άφουγκράστηκαν.

—Κανέναν κίνδυνο. Πάμε. Κατέβηκαν άγκαλιασμένοι, μάγουλο με μάγουλο. Η Ντενίλ, παρά την άδιαστροφία της, ένοιωθε συγκίνηση, έγνωμωσύνη.

Στο Ισόγειο, τον άγκάλιασε με όλη την δύναμή της.

—Είμαι τσακισμένη απ' την κούραση, του είπε. Τρέχω στο κρεβατάκι μου.

—Άφες τον έρασή της κι' έτρεξε στο πορτομαντώ για να ξεκρεμάσει το μπερεδάκι της ενώ ο Ζάκ, προφυλακτικά, προχωρούσε στην σκάλα.

Η Ντενίλ δεν πρόλαβε καν να σηκώσει το χέρι της. Μια κραυγή της

τρύπησε τ' αυτιά και τα γόνατά της λύγισαν...

—Ο μπαμπάς...

Προχωρώντας είδε τον Ζάκ σωριασμένο άπάνω σε ένα όγκο που έμοιαζε με γιγάντιο άνδρικόκελο που ήταν ξαπλωμένο στην σκάλα, με τα πόδια στον τοίχο.

Ξαφνικά, μόλις ένοιωσε στο κορμί του την θερμή της γονατισμένης φίλης του, ο Ζάκ άρχισε να κλαίει με λυγμούς κι' έγκαταλείποντας το πτώμα, γαντζώθηκε στο ποθητό κορμί, σαν να ήταν καταφύγιο.

Η Ντενίλ, ψύχραιμα, εξέτασε τον κ. Βαρνιέ. Ήταν νεκρός.

—Νά φωνάξουμε βοήθεια! φώναξε ο Ζάκ. Ποιός ξέρει αν;...

—Περίττο, δυστυχισμένο μου μικρό! Θα είναι καμιά συγκοπή. Άλλωστε, δεν κάνει να με βρουν εδώ. Άς τον μεταφέρουμε στο ντιβάνι του Ισογείου. Θα σε βοηθήσω πριν φύγω.

Άφου έκλεισε όμως τα μάτια του νεκρού, μια φριχτή σκέψη βασάνισε τον Ζάκ: θυμήθηκε την βραδυή σκηνή.

—Ανέβηκε να με δει την νύχτα κι' έμεινε κεραυνόπληκτος.

Μια τρομερή φωνή μέσα του του έλεγε πώς η Ντενίλ ήταν άφορμή αυτού του θανάτου.

—Άραγε να μάντεψε κι' εκείνη τις σκέψεις του; Ξαφνικά, τα βλέμμάτα τους συναντήθηκαν στο πορτομαντώ και οι δυό νέοι σκέφτηκαν μαζί:

—Κατάλαβε πώς είμασταν μαζί βλέποντας το μπερεδάκι. Εκείνη άκριβώς την στιγμή, σωριάστηκε.

Άγκαλιάστηκαν, έτσι από τον έκνευρισμό τους, χωρίς ναχουν την διάθεση να φιληθούν. Η αγωνία έκανε τα γόνατά τους να λυγίζουν... Στηρίχτηκαν ο ένας άπάνω στον άλλο.

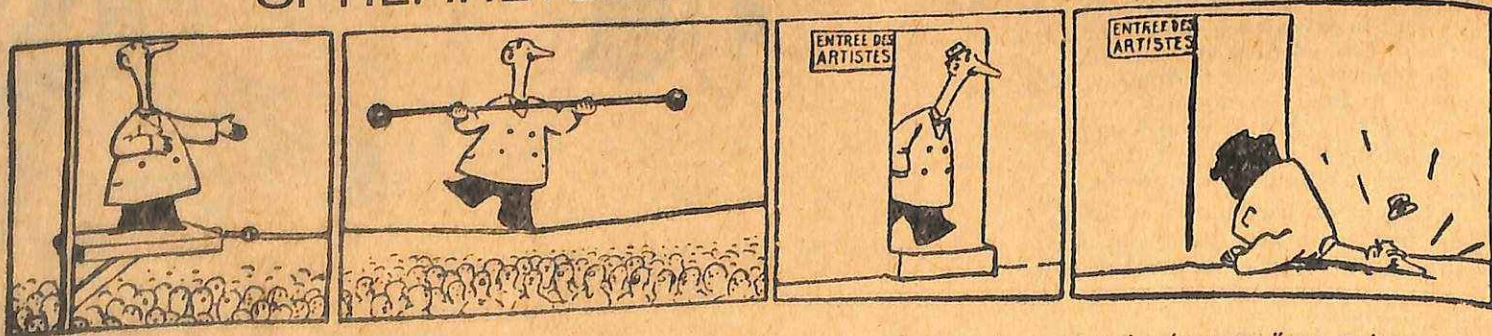
Και ξαφνικά, άνασηκώνοντας το κεφάλι, είδαν μέσα στον καθρέφτη, τονισμένα από το όμοιο χτένισμα, από τα ίδια πουλόβερ, δυό πρόσωπα έμοια έφθβαν.

Με την βία της να φύγει, η Ντενίλ είχε παραλείψει να βάλει πούδρα και κοκκινάδι. Οι μαυροί κύκλοι του σπαραγμού έδειχναν πιο γυναικείο το πρόσωπο του Ζάκ...

Στην άσθενική λάμψη των δυό έμοιων ματιών τους, στην έμοια χροιά της έπιδερμίδας, στην έμοιο μορφή των σκιών και γωνιών του προσώπου των και στις άναλογίες των δακτύλων κι' ακόμα περισσότερο στις έμοιες άλλοιώσεις που είχαν ύποστη τα χαρακτηριστικά τους στον έρωτικό τους άγώνα βρήκαν την έμοιότητα που μπορούν να άρουν δυό ύπάρξεις απ' τον κόρφο της ίδιας μητέρας...

ΖΑΚ ΚΑΡΤΟΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο κ. Πειραχτήρης κάνει άκροβατικές επίδειξεις στο Τσίρκο είναι όμως και λιγάκι άπρόσεχτος όταν φεύγει.

Γάμος, διαζύγιο κλ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖ. ΜΟΝΙΤΣΕΛΛΙ

Επιστρέφοντας στην Νέα-Ύρκη απ' την Φλόριντα, στο σπίτι του Τζόε, ποδοσφαιρικού συντάκτου του «Νταίλυ Πρές», η Μέμηπελ άνήγγειλε σε στενό κύκλο φίλων το διαζύγιο της με τον Ρίτσαρντ Κρέουλ, τον νεαρό ιδιοκτήτη του μεγαλύτερου, οίκου μόδας της Νέας-Ύρκης.

Ο Τζόε, που είχε πιη τέσσερα κονιάκ, πρότεινε να κάνουν αίφνιδιασμό ο ο σ ο ι τι του Ρίτσαρντ που είχε φθάσει στην Νέα-Ύρκη με το ίδιο τραίνο που ήρθε η Μέμηπελ, σε άλλο βαγόνι όμως, φυσικά.

Η ιδέα άρεσε πολύ στους άλλους. Και στην Μέμηπελ που ήθελε να φαίνεται μοντέρνα.

Ήταν μεσάνυχτα περασμένα όταν έφθασαν μπροστά στο τέως σπίτι της Μέμηπελ που τους έβαλε να μπουν στην σειρά, τον έναν ύστερα απ' τον άλλο—ένω εκείνοι έπέμεναν να εισβάλουν όλοι μαζί κατά φάλαγγα!

Κι' ο Ρίτσαρντ Κλέουλ, είχε σκεφθί αυτό το βράδυ, να όργανώσει ένα γλεντάκι με κανέναν φίλο για να έορταστή το διαζύγιο του.

Το πρώτο πρόσωπο που είδε η Μέμηπελ ήταν η Μάργκαρετ «Ο' Νέιλ, κόρη του πλουσίου βιομηχάνου, που χόρευε έναν άνατολίτικο χορό άπάνω στο ντιβάνι, περιστοιχιζόμενη από πέντε νεαρούς, με ταξί των όποιων ήταν κι' ο Ρίτσαρντ, οι όποιοι χυπούσαν παλαμάκια σύμφωνα με τον ρυθμό «Ολόγουρα, δυό άνδρες και τρεις νέες ήταν ξαπλωμένοι χάω, άνάμεσα στα πεσμένα μαξιλάρια, ενώ ένας μικρός έμιλος τραγουδούσε.

Ο Ρίτσαρντ στράφηκε, άναγνώρισε πολλούς απ' τους έπιδρομείς κι' είδε την Μέμηπελ. Τάχασε στην άρχή κι' ύστερα πλησίασε τον έμιλό τους. Η Μέμηπελ χαμογέλουσε, μολονότι η θέα της κασραμένης Ο' Νέιλ την βασάνιζε.

—Γεια σου, Ντίκ, είπε άπλά.

—Γεια σου, Μέμηπ.

Αυτό ήταν όλο—προς το παρόν, τουλάχιστον.

Ο Ρίτσαρντ όμως φαίνόταν σαν να μην κατάλαβε.

—Ήρθαμε να σε βρούμε, είπε η Μέμηπελ. Περίφημη ιδέα του Τζόε, ξέρεις! Γιατί να μην γιορτάσουμε μαζί το διαζύγιο, Ντίκ; Έξυπνο μυαλό αυτός ο Τζόε!

Και πιάνοντάς τον απ' το μπράτσο:

—Πάμε να χορέψουμε, του είπε. Έμεις είμαστε όλοι στο κέφι.

Ένα λικνιστικό βάλς παρέσυρε μερικούς χορευτάς στους στροβιλισμούς του—ένω οι περισσότεροι γλεντζέδες το είχαν ρίξει στον ύπνο.

Ο Ρίτσαρντ με την Μέμηπελ χόρευαν άργά, χωρίς λέξη. Δεν ήξεραν πώς άκριβώς να φερθούν. Πρό παντός ο Ρίτσαρντ που δεν κατάρθωνε να βρή μι άφράση της προκοπής. Τέλος, την ρώτησε ψιθυριστά, σκύβοντας στο αυτί της:

—Και τώρα, είσαι ευχαριστήμενη;

—Εσύ, είσαι, του είπε, εσύ προπαντός,

δεν είναι έτσι;

Θυμήθηκαν τον μήνα του μέλιτος στο Πάλμ-Μπήτς, άνάμεσα στις φοινιές.

—Δεν είναι καλλίτερα να μην μιλάμε γι' αυτό; συνέχισε εκείνη, τρομοκρατημένη απ' την άμετρη θλίψη που διάβαζε μέσα στο βλέμμα του Ρίτσαρντ κι' από ένα παράξενο θόλωμα στα δικά της μάτια.

Ήρθα εδώ για να εθυμώσω και να γλεντήσω μαζί σου. Κι' εσύ όμως...

Η όρχήστρα έπαψε.

—Τι θα μου δώσης να πιώ; ρώτησε εκείνη με δυνατή φωνή που όλοι άκουσαν!

—Τι έκανε λεί; Άκόμα να πής Μέμηπελ;

—Ναι. Είμαι ή δεν είμαι φιλοξενούμενη σου;

—Πάμε στην κουζίνα να σου ετοιμάσω ένα κόκτεηλ δικής μου έφευρέσεως.

Όταν βρέθηκαν στην κουζίνα, εκείνη κάθισε στο τραπέζι και του είπε με τον ίδιο τόνο που του μιλούσε κάθε βράδυ, έπιστρέφοντας απ' το σινεμά:

—Κάνε γρήγορα, Ντίκ.

Ο Ντίκ άπησυχολημένος με το κόκτεηλ δεν άπάντησε. Εκείνη συνέχισε:

—Πήγα σήμερα στο Φέργυσσον. Μου πρότεινε και πάλι να με προσλάβει για την στήλη του σινεμά. Σαρανταπέντε δολάρια τη βδομάδα για την ώρα. Δεν εί-

να άσκημα, τι λές;... Είναι άλήθεια πώς παντρεύεσαι την Μάργκαρετ Ο' Νέιλ;

—Εγώ; τινάχτηκε ο Ντίκ. Τρελλάθηκες;

Και πάλι σώπασαν. Ο Ντίκ έτοιμάζε τα κόκτεηλ. Η όρχήστρα ξανάρχισε να παίζει. Ο Τζόε έστρεψε το κεφάλι του προς τους δυό φίλους του, τον μυθιστοριογράφο και τον έκατομμυριοχό:

—Τα περισσότεράκια μου σαν να μου φαίνεται, πώς άρχισαν να τα ξαναφτιάχνουν! Δεν πάμε στην λέσχη;

—Τα περισσότεράκια μου σαν να μου φαίνεται, πώς άρχισαν να τα ξαναφτιάχνουν! Δεν πάμε στην λέσχη;

—Κι' έφυγε παρασύροντας μαζί του δολόκληρη την παρέα χωρίς ν' άποχαιρετίσει τον Ρίτσαρντ.

■ ■

Τώρα ήταν μόνοι. Ο Ρίτσαρντ της έδωσε το ποτήρι της και πήρε το δικό του:

—Στην ευτυχία σου, Μέμηπελ.

—Στην δική σου Ντίκ.

Και κυττάχθηκαν. Ο Ντίκ όμως δεν ήπιε. Επανέλαβε μόνο με θλιβερό βλέμμα:

—Εύχομαι να είσαι ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου, Μέμηπελ...

Η Μέμηπελ άναστήναξε:

—Ναι, Ντίκ, αν μπόρεσω...

Ξαναείδαν μπροστά τους τις φοινιές του Πάλμ-Μπήτς. Ήπιαν σιγά-σιγά.

Ύστερα, μονομιás, η Μέμηπελ βρέθηκε στην άγκαλιά του Ντίκ, χωρίς να ξέρη κι' αυτή πώς.

—“Ω! Ντίκ!

—Θα με ξαναπαντρεύσουν, Μέμηπελ; την ρώτησε. Ξέρεις στο άπάνω πάτωμα μένει ένας παπάς.

—Ω, ναι, Ντίκ, είπε η Μέμηπελ. Πάμε.

Εγέλασαν κι' οι δυό τους.

—“Ω, ναι, Ντίκ, είπε η Μέμηπελ. Πάμε.

Εγέλασαν κι' οι δυό τους.

—“Ω, ναι, Ντίκ, είπε η Μέμηπελ. Πάμε.

Εγέλασαν κι' οι δυό τους.

—“Ω, ναι, Ντίκ, είπε η Μέμηπελ. Πάμε.

Εγέλασαν κι' οι δυό τους.

—“Ω, ναι, Ντίκ, είπε η Μέμηπελ. Πάμε.

Εγέλασαν κι' οι δυό τους.

—“Ω, ναι, Ντίκ, είπε η Μέμηπελ. Πάμε.

Εγέλασαν κι' οι δυό τους.

—“Ω, ναι, Ντίκ, είπε η Μέμηπελ. Πάμε.

Εγέλασαν κι' οι δυό τους.

—Και τώρα είσαι ευχαριστήμενη!

Ξυπνά καὶ κουτά

ΑΦΕΛΕΙΑ

—Σεῖς εἰσθε ὁ σπῆκερ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ;
—Μάλιστα, κύριε.
—Θὰ με ξέρετε, φαίνεται, πολὺ καιρὸ, ἐμένα καὶ τὴν οἰκογένειά μου γιατί κάθε βράδυ μοῦ λέτε: «Καληνύχτα σας κύριοι, καληνύχτα σας, κυρίες, καληνύχτα σας. Δεσποινίδες...»

■ ■

ΥΠΟΠΤΗ ΤΥΧΗ

—Τί ἔπαθες, φίλε μου;
—Ἀς τα καὶ δὲν εἶμαι καθόλου ἥσυχος: ἡ γυναῖκα μου ταξιδεύει μόνη καὶ χθὲς κάρδια δυὸ χιλιάρικα στὰ χαρτιά...

■ ■

ΣΟΦΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μεταξὺ φίλων.
—Ὡστε διέλυσε τὴν μνηστεία σου;
—Ναί. Ἡ τέως μνηστή μου ξεδεύει μόνο δυὸ χιλιάρικα τὸν χρόνο στὴν ράφτρα της... Αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸς οἰωνὸς ὅσον ἂν ὡσοῦ τὴν περιουσία της!

■ ■

ΑΙΤΗΣΗ ΣΕ ΓΑΜΟ

—Κύριε, λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ σὰς ζητήσω εἰς γάμον τὴν κόρη σας.
—Ποιὰν ἀπ' ὅλες; Ἐχὼ τέσσερις.
—Μόνο τὴν μιὰ γνωρίζω. Δὲν πειράζει ὁμως: συστήστε μου τὶς ἄλλες τρεῖς... καὶ διαλέγω!

■ ■

ΚΑΛΟ, ΚΑΚΟ...

Στὸ βεστιάριο.
—Πάρτε τὸν ἀριθμὸ γιὰ τὸ παλτό σας κύριε...
—Δὲν τὸν βάφετε καλλίτερα στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ... Εἶμαι τόσο ἀφηρημένος πού μπορεῖ νὰ τὸν χάσω!

■ ■

ΕΜΠΟΡΙΟ

Ἀρσέν.—Τί εἶναι αὐτὰ πού μοῦ λές, Λεβὴ; Χθὲς μοῦ πούλησες τὸ ραδιόφωνο πέντε χιλιάδες καὶ σήμερα μοῦ προτείνεις νὰ τὸ ξαναγορίσεις γιὰ τρεῖς χιλιάδες;
Λεβὴ.—Ἄν φάνηκες κουτὸς καὶ σ' ἐκλεψαν, φίλε μου, δὲν ἔχεις βέβαια τὴν ἀπαίτηση νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

■ ■

ΝΑΙ, ΑΛΛΑ...

—Κλέψανε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀφεντικοῦ...
—Καλὰ νὰ τοῦ κάνουν!
—Μαζὶ με τὸ ποδήλατό σου!
—Ἀ! Τοὺς παληανθρώπους!

■ ■

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΕΨΑΧΝΕ

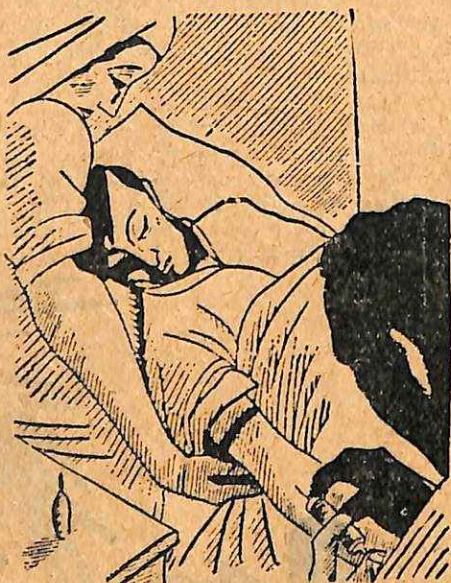
—Ἀκόμα ψάχνεις νὰ βρῇς τὴ δραχμὴ πούχασες;
—Ὁχι. Τὴν βρῆκε ὁ μικρός μου ἀδελφός.
—Τότε τί ψάχνεις;
—Νὰ βρῶ τὸν μικρό μου ἀδελφό.

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

Ἡ θεραπεία τῶν τοξικομανῶν

Διαβάζουμε κάθε τόσο στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὶς μακάβριες ἀνακαλύψεις πού γίνονται μέσα στὰ παληὰ βαγόνια τοῦ Λαρισαϊκοῦ. Ὁ τάδε ἀλήτης βρέθηκε νεκρὸς ἀπὸ τὴν κατάχρησιν τῆς ἡρωίνης, ἡ τῆς μορφίνης ἢ τοῦ χασιῦς... Καὶ τὸ δράμα ξεχνιέται ἀφοῦ διαβαστοῦν οἱ 2-3 γραμμὲς πού τὸ περιλαμβάνουν, γιὰ νὰ μᾶς τὸ ξαναθυμίσουν τὴν ἄλλη μέρα, σχεδὸν, ἄλλες 3 γραμμὲς γιὰ κανέναν ἄλλο δυστυχισμένο πού πέθανε τὸν ἴδιο τραγικὸ θάνατο... Αἱ λοιπόν, τὰ δράματα αὐτά, πού μᾶς συγκινοῦν γιὰ μιὰ στιγμή δὲν εἶναι παρά τὸ ἀπειροελαχιστο μέρος τῆς μεγάλης, γλωδίας πού παίζεται καθημερινῶς σ' ὅλο τὸν κόσμον.

Τὰ μέτρα τῶν διαφόρων κυβερνήσεων, ὁ σύντομος ἀγὼνας πού διεξάγει ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν δὲν περιώρισαν σχεδὸν διόλου τὸ κακό. Ἀπλώνεται αὐτὸ

Θεραπεία με ἐνέσεις «φαρμακοποιημένου» ὀπίου σὲ μιὰ εἰδικὴ κλινικὴ τοῦ Παρισιοῦ.

σὰν τεράστιος πολὺπους κι' ἀγκαλιάζει ὅλες τὶς κοινωνίες, ὅλα τὰ στρώματα: ἀπ' τὸν ἀλήτη πού ἔχει γιὰ στέγη τοῦ τὰ βαγόνια τοῦ Λαρισαϊκοῦ, ὡς τὸν ἀριστοκράτη πού κατέλευκο μέγαρο.

Ὁ γάλλος συνάδελφος κ. Πιερ Ντεβῶ, δημοσιεύει σὲ γαλλικὴ ἐφημερίδα ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἄρθρο ἐπάνω στὸ ἀληθινὰ «φλέγον» αὐτὸ ζήτημα καὶ τὴν προσπάθεια πού γίνεται γιὰ τὴν καταπολέμησης τῆς μάστιγος.

Ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Κ. Τ. Ε. γράφει ὁ κ. Ντεβῶ, τονίζει σὲ μιὰ τελευταία τῆς ἐκθεσὸς πὼς «παρ' ὅλη τὴν διπλοσία σήμερα ἐπιβλεψὴ τῶν ἀρχῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς διεθνούς συνεργασίας, τὸ λαθρεμπόριο τῶν ναρκωτικῶν δὲν ἔχει διόλου περιορισθῇ στὸν κόσμον».

Τουναντίον, τὰ τρομερά δηλητήρια διαδίδονται τώρα εὐκολότερα, ἐφ' ὅσον ἔχει ξεπέσει τὸ κόστος τους, πού στὴν Ἀμερικὴ ἔφθασε τὰ 50%!

Τὸ ὅτι καὶ τὰ παράγωγά του: ἡ ἡρωίνη καὶ ἡ μορφίνη, τὸ χασιῦς, ὁ αἰθέ-

ρας, ἡ κοκαΐνη, ξεδεύονται σὲ μεγάλες ποσότητες καθημερινῶς καὶ σ' ὅλες τὶς χώρες.

Στὰ 1934 κατεσχέθησαν στὸ Χόγκ-Κόγκ εἴκοσι ὁλόκληρα κιλά μορφίνης μονομιάς! Καὶ στὸν Καναδᾶ, τὸ ἴδιο ἔτος, κατεσχέθησαν 350.000 χάπια ἡρωίνης.

Ἡ ἐποχὴ μας, ἐποχὴ γενικῆς χαλάρωσης τῆς ἠθικῆς ἀντίστασης τῶν ἀνθρώπων, ἐποχὴ δυστυχίας μεγάλης, εὐνοεῖ τὴ τρομακτικὴ διάδοση τῶν ναρκωτικῶν: μυριάδες δυστυχισμένων βρίσκουν σ' αὐτὰ τὴν πρόσκαιρὴ ἀνακούφιση, μιὰ λησμοσύνη στιγμῶν, τὸ ὄνειρο ἀκόμη, τὴν αὐταπάτη τῆς εὐτυχίας πού κυνηγοῦν καθημερινῶς!

Καὶ τὸ λαθρεμπόριο τῶν ναρκωτικῶν ἀνθεῖ.

■ ■

Παράλληλα ὁμως με τὶς κυβερνήσεις καὶ τὴν Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀγωνίζεται νὰ καταπολεμήσῃ τὸ κακό.

Στὴν ἀρχή, οἱ ταξικουανεῖς, ὅπως λέγονται οἱ μανιακοὶ τοῦ δηλητηρίου καὶ πού εἶναι ὅπως εἴπαμε ἀνθρώποι κάθε κοινωνικῆς τάξεως καὶ κάθε ἡλικίας ἐκλείνουν στὶς φυλακὲς γιὰ νὰ διαδώσουν καὶ ἐκεῖ τὸ φοβερὸ τους «βίτσιο», τώρα ὁδηνοῦνται σὲ εἰδικὲς κλινικὲς ὁποῦ ὑποβάλλονται στὴν λεγομένη «ἀποτοξικωσὴ», γιὰ νὰ μεταφράσουμε ἐπὶ λέξει τὸν γαλλικὸ νεολογισμό.

Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος θεραπείας πού καθαρίζει τὸν ἀρρωστημένο ὀργανισμό ἀπὸ τὸ δηλητήριον καὶ τὸν ξεσυνθίζει στὴν χρῆσιν του.

Τέτοιες κλινικὲς λειτουργοῦν πάρα πολλές τώρα στὴν Εὐρώπῃ.

Στὶς κλινικὲς, βέβαια, αἰτὲς ἡθεραπεία μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ ὁ πᾶς κι' ἡ ἀλλὰ πάντως εἶναι ἕνα ἔργο ἀνθρωπισμοῦ πού συχνὰ καταλήγει σὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Ἡ θεραπεία τοῦ τοξικομανοῦς διαφέρει ἀναλόγως με τὴν περίπτωσιν.

Ἐπ' ἀρχῶν διάφορα συστήματα θεραπείας: τὸ κυριώτερό τους εἶναι τὸ ξεσυνθίσμα τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τὸ δηλητήριον. Δηλ. δίνεται στὸν «ἄρρωστο» κάθε μέρα καὶ λιγώτερη δόση δηλητηρίου, μέχρις ὅτου φθάσῃ ἡ δόση στὸ μηδέν. Αὐτὸ, με τὴν λήψη ὀρισμένων φαρμάκων καὶ τὴν παράλληλῃ ἠθικὴ τόνωση καὶ ἀνασύνταξη πού γίνεται στὸν τοξικομανῆ τὸν ἀπαλλάζει συχνότατα ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἐξή του.

Οἱ δόκτορες Σαβανὺ καὶ Ἐλιασέφ ἐφαρμόζουν ἕνα δικό τους σύστημα: κάμνουν ἐνδομυϊκὲς καὶ ἐνδοφλεβικὲς ἐνέσεις ἐνός καταπραυντικοῦ ὁροῦ με ἄριστα ἀποτελέσματα. Ἐπίσης ὁ δόκτωρ Νόυμπεργκερ δίνει στὸν ἀρρωστό του σὲ ὀρισμένες δόσεις ἕνα εἶδος ὀπίου «φαρμακοποιημένου».

Ἡ ἐπιστήμη ὁμως δὲν ἔχει σταματήσει ἐνός ἐξῶς. Συνεχίζει πάντα ἀκούραστη τὴν προσπάθειά της γιὰ τὴν ἀποτελεσματικώτερη, τὴν ὁλοκληρωτικὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ φοβερά δηλητήρια πού ἔχει ἐφεύρει ὁ πολιτισμός...

ἹΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΟΣ

Ροὺθ Τσάτερτον

Ἡ Ροὺθ Τσάτερτον εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς δημοφιλέστερες στᾶρ. τῆς Ἀμερικῆς, τῆς ἔχει ἀπονεμηθῇ μάλιστα καὶ ὁ τίτλος τῆς «μεγαλειτέρας ἡθοποιοῦ τῆς Ἀμερικῆς». Ἐκεῖνο ὁμως πού λίγοι γνωρίζουν σήμερα εἶναι ἡ λαμπρὴ καριέρα τῆς στὸ θέατρο καὶ ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον ἀνεδείχθη.

Ἡ Ροὺθ ντεμπούταρε στὸ θέατρο σὲ ἡλικία... δεκαεσσάρων χρόνων γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀξία τῆς σὲ μιὰ φίλη τῆς πού τὴν προκάλεσε. Καθὼς παρακολουθοῦσαν καὶ οἱ δυὸ μιὰ θεατρικὴ παράσταση καὶ ἡ Ροὺθ ἔκρινε αὐστηρὰ τὴν πρωταγωνίστρια, ἡ φίλη τῆς τὴν προκάλεσε νὰ παίξῃ κι' ἐκεῖνη τόσο καλά ὥστε ἀπὸ τετραετὴ καριέρα. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ἡ Ροὺθ παρουσιάσθη στὸ θέατρο ὅπου τὴν ὑπέβαλλαν σὲ μιὰ πρόχειρη δοκιμὴ καὶ τὴν προσέλαβαν ἀμέσως γιὰ μικρορολαίους.

Παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τῶν γονέων τῆς ἡ Ροὺθ ἔμεινε ὅλη τὴν σαζὸν με τὸν θίασο αὐτό. Καὶ καθὼς σὲ τρεῖς μῆνες ἡ τύχη τᾶφερε νὰ χάσουν οἱ γονεῖς τῆς ὅλη τὴν περιουσία των, τὸ νέο κορίτσι ἔβριθε φυσικώτατο νὰ συνεχίσῃ τὴν καριέρα του.

Πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου ἦταν ἡ Τζούλια Ντὴν πού συμπάθησε ἐξαιρετικὰ τὴν Ροὺθ: τὴν βοήθησε πολὺ, τῆς μάθαινε τοὺς ρόλους τῆς, καὶ —τὸ σπουδαιότερο— τῆς πρόσφερε ἕνα σαρὸ τουαλέττες θραδυνές, φορέματα καὶ μαντῶ, ἀπαράιτητα γιὰ μιὰν ἡθοποιό.

«Μὴν πᾶς στὴν Νέα - Ὑόρκη, τὴν συμβούλευε ἡ Τζούλια. Πήγαινε πρῶτα σὲ ἄλλες πόλεις ὥσπου ν' ἀποκτήσῃς τὴν ἀπαιτούμενη πείρα. Μιὰ μέρα θὰ ἐπιτύχῃς».

Ἡ Ροὺθ δὲν ἐξέχασε ποτὲ τὶς συμβουλὲς τῆς Τζούλιας. Γι' αὐτὸ ὅταν ἔλῃς ἡ σαζὸν καὶ τὸ θέατρο ἔκλεισε, προτίμησε νὰ μὴν πᾶς στὴν Νέα Ὑόρκη παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία πού ἐνοιώθη γι' αὐτό. Ἐγραψε μόνο σὲ διαφόρους ἐπαρχιτικούς θιάσους καὶ τέλος ἐπέτυχεν ἕνα ἀγκαλαισὴν στὸ Μιλγουόκι. Ἐστὶν, σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων ἡ Ροὺθ ἔφυγε ὁλομόναχη γιὰ τὸ Μιλγουόκι.

Τῆς ἀνέθεσαν ἕνα ρόλο πού ἀπαιτοῦσε μιὰ θραδυνὴ τουαλέττα τελευταίας μόδας. Στὴν ἀπελπισία τῆς ἡ Ροὺθ θυμῆθηκε τὴν Τζούλια. Τῆς ἔγραψε παρακαλώντας τὴν νὰ τῆς δανείσῃ μιὰ θραδυνὴν τουαλέττα. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰ τῆς καὶ τὴν συγκίνησῃ τῆς ὅταν πῆρε, εἰς ἀπάντησιν ὅχι μόνο μιὰ τουαλέττα ἀλλὰ καὶ μιὰ βαλίτσα με καμμιὰ δεκαπενταριά κοστούμια γιὰ κάθε περίπτωσιν καὶ γιὰ κάθε ρόλο...

Ἡ Ροὺθ Τσάτερτον δὲν ἐξέ-

χασε ποτὲ τὴν χειρονομία αὐτὴ πού τὴν πλημμύρισε ἀπὸ μιὰ δυνατὴ εὐγνωμοσύνη.

Μένει στὸν θίασο αὐτὸ ὡς τὰ δεκαεξή τῆς χρόνια καὶ τέλος ἀποφασίζει νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη τῆς στὴν Νέα - Ὑόρκη. Ἐχει μερικὲς οικονομίες πού ἐξαφανίζονται γρήγορα. Ἡ μητέρα τῆς πραγματοποιεῖ θαύματα οικονομίας γιὰ νὰ συντηρηθῇ.

Κατορθώνει με πολλοὺς κόπους νὰ προσληφθῇ γιὰ ἕνα ρόλο στὸ ἔργο «Ὁ ἀγὼν» ὅπου θριάμβευε ὁ ἡθοποιὸς Μιλτον Σίλλς, πρωταγωνιστῆς τότε τοῦ Μπροντουαί. Τὸ ἔργο κράτησε πολὺν καιρὸ. Καὶ ἡ Ροὺθ γιόρτασε τὴν δεκάτῃ ἐξῶς ἐπέτειο τῶν γενεθλίων τῆς. Ὁ Χένρυ Μίλλερ, διευθυντῆς τοῦ θεάτρου, τῆς ἐπρότεινε τότε ἕνα συμβόλαιο γιὰ... πέντε χρόνια. Πρωταγωνίστησε ἀμέσως στὸ «Ὀυράνιο τόξον». Αὐτὸ ἦταν τὸ πραγματικὸ ντεμποῦτο τῆς καριέρας τῆς τὸ ὁποῖο ἀκολούθησαν ἄπειρες ἄλλες ἐπιτυχίες. Σὲ λίγα χρόνια ἡ Ροὺθ Τσάτερτον ἔγινε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ διάσημες γυναῖκες τῆς θεατρικῆς ζωῆς τῆς Νέας - Ὑόρκης. Καθὼς ἦταν ζωερὴ, πικάντικη, ἐκκεντρικὴ, γρήγορα δημοφιλῆθηκε ἕνας θρόλος περὶ τὸ ὄνομά της. Κέρδισε ἀμέτρητα πλοῦτη, τὰ διεκιν-

Ἡ περίφημη στᾶρ Ροὺθ Τσάτερτον.

δύνευσε, ταχάσε, τὰ ξανακέρδισε... Παντρεύτηκε, χώρισε, καὶ ἀρραβωνιάστηκε ἕνα σαρὸ φορές με ἐπιχειρηματίας, με κοσμητοῦς, με καλλιτέχνες.

Οἱ πιὸ σπουδαῖοι ρόλοι τῆς ἦσαν στὰ ἔργα: «Ἐνα συνοικέσιο, Σεληνόφως, ἡ Κυρία με τὴ μανιόλια. Ἐλα ἔξω» κτλ. Φθάσαμε ἔτσι στὸ 1928. Μιὰ μέρα ἡ Ροὺθ Τσάτερτον ἔτυχεν νὰ συζητᾷ γιὰ τὸν κινηματογράφο με τὸν δικηγόρο τῆς Βάλτερ Μπουρκε.

—Εἶμαι βεβαίη, εἶπε ἔξαφνα ἡ Ροὺθ, ὅτι θὰ μπορούσα νὰ κάνω μιὰ ἄλλη καριέρα στὸν... κινηματογράφο! Καὶ νὰ ἐπιτύχω μάλιστα! Τί λέτε;

—Δὲν σὰς φθάνει λοιπὸν ἡ δόξα πού κερδίζατε στὸ θέατρο; φώναξε ὁ δικηγόρος.

Ἡ ἡθοποιὸς ἔμεινε σιωπηλὴ. Καὶ σὲ λίγο, ἀπότομα:

—Θέλετε νὰ βάλωμε ἕνα στοίχημα Μίστερ Μπουρκε, ἕνα στοίχημα χιλίων δολαρίων — πού θὰ σὰς τὰ πληρώσω ὅταν τὰ κερδίσω — ὅτι μπορῶ νὰ κάνω στὸν κινηματογράφο μιὰ καριέρα λαμπρότερη ἀκόμη ἀπὸ τὸ θέατρο, ἂν ντεμπούτάρω τώρα στὴν ὁθόνη;

—Δέχομαι τὸ στοίχημα! ἀπάντησε ὁ κ. Μπουρκε.

■ ■

Ἡ στιγμή ἦταν ἀποφασιστικὴ γιὰ τὴν Ροὺθ Τσάτερτον. Ὅλη τὴν πείρα πού εἶχε ἀποκομίσει ἀπὸ τὸ θέατρο θὰ προσπαθοῦσε τώρα νὰ τὴν χρησιμοποίησῃ στὴν ὁθόνη. Θὰ προσπαθοῦσε νὰ κατακτήσῃ τὸν κινηματογράφο... Καὶ μαρκαρίσε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

Εἶχε πεποίηση στὸν ἑαυτὸ τῆς. Ἐπρεπε ὁμως νὰ πείσῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Εὐτυχῶς εἶχε συνηθίσει νὰ ἔχῃ ὑπομονὴ καὶ ἄγχος. Σὰν μιὰ ὁποιαδήποτε ἀσήμαντη «ντεμπυτάντ», περιπλανήθηκε ἀπὸ στούντιο σὲ στούντιο με ἀκατάβλητη δραστηριότητα καὶ θέληση. Οἱ διάφοροι διευθυνταὶ καὶ σκηνοθέται τὴν ἀκούσαν εὐγενικοὶ με ἀναποφάσιστοι...

Πέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες. Ἡ Ροὺθ εἶχε νοικιάσει ἕνα ἀκριβὸ σπίτι, μιὰ μεγαλοπρεπὴ καντιλάκ. Δανείσθηκε χρήματα, ξαναδανείσθηκε...

Τέλος, μιὰ μέρα, τῆς μίλησαν γιὰ ἕνα φιλμ πού θὰ γυρίζε ἡ Παραμέου. Τὰ στούντιο ζητοῦσαν μιὰ παρεναῖρ γιὰ τὸν Τζώρτζ Μπάνκοφτ. Ἡ Ροὺθ γύρισε μιὰ «δοκιμαστικὴ ταινία» λίγα μέτρα, μὰ ὁ Στέρνμπεργκ δήλωσε ὅτι δὲν ἀνταποκρινόταν στὸν τύπο πού ζητοῦσε. Ἐστὶν ἡ «δοκιμὴ» ρίχτηκε σὲ μιὰ γωνία...

Συνέβη ὁμως τότε νὰ γυρεῖ ὁ περίφημος τραγωδὸς Γιάννακς μιὰ κατεναῖο

του για «Τά σφάλματα ενός πατέρα». Και μία μέρα, κατέληξε να του φέρουν όλες τις «δοκιμαστικές ταινίες». Ο Γιάννιγκς παρακολουθούσε τη μία μετά την άλλη. Ήρθε και η σειρά της ταινίας της Ρούθ. Πριν ακόμη τελειώσουν τα λίγα μέτρα της ταινίας, ο Γιάννιγκς ανεπήδησε φωνάζοντας: «Νά η γυναίκα που ζητώ, απaráλλαχτη!»

Και η Ρούθ Τσάτερτον είχε μία θριαμβευτική επιτυχία στα «Σφάλματα ενός πατέρα». Η Παραμάουντ της πρότεινε ένα συμβόλαιο. «Υστερα, υπέγραψε ένα συμβόλαιο με την Εταιρεία Ουόρνερ με τον μεγαλύτερο μισθό που δόθηκε ποτέ στο Χόλλυγουντ.

Και ο δικηγόρος Βάλτερ Μπούρκε πλήρωσε το στοίχημα και θυγήκε κι αυτός κερδισμένος γιατί η Ρούθ του δίνει από τότε δέκα τοίς εκατό από τα κέρδη της, ποσό όχι μικρό βέβαια.

Μετά τα «Σφάλματα του πατέρα», την έθαύμασαν στην «Απιστη» με τον Πάλλ Λυκάς και τον Πάλλ Καβανά, στην «Αγνωστη γυναίκα» με τον Λάιονελ Μπάρρυμωρ, όπου είχε μία εξαιρετική επιτυχία, στην «Τζένου Φρίσκο», στο «Δικαίωμα της αγάπης», στην «Γυναίκα καθενός», με τον Κλαίβ Μπρούκ, στο «Μυστικό του γιατρού» με τον Λόντερ, στο «Υπέροχο ψέμμα» με τον Ράφ Μπέλλαμυ.

□ □

«Ετσι χάρις στον κινηματογράφο — στον όμιλουντα κινηματογράφο — η Ρούθ Τσάτερτον είδε τη φήμη της να εξαπλώνεται σ' όλο τον κόσμο.

Και μία μέρα στο μεγάλο δημοψήφισμα που έγινε στο μεγαλύτερο κινηματογραφικό περιοδικό της Νέας Υόρκης, η Ρούθ Τσάτερτον ήρθε πρώτη στην γραμμή των νικητριών, ανακηρυχθείσα «πρώτη γυναίκα της θόδνης».

Και πραγματικά η Ρούθ Τσάτερτον είναι γεννημένη για ήθοποιός. Παίζει τόσο απλά, τόσο συγκινητικά, τόσο άπροσποίητα που νομίζει κανείς ότι βλέπει την πραγματικότητα. Η φωνή της είναι γλυκιά και τρυφερή, τα μάτια της γεμάτα έκφραση και το χαμόγελό της σαγηνευτικό.

Παρ' όλα αυτά η Ρούθ δεν υπήρξε ποτέ ευτυχισμένη... Απέκτησε όλα τα πράγματα που μπορεί να ποθήσει μία γυναίκα εκτός από ένα, το κυριώτερο: την οικογενειακή ευτυχία.

Το 1932, παίζει με έναν καινούργιο καρτεναίρ: τον Τζώρτζ Μπρέντ. Τον έρωτεύεται, παίρνει διαζύγιο από τον άνδρα της Ράφ Φόρμπερ... παντρεύεται συντομωπάτα με τον Μπρέντ... και χωρίζει σε λίγο κι' απ' αυτόν... Θάταν πιο σωστό αν λέγαμε ότι ο Τζώρτζ Μπρέντ εγκατέλειψε την Ρούθ Τσάτερτον...

Μαζί του γύρισε την «Καταστροφή» και την «Γυναίκα». Υστερα έπαιξε με τον Άντολφ Μανζού το «Ημερολόγιο ενός εγκλήματος» και ξαναγύρισε για μία σαιζόν στο θέατρο.

Τώρα, μόλις τελειωσε το φιλμ «Κυρία της Τιμής». Την πήρε απόφαση με καρτερία, την εγκατέλειψε της από τον άνδρα της.

«Όπως πολλές διάσημες γυναίκες, όπως, πρό πάντων, πολλές αμερικανίδες ήθοιοι πόθησε την δόξα, την επιτυχία, την φήμη... Και τις απέκτησε. Μονάχα που τα πλήρωσε όλα αυτά — γιατί κάθε πράγμα πληρώνεται σ' αυτόν τον κόσμο — θυσιάζοντας την ευτυχία της ως γυναίκας...

ΛΟΥΚ ΜΩΡΑΝ

Γράμματα και Τά πρώτα ταχυδρομεία.—

Ποια λοιπόν να είναι η σπουδαιότερα εφεύρεση απ' όσες έχουν γίνει ως σήμερα; Πρώτοι οι ερωτευμένοι θα βιαστούν να σας απαντήσουν: το ταχυδρομείο! και δεν θάχουν, ίσως, άδικο.

Πραγματικά, απ' τον καιρό που έχουν εφευρεθεί τα ταξίδια, το ταχυδρομείο ήταν η εφεύρεση που από ώρα σε ώρα περίμενε η ανθρωπότητα ναρθή. Και όταν επί τέλους ήρθε και πήρε με τον καιρό την εξέλιξη που έχει πάρει για να φθάσει στην σημερινή τελειότητα (τελειότητα που δεν αποκλείει καμμία φορά, έτσι, χάριν ποιικιλίας, ένα γράμμα

«Αν δεν ήθελαν να μεταμορφωθούν σε βασιλιάδες...»

από τον Κοπανά να κάμη έξη μέρες να φθάσει στα Πετράλωνα!). Τότε μπόρεσε να καυχήθι ο κόσμος πώς άρχισε πραγματικά να προσδεύη.

Δεν θα άναφραμε πώς και πόσο συνετέλεσε το ταχυδρομείο στην πρόοδο της ανθρωπότητας, είναι πράγματα πολύ γνωστά αυτά. «Εμείς, τώρα, θα σας πάρωμε μαζί μας σ' έναν μικρό περίπατο ανά τους αιώνες για να ιδούμε πώς και πότε άρχισε ο άνθρωπος να αλληλογραφεί και να εμπιστεύεται τα γράμματά του στις ειδικές υπηρεσίες που λέγονται ταχυδρομεία.

Σας φαίνεται σήμερα το εύκολότερο πράγμα—αν δεν είστε τεμπέλης—να πάρετε την πένα και να γράψετε για έναν αποιονδηγέτε λόγο, σε κάποιον που βρίσκεται, έστω και στη Γη του Πυρός, με την βεβαιότητα πως θα πάρη το γράμμα σας (...αν δεν χαθή!). Δεν ήταν όμως το ίδιο και άλλοτε. Πρώτα—πρώτα, δεν υπήρχαν στα παλιά τα χρόνια οι στυλό-γράφοι και τα έπιστολόχαρτα, δεύτερον... δεν ήξεραν οι άνθρωποι «γραφήν και ανάγνωσιν» όπως σήμερα, σά... δικαστήρια και τρίτο, το και σπουδαιότερο δεν υπήρχαν ταχυδρομεία!

Όταν εφευρέθηκαν οι ξύλινες κερωμένες πλάκες και οι υπαίθριοι έπιστολό-γράφοι, τότε άρχισε ο κόσμος να σκέ-

πτεται πώς θα μπορούσε να στέλνη την αλληλογραφία του ταχύτερα και ασφαλέστερα.

Πρώτος λόγος για ταχυδρομεία γίνεται—θα το πιστέψετε;—στην «Αγία Γραφή», στο βιβλίο του Ίώβ. «Όπως βλέπετε, από την εποχή ακόμη του υπομονητικώτερου των ανθρώπων, είχε γίνει, αίσθητή ή ανάγκη της επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων έξ αποστάσεως, χωρίς να έχουν εφευρεθεί ακόμη ο ασύρματος και η τηλεόραση!

«Ας αφήσουμε όμως την «Αγία Γραφή» με τον «Έλκεσι βρίθοντα» καλόν εκείνον Ίώβ,—είναι σχεδόν η προϊστορία,—και ας έλθουμε σε ιστορικώτερες χρόνους.

Πέντε αιώνες πρό Χριστού ο Κύρος, πολεμώντας κατά των Σκυθών, διαργάνωσε την πρώτη ταχυδρομική υπηρεσία με σκυτάλες. Η υπηρεσία αυτή ήταν τόσο καλά οργανωμένη ώστε να βρίσκεται ο Κύρος σε διαρκή και στενότητα επικοινωνία με την πρωτεύουσά του. «Ετσι τουλάχιστον λένε στα βιβλία τους ο Ήρδοτος και ο Ξενοφών, που θεωρούν τον Κύρο ως τον θεμελιωτή της ταχυδρομικής υπηρεσίας.

Οι Έλληνες θαύμασαν γι' αυτό το πράγμα μα το «ρωμέικο φιλότιμο»—που ήταν φαίνεται πολύ παλιά εφεύρεση—δεν τους άφησε να μιμηθούν τους Άσιάτες. Και έρχομαστε στην ρωμαϊκή εποχή.

Οι πρώτοι καίσαρες είχαν φροντίσει να διοργανώσουν κάποτε ταχυδρομική υπηρεσία, μα μονάχα για άτομική τους χρήση. Οι Ιδιώται, αν ήθελαν να στείλουν ειδήσεις τους σε κανένα συγγενή τους που έμενε στην έπαρχία, έπρεπε να περιμένουν στην δημόσια οδό να περάσει κανένας ταξιδιούτης, για τα μέρη εκείνα, στον οποίο να δώσουν το «γράμμα» τους. «Αν, όμως, με τόση ευκολία άγγαρεύομε σήμερα φίλους και γνωστούς που ταξιδεύουν να γεμίζουν τις τσέπες τους γράμματα σε εξαδέλφια και φίλους μας, δεν μπορούσε αυτό να γίνει με την ίδια ευκολία και στα χρόνια εκείνα, έφόσον ένα «γράμμα» που ήταν γραμμένο, όπως

Δεν είχε παρά να ξυρίση το κεφάλι του δούλου.

γγραμματοσύνημα ‘Η περίεργη ιστορία τους.

είπαμε—ή χαραγμένο, καλλίτερα—επάνω σε ξύλινες ή μεταλλινες πλάκες που είχαν ένα στρώμα κεριού, ήταν τότε αντίκειμε-

Τον ρόλο του ταχυδρόμου τον είχαν αναλάβει οι καλόγηροι.

νο πολύ βαρύ και δυσμετακόμιστο. «Ετσι, συχνά οι ταξιδιώτες αρνιόνταν να πάρουν τα γράμματα που τους έδιναν, αν δεν ήθελαν να μεταμορφωθούν σε βασιλιάδες, κι' η αλληλογραφία άργούσε πολύ. Ο Σε νέκας, τουλάχιστον, προπονιέται κάπου πώς έκανε μήνες ολόκληρους να πάρη ένα γράμμα από φίλο του, που δεν ήταν τόσο μακριά. Πάλι καλά που το πήρε! «Ενα δε γράμμα του Καίσαρος στον Κικέρωνα, έκανε 28 μέρες να φθάσει στη Ρώμη, απ' την Βρετάνη, μ' όλο που ήταν αυτοκρατορικό!

Μετά την ρωμαϊκή παρακμή, πάνε περίπατο και οι περίφημες αυτοκρατορικές ταχυδρομικές υπηρεσίες. Του κάκου άργότερα οι βασιλείς Κλοβίς και Καρλομάγνος προσπάθησαν να μιμηθούν τους Καίσαρες. Δεν τα κατάφεραν.

Στην αρχαιότητα υπήρχε και η μυστική αλληλογραφία, το γνωστό... σύστημα Ίσταιού: ξυρίαν το κεφάλι ενός δούλου και με ανεξίτηλη μελάνη έγραφαν στο δέρμα του κρανίου το γράμμα. Κατόπιν άφηναν να μεγαλώσουν τα μαλλιά και εξαπέστελλαν τον δούλο. Ο «παραλήπτης» δεν είχε παρά να ξυρίση το κεφάλι του δούλου για να μάθη τα νέα που του έστελναν. Η μέθοδος όμως αυτή δεν ήταν για επείγουσες υποθέσεις και συχνά στοίχιζε την ζωή στον άτυχο ταχυδρόμο. Δεν δίσταζαν να του κόψουν το κεφάλι, για να μην προδοθή το μυστικό, έφ' όσον τα γράμματα ήταν ανεξίτηλα.

Και έρχομαστε στην εποχή της Φεουδαρχίας. Μηδέν εις το πηλίκον και σ' αυτήν. Τι θέλατε όμως να γίνει στα σκοτεινά εκείνα τα χρόνια που οι άνθρωποι είχαν ξεχάσει και τα γράμματα ακόμη του αλφαβήτου και που κι' αυτοί οι πυργοδεσπότες δεν ήξεραν ούτε την υπογραφή τους να βάλουν, παρά μεταχειρίζονταν τις χοντροειδείς εκείνες σφραγίδες και τα δαχτυλίδια που βλέπομε σήμερα στα μουσεία.

Τον ρόλο των ταχυδρόμων την εποχή εκείνη τον είχαν αναλάβει οι καλόγηροι. Αυτοί μετέφεραν στην αρχή μεταξύ των μοναστηριών και κατόπιν μεταξύ ιδιωτών τα διάφορα νέα.

Περίφημοι ρασοφόροι ταχυδρόμοι υπήρξαν της μονής του Αγίου Μαρτίνου των Άγρων. Ο βασιλεύς Λουδοβίκος όσος ο έπιλεγόμενος Χονδρός, έπιβραβεύοντας τον... ταχυδρομικό ζήλο των καλόγηρων αυτών, τους έδωκε το προνόμιο της αποκλειστικής μεταφοράς επιστολών και άλλων σχετικών, από το ένα μέρος στο άλλο.

Το παραχωρήτηριον έγγραφο του Λουδοβίκου υπήρξε το πρώτο επίσημο έγγραφο που έγινε αναφορικά με τα ταχυδρομεία στην Γαλλία.

Ερρίκος ό 4ος έκανε την πρώτη σοβαρή προσπάθεια για την διοργάνωση μίας συστηματικής ταχυδρομικής υπηρεσίας.

Οι πολίται έδιναν τα γράμματά τους στους ταχυδρόμους χωρίς να πληρώνουν τίποτα. Τα σχετικά τέλη τα πλήρωνε... ο παραλήπτης.

Την εποχή αυτή,—Αύγουστος του 1653—κάνουν την εμφάνισή τους και τα πρώτα γραμματοκιβώτια. Εφευρέτης τους κάποιος Φρανσουά Βελαγίε. Ο κόσμος όμως έπεφύλαξε την πίσ... κωμική υποδοχή στα πρώτα αυτά κουτιά για γράμματα.

Στην αρχή τα ταχυδρομικά με το σύστημα αυτό στοίχιζαν πολύ, λογαριάζονταν δε με τα χιλιόμετρα. Π.χ. για γράμμα που θα πήγαινε 40 τουλάχιστον χιλιόμετρα μακριά πλήρωνε ο αποστολέας—αυτή την φορά—20 έκατοστά του φράγκου, για απόσταση 600—700 χιλιομ., γραμματόσημο 1 φρ. και για παραπάνω από 900 χιλιόμ. 1.20 φρ. Τα τέλη αυτά υπολογίζονταν για βάρος 7.50 γραμμαρίων. Ποσά υπέρογκα για την εποχή εκείνη που μερικοί έργοτες δεν κέρδιζαν παραπάνω από 1—1½ φράγκο την ημέρα!

«Εμενε τώρα ένα τελευταίο σημείο να κανονιστή: η διανομή της αλληλογραφίας κατ' οίκον. Γιατί στην αρχή, ο παραλήπτης ήταν υποχρεωμένος να πηγαίνει μόνος του και να παραλαμβάνη τα γράμματα από το πλησιέστερο ταχυδρομικό γραφείο. Έπί Καρόλου 10ου καθιερώθηκε να μοιράζεται η αλληλογραφία με ειδικούς υπαλλήλους—τους διανομείς—στους παραλήπτες, άλλ' αυτό γινότανε μόνο στα μεγάλα κέντρα. Στους απομακρυσμένους συνοικισμούς και στα χωριά τα γράμματα έμεναν στα ταχυδρομεία και έπρεπε οι ενδιαφερόμενοι να έστρατεύουν κάθε τόσο ως εκεί και να ρωτούν αν έχουν γράμμα. Από τα 1863 όμως, γενικεύθηκε και η διανομή κατ' οίκον κι' έτσι ολοκληρώθηκε η ταχυδρομική υπηρεσία προς μεγάλη χαρά του κόσμου που αλληλογραφεί.

«Η ιστορία δεν λείπει για το περίφημο «πρόσ-ρεσάντ». Αλλ' αυτό είναι πια της έρμιοδιότητας των διαφόρων τρυφερά ύπαρξεων.

Το 1759 ο Πιαρόν ντε Σαμουσσε έθιμόταν τον Βελαγίε και... τις ποινικοφω-λές του και τοποθετεί ξανά τα ταχυ-

δεν γινότανε τόσο συχνά, τα ποιντικάκια, θερσιμένα από την πείνα, ροκάνιζαν τα γράμματα που είχαν ριχτή στα κουτιά! Οι αστυρογράφοι της εποχής, παρέλασαν τα κιβώτια αυτά που γρήγορα ξεχάστηκαν.

Το 1720 κάνουν την εμφάνισή τους τα πρώτα λεωφορεία. Τα ίπποκίνητα φυσικά... Αυτά βέβαια βοηθεί πολύ την ταχυδρομειακή προσπάθεια. Οι αποστάσεις συντομεύονται και κατόρθωσε ένα γράμμα να φθάσει σε έφτα μέρες από την Τουλούζη ή το Στρασβούργο στο Παρίσι.

Το 1759 ο Πιαρόν ντε Σαμουσσε έθιμόταν τον Βελαγίε και... τις ποινικοφω-λές του και τοποθετεί ξανά τα ταχυ-

δρομικά κιβώτια στο Παρίσι. Αυτή την φορά η ιδέα δεν φαίνεται και τόσο κωμική. Ο κόσμος έχει προσδεύει... Το γραμματόσημο, όμως δεν είχε ακόμη εφευρεθεί και, τα πράγματα κατά συνέπεια, ήταν πάντα αρκετά δύσκολα.

Με το σύστημα μάλιστα της καταβολής του τέλους απ' τον παραλήπτη γινότανε και πολλές καταστρατηγήσεις από διαφόρους έξυπνους που κατόρθωναν να αλληλογραφούν χωρίς να πληρώνουν ούτε πεντάρα ταχυδρομικά. Ο τζαμπατζήδισμός και ό... σελεισμός ήκμασαν σ' όλες τις εποχές... «Ο σέρ Ρόουλαντ Χίλλ, που ταξίδευε το 1836 στην Ίρλανδία, άφηγείται το έξηξ νόστιμο σχετικώς. Ταξιδεύοντας έφθασε κάποτε σ' ένα πανδοχείο. Η γκαρσόννα του πανδοχείου, μία χαριτωμένη και φλύαρη κοπέλλιτσα, δεν άργησε να πιάσει κουβέντα μαζί του και να του έμπιστευθί τα μυστικά της.

«Ενα απ' αυτά ήταν ότι είχε κάποιο φίλο σέ μια κοντινή έπαρχία και ότι αλληλογραφούσε με τον νεαρό της χωρίς να πληρώνη λεπτό. Τι έκανε; Έγραφε έπάνω στο φάκελλο με τέχνη μερικά συνηματικά γράμματα με τα όποια έλεγε ότι της χρειαζότανε και έστελνε τον φάκελλο στον φίλο της. Αυτός έρριχνε μία ματιά και τον επέστρεφε... ως απaráδεκτο. «Ετσι δεν πλήρωνε τα ταχυδρομικά. Η ίδια ιστορία για την άπάντηση. Το «τρύκ» αυτό των έρωτευμένων, έκανε τον Χίλλ να έφευρη τα γραμματόσημα. Και το 1839, ύστερ' από πολλή αντίδραση κι' έδω,—θυμάστε την ιστορία της σοκολάτας...—καθιερώθηκε η υποχρεωτική χρήση των γραμματοσήμων στην Άγγλία. Το 1848 η Γαλλία μιμόντανε την Άγγλία.

Στην αρχή τα ταχυδρομικά με το σύστημα αυτό στοίχιζαν πολύ, λογαριάζονταν δε με τα χιλιόμετρα. Π.χ. για γράμμα που θα πήγαινε 40 τουλάχιστον χιλιόμετρα μακριά πλήρωνε ο αποστολέας—αυτή την φορά—20 έκατοστά του φράγκου, για απόσταση 600—700 χιλιομ., γραμματόσημο 1 φρ. και για παραπάνω από 900 χιλιόμ. 1.20 φρ. Τα τέλη αυτά υπολογίζονταν για βάρος 7.50 γραμμαρίων. Ποσά υπέρογκα για την εποχή εκείνη που μερικοί έργοτες δεν κέρδιζαν παραπάνω από 1—1½ φράγκο την ημέρα!

«Εμενε τώρα ένα τελευταίο σημείο να κανονιστή: η διανομή της αλληλογραφίας κατ' οίκον. Γιατί στην αρχή, ο παραλήπτης ήταν υποχρεωμένος να πηγαίνει μόνος του και να παραλαμβάνη τα γράμματα από το πλησιέστερο ταχυδρομικό γραφείο. Έπί Καρόλου 10ου καθιερώθηκε να μοιράζεται η αλληλογραφία με ειδικούς υπαλλήλους—τους διανομείς—στους παραλήπτες, άλλ' αυτό γινότανε μόνο στα μεγάλα κέντρα. Στους απομακρυσμένους συνοικισμούς και στα χωριά τα γράμματα έμεναν στα ταχυδρομεία και έπρεπε οι ενδιαφερόμενοι να έστρατεύουν κάθε τόσο ως εκεί και να ρωτούν αν έχουν γράμμα. Από τα 1863 όμως, γενικεύθηκε και η διανομή κατ' οίκον κι' έτσι ολοκληρώθηκε η ταχυδρομική υπηρεσία προς μεγάλη χαρά του κόσμου που αλληλογραφεί.

«Η ιστορία δεν λείπει για το περίφημο «πρόσ-ρεσάντ». Αλλ' αυτό είναι πια της έρμιοδιότητας των διαφόρων τρυφερά ύπαρξεων.

Το 1759 ο Πιαρόν ντε Σαμουσσε έθιμόταν τον Βελαγίε και... τις ποινικοφω-λές του και τοποθετεί ξανά τα ταχυ-

Έερριχνε μέσα ζωντανούς ποντικούς...

δεν γινότανε τόσο συχνά, τα ποιντικάκια, θερσιμένα από την πείνα, ροκάνιζαν τα γράμματα που είχαν ριχτή στα κουτιά! Οι αστυρογράφοι της εποχής, παρέλασαν τα κιβώτια αυτά που γρήγορα ξεχάστηκαν.

Το 1720 κάνουν την εμφάνισή τους τα πρώτα λεωφορεία. Τα ίπποκίνητα φυσικά... Αυτά βέβαια βοηθεί πολύ την ταχυδρομειακή προσπάθεια. Οι αποστάσεις συντομεύονται και κατόρθωσε ένα γράμμα να φθάσει σε έφτα μέρες από την Τουλούζη ή το Στρασβούργο στο Παρίσι.

Το 1759 ο Πιαρόν ντε Σαμουσσε έθιμόταν τον Βελαγίε και... τις ποινικοφω-λές του και τοποθετεί ξανά τα ταχυ-

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Δισταγμός

ΤΟΥ ΓΚΟΥ'ΙΝΤΟ ΚΑΝΤΙΝΙ

Τὸ σπίτι ήταν μεγάλο. Ἀνέβαινε κανείς με μιά σκάλα πὸ βρωμοῦσε καπνιά. Ἐρχόταν ν' ἀνοίξῃ μιά κουτσὴ ὑπηρετρία κι' ἔβρισκε τὸν καθηγητὴ μέσα στὸ γραφεῖο του, καθισμένο σὲ μιά πολυθρόνα με φαγωμένο τὸ πετσί της, νὰ φορῇ στὴν πλάτη του ἕνα παλιοσακκάκι καὶ νὰ γράφῃ.

—Ἐλα, ἔλα, φώναζε χωρὶς, νὰ σηκωθῇ, ἀνεβάζοντας τὰ ματογυάλια του.

Καὶ τότε τὸ μέτωπό του φωτιζόταν ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Μάζευε με τὰ χοντρά χέρια του τὰ χαρτιά, κι' ἀρχίζε τὴν ὁμιλία.

Βλέποντας τὸ γραφεῖο του καταλάβαινε ἀμέσως κανείς πὼς ἡ σκέψη τοῦ σιγυρισμάτος τὸν κατατράμαζε. Βιδάλια ἦσαν σκορπισμένα παντοῦ, κατασκονισμένα, ὄχι μονάχα στὶς θυρίδες πού ἦσαν ὀλόγυρα, ἀλλὰ καὶ στὸ γραφεῖο, στὶς καρέκλες...

—Ἀν ἔκανε ὁ ἐπισκέπτης νὰ τὰ συγυρίσῃ πρόχειρα, ὁ καθηγητὴς τὸν ἐμπόδιζε μ' ἕνα χαμόγελο.

—Ἀφῆσέ τα θὰ τὰ βάλουμε στὴν θέση τους ὕστερα.

Περνοῦσε ὅμως μιά ὀδομάδα, ἕνας μῆνας καὶ τὰ βιδάλια θρίσκονταν ἀκόμα ἐκεῖ.

Ἐβρισκε κανείς ἀνάμεσα σὲ εἰκονογραφημένα κάρτι - ποστὰλ πού χρονολογοῦνταν ἀπὸ δεκαπενταετίες, ἕνα πιάτο με τσούφια ἀγού, ἐφημερίδες, περιοδικά...

—Καὶ ἡ κόρη του; Τὶ κάνει ἡ κόρη του; Γιατί δὲν συγυρίζει, δὲν ξεσκονίζει; ἔλεγε ὁποῖος δὲν ἦταν ἐνήμερος.

—Ἡ κόρη του, φίλε μου, γυρίζει ἐδῶ - κι' ἐκεῖ ὅλη μέρα. Δὲν τὴν νοιάζει καθόλου γιὰ τὸν πατέρα της.

Νὰ πὼς ἔκριναν τὴν Ἀλίνα. Ἐκείνη τὸ ἤξερε, τοὺς ἄφινε ὅμως νὰ μιλοῦν. Τὴν ἐγνοιαζε πιά γιὰ τὴν ζωὴ;

Τὸ πρωτὶ, ἔβγαине με τὴν κασσετίνα τῶν χρωμάτων, με τὸ μικρὸ φορητὸ καβαλέτο της καὶ καμμιὰ φορὰ δὲν ἐπέστρεφε οὔτε κἀν τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, σταματώντας σὲ κανένα ἐξοχικὸ πανδοχεῖο γιὰ νὰ τσιμπήσῃ κάτι κι' ὕστερα νὰ ξαπλώσῃ κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, ὄνειροπολώντας.

Τὸ σπίτι! Τὶ βάσανο αὐτὸ τὸ σπίτι! Τὶ βάσανο ὅλη ἡ σκόνη τοῦ μεγάλου γραφείου ὅπου ὁ πατέρας της διώρθωνε τὰ γραπτά τῶν μαθητῶν του. Τὶ βάσανο αὐτὸς ὁ πατέρας πού ἦταν ἔτσι μοναχός, ἐγκαταλειμμένος ἀπ' τὴν γυναῖκα του, ἐγκαταλειμμένος ἀπ' τὴν κόρη του πού τὸν ἄφινε νὰ ζῇ μέσα σ' αὐρὴ τὴν βρώμα, χωρὶς νὰ φροντίζει γιὰ τίποτα.

Ὅλη τὴν δουλειὰ τὴν εἶχε ἡ κουτίποτα. Αὐτὴ ἐτοίμαζε τὸ φαί πού ἔπρωγαν πατέρας καὶ κόρη τὸ βράδυ διαβάζοντας ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ὁ ἄλλος ἀπ' τὸ ἄλλο. Κι' ἐνῶ συλλογιζόταν τὸν πατέρα, συλλογιζόταν καὶ τὴν μητέρα της: τὴν μητέρα πού ἄλλοτε, ὅταν αὐτὴ ἦταν μικρὴ κορίτσι, εἶχε φύγει ἀπ' τὸ σπίτι γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ.

Κάθε τόσο, ἡ μητέρα της ἔγραφε. Κι' ὁ πατέρας ἀπαντοῦσε τὰ ἴδια: «Ἡ Ἀλίνα εἶναι καλὰ, ἔκανε πολλὰς προόδους. Τὰ τοπία της δείχνουν μεγάλο ταλέντο, ὅλοι τὸ λένε. Κι' εἶναι ὁμορφὸ κορίτσι. Ναι, σοῦ μοιάζει. Εἶναι ὁμορφὴ ὅπως ἦσαν ἐσὺ ὅταν σὲ γνῶρισα. Μελαχροί-

νὴ κι' ἐκείνη, με μεγάλα ἀκτινοβόλα μάτια. Χαρακτήρας κάπως ψυχρὸς, πού δὲν δίνει προσοχὴ στοὺς ἀνδρες...»

□ □

Ὁ Σὺλβιο τὴν εἶχε συναντήσει σ' ἕνα μουσεῖο ὅπου ἦσαν καθισμένοι κι' οἱ δύο μπροστὰ στὸν ἴδιο πίνακα. Στὴν ἀρχὴ, στραβοκυττάχτηκαν, σὰν συναγωνισταί. Ποιὸς θὰ τέλειαι πρῶτος; Καὶ ποιὸς θὰ ἔκανε τὸ καλλίτερο ἀντίγραφο; Στὴν ἀρχὴ, ἡ Ἀλίνα δὲν ἔδωκε καμμιὰ προσοχὴ στὸν Σὺλβιο καὶ δὲν ἀπάντησε στὸν χαιρετισμὸ του. Κι' ἀρχισε ἡ ἄμυλλα. Ἡ Ἀλίνα ὅμως ἦταν πιὸ ἱκανή, αὐτὸ φάνηκε ἀπ' τὴν ἀρχὴ. Τὸ παραδέχτηκε μιά μέρα κι' ὁ Σὺλβιο, χωρὶς φθόνου, μ' ἕνα ἀνοιχτόκαρδο χα-

Ἐνοιασε πὼς κἀν τὴν κρατοῦσε δεμένη σ' αὐτοὺς τοὺς τοίχους...

μόγελο. Τὸν κακομοῖρη τί δειλὸς πού ἦταν! Μόλις θὰ εἶχε ἔρθει ἀπ' τὴν ἐξοχή. Κανένας μισο - επαρχιώτης. Ἡ Ἀλίνα τοῦ ἔδωκε συμβουλὲς καὶ τὴν ἀκούγε προσεχτικά. Ὑστερα, πῆγαν σὲ ἄλλον πίνακα.

—Θὰ καταλήξουμε νὰ ἀντιγράψουμε ὁλόκληρο τὸ μουσεῖο, τὴς εἶχε πῇ χαμογελώντας.

Ἡ ἐργασία ὅμως δὲν προχωροῦσε γοργά, γιατί ἐκείνος ἀντὶ νὰ κυττάξῃ τὸν πίνακα... κύτταξε τὴν Ἀλίνα.

—Σ' ἀγαπῶ!

—Πρόσεξε, τοῦ εἶπε, ἡ μητέρα μου ἔκανε τὸν πατέρα μου δυστυχισμένο. Οἱ δικοί μου ὅταν μάθουν τὴν ἱστορία τῆς μητέρας μου, δὲν θὰ δώσουν τὴν συγκατάθεσή τους.

—Θὰ τὴν ἐπιτύχω με κάθε τρόπο.

Ἡ συγκατάθεση ὅμως δὲν δόθηκε. Κι' ἐκείνος ξαναγύρισε ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα. Νὰ τὴν κλέψῃ. Ὅχι ὅμως νὰ

τὴν παντρευτῇ, ἐνὸςω ζοῦσε, τούλαχι - στον ἡ μητέρα του. Ἦταν καρδιακὴ κι' ὁ καὶμὸς της γιὰ τὴν ἀνυπακοή τοῦ παιδιοῦ της θὰ τὴν σκότωνε! Τέλος, ἡ Ἀλίνα δέχτηκε χωρὶς νὰ τὸ συλλογιστῇ. Γιατί τὸν ἀγαποῦσε.

Καὶ τώρα ἦταν καθισμένη στὸ κρεββάτι της με τὴν θαλίτσα της μισοετοιμασμένη. Ὁ πατέρας της ἦταν μέσα στὸ γραφεῖο του, ἀνάμεσα στὰ σκονισμένα βιβλία του, γράφοντας. Σὲ λίγο ἐκείνη, θ' ἀνοίγε σιγά-σιγά τὴν πόρτα ὅπως εἶχε κάνει ἄλλοτε ἡ μητέρα της. Σιγά - σιγά, θὰ τὴν ξανάκλεινε γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ ἡ κουτσὴ. Ὑστερα ἐκείνος θὰ σηκώνονταν γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς. Καὶ θὰ ρωτοῦσε τὴν ὑπηρετρία: «Γύρισε ἡ Ἀλίνα;» «Γύρισε» θὰ εἶνε στὸ δωμάτιό της». Ὁ πατέρας θὰ πῆγαινε νὰ τὴν φιλήσῃ καὶ δὲν θ' ἄβρισκε παρὰ τὸ λακωνικὸ μπιλιετάκι: «Συχώρησέ με...»

Ὁ πατέρας της! Ὁ πατέρας της! Ἀ- ραγε νὰ εἶχε ὑποφέρῃ πολὺ ὅταν τοῦ- φυγε ἡ γυναῖκα του; Ἀσφαλῶς, γιατί θὰ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ. Πὼς ἔγραφε: «Ἡ Ἀλίνα εἶναι καλὰ». Σὰν νὰ εἶχε φύγει ἡ γυναῖκα του γιὰ κανένα μα- κρινὸ ταξίδι. Ὅτι εἶναι κανὲν ἡ μητέρα τώρα θὰ τόκανε ἡ κόρη. Κι' ἐκείνος θὰ τῆς ἔγραφε τώρα: «Ἐφυγε κι' ἐκείνη σὰν κι' ἐσένα. Τώρα εἶμαι μόνος. Εἶ- μαι μόνος με ὅλα τὰ σκονισμένα μου βιβλία. Οἷτε ἡ Ἀλίνα ἔμπαινε στὸ γρα- φεῖο μου: ἀπαράλλακτα σὰν κι' ἐσένα. Τὸ σπίτι τῆς προξενόυσε ἀηδία. Με ἄ- φηνε ἀνάμεσα στὶς βρωμιές. Τὴν ἐνοίω- θα ὅμως ἐδῶ. Ἦταν στὸ σπίτι. Ἐνῶ τώρα δὲν εἶναι πιά! Θὰ εἶναι κακὴ σύν- τροφος γιὰ τὸν ἀνδρα της, ὅπως ὑπῆρ- ξε κακὴ κόρη... Εἶναι τὸ τελευταῖο γράμμα πού σοῦ γράφω. Ποιὸν λόγο θάχω στὸ ἐξῆς γιὰ νὰ σοῦ γράφω; Για- τί, θὰ πῆς, σοῦ ἔγραφα ὡς τώρα; Γιατί θυμολοῦμαι τὴν μητέρα μου κι' ἤθελα ἐσὺ ἡ μητέρα μου, νὰ μὴν ὑπο- φέρῃς πολὺ. Δὲν ἦταν ὅμως σὰν κι' ἐσὰς τίς δυὸ ἡ μητέρα μου!»

Ἀκούσε ἕνα θῆχα ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ πα- τέρας της. Ἦταν γέρος κι' οἱ γέροι πεθαίνουν μόνον! Κι' ἡ γρηῃ μη- τέρα τοῦ Σὺλβιο πού ἦταν καρδιακὴ, θὰ πέ- θαινε ἂν δὲν ὑπάκουε σ' αὐτὴν ὁ υἱός της. Μὰ νὰ πού δὲν τῆς ἔ- δειχνε ἀνυπακοή ὁ κα- λὸς υἱός!

Πι νὰ διηγηθῇ κανείς γιὰ τὴ ζωὴ μιὰς μικρούλας πού δὲν ἔχει ἀκόμα κλείσει τὰ δεκατέσσερα χρόνια της; Δὲν ἔχει νὰ μιλήσῃ γιὰ περιπέτειες, μὰ εὐτυχῶς οὔτε καὶ γιὰ ἀπογοητεύσεις, γιατί ἡ Λουίζα ὡς τώρα μόνον ἐπιτυχίες καὶ θριάμβους ἔ- χει γνωρίσει.

Ἡ πρώτη «καλλιτεχνικὴ» τῆς ἐπιτυχία ἀπρόοπτη κι' ἀπρομελέτητη, ἦταν μιά φο- ρὰ πρὶν ἀρκετὰ χρόνια σὲ ἕνα κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης ὅπου ἐργαζόταν ὁ πα- τέρας της, πού εἶναι κι' αὐτὸς μουσικός.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τῆς μόδας τὸ τσάρλεστον. Ἐνα βράδυ οἱ χορευταὶ τοῦ κέντρου ἐκείνου εἶδαν με εὐχάριστη ἐκπλη- ξὴ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ἕνα τόσο δά πραγ- ματάκι, νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴν μητέρα της πού τὸ κρατοῦσε καὶ νὰ χορεύῃ... θρασύ- τατα σόλο τσάρλεστον στὴ μέση τῆς πί- στας.

Τὰ θερμὰ χειροκροτήματα πού γέμισαν τὴν ἀτμόσφαιρα στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἀ- προσδόκητης ἀτραξιόν, ἦσαν τὰ πρῶτα πού κέρδισε ἡ μικρὴ Λουίζα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καὶ περισσότε- ρο ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα πῆρε ἕνα βραβεῖο στὸ Μπαλ- νι' ἀνφάν, οἱ γονεῖς τῆς Λουίζας πρόσε- ξαν περισσότερο τὸ ταλέντο πού φαινό- ταν νὰ ἔχῃ τὸ κορίτσι τους στὸ χορὸ καὶ φρόντισαν νὰ τῆς τὸ καλλιερῇσουν.

Ἔτσι ἡ Λουίζα ὡς τὴν ἡμέρα πού τὴν ἀνεκάλυψε ὁ Ἀττικ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ συμπράττῃ ἐρασιτεχνικῶς σὲ διάφορες

ἐορτὲς, ὅπου συνήθως χόρευε. Ἡ πρώτη φορὰ πού τραγούδησε ἦταν στὴν Ἐκθε- σὴ Θεσσαλονίκης.

Μὲ τὸν Ἀττικ στὴν Ἀθήνα ἡ Λουίζα σημείωσε μιά γρήγορη καριέρα. Μετὰ τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισή στὸ Κεντρικὸ ἔπαιξε δυὸ καλοκαίρια στὸ θεατράκι τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν «Δελφοί» καὶ πῆγε καὶ μιά πολὺ καλὴ περιοδεία στὶς μεγάλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος, στὴν Αἴγυπτο, στὴν Πόλη καὶ στὴν Ρουμανία.

Παντοῦ ἐπιτυχία καὶ θρίαμβος!

Στὴν Ρουμανία ἀνεκάλυψε καὶ μιά... Ἱταλικὴ Καντσονέττα. Τὴν περιόφημη «Μαριου». Καὶ τὴν ἔφερε στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν λανσάρισε τὸ δεύτερο καλοκαίρι στὴν «Μάντρα».

Parla mi d'amore Mariu

Τραγουδοῦσε σὰν μεγάλῃ καλλιτέχνισ- πιά ἡ Λουίζα καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἀ- κομπάνιαρε.

Τὴν ἀμερικανικὴ ταχύτητα με τὴν ὁποία ἡ μικρὴ Λουίζα Ποζέλλι πέρασε ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ τὸ σχολεῖο πού ζοῦσε ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὰ στενό- χωρα καμαρίνια καὶ τὰ φῶτα τῆς ράμπας, ἴσως νὰ παραξενεύουν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ἰσως ὅμως σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ταχύ- τητα νὰ ὀφείλεται τὸ ὅτι ἡ μητέρα της κατῴρθωσε νὰ πεισθῇ καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν κορούλα της νὰ φύγῃ μακριὰ της. Φαν- τασθῆτε πόσοι καὶ πόσοι θὰ ἔπεσαν ἐπά- νω της γιὰ νὰ τὴν πείσουν καὶ με τί ἐν- τασθ' ἀνέπτυσαν τὰ ἐπιχειρήματά των, προσπαθώντας νὰ πετύχουν τὸν σκοπό τους μέσα στὶς λίγες ὥρες πού διέθε- ταν. Πού νὰ προφθάσῃ ἡ γυναῖκα νὰ σκεφθῇ ἡ νὰ ἀντιδράσῃ!

□ □

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τῆς μόδας τὸ τσάρλεστον. Ἐνα βράδυ οἱ χορευταὶ τοῦ κέντρου ἐκείνου εἶδαν με εὐχάριστη ἐκπλη- ξὴ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ἕνα τόσο δά πραγ- ματάκι, νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴν μητέρα της πού τὸ κρατοῦσε καὶ νὰ χορεύῃ... θρασύ- τατα σόλο τσάρλεστον στὴ μέση τῆς πί- στας.

Τὰ θερμὰ χειροκροτήματα πού γέμισαν τὴν ἀτμόσφαιρα στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἀ- προσδόκητης ἀτραξιόν, ἦσαν τὰ πρῶτα πού κέρδισε ἡ μικρὴ Λουίζα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καὶ περισσότε- ρο ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα πῆρε ἕνα βραβεῖο στὸ Μπαλ- νι' ἀνφάν, οἱ γονεῖς τῆς Λουίζας πρόσε- ξαν περισσότερο τὸ ταλέντο πού φαινό- ταν νὰ ἔχῃ τὸ κορίτσι τους στὸ χορὸ καὶ φρόντισαν νὰ τῆς τὸ καλλιερῇσουν.

Ἔτσι ἡ Λουίζα ὡς τὴν ἡμέρα πού τὴν ἀνεκάλυψε ὁ Ἀττικ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ συμπράττῃ ἐρασιτεχνικῶς σὲ διάφορες

ἐορτὲς, ὅπου συνήθως χόρευε. Ἡ πρώτη φορὰ πού τραγούδησε ἦταν στὴν Ἐκθε- σὴ Θεσσαλονίκης.

Μὲ τὸν Ἀττικ στὴν Ἀθήνα ἡ Λουίζα σημείωσε μιά γρήγορη καριέρα. Μετὰ τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισή στὸ Κεντρικὸ ἔπαιξε δυὸ καλοκαίρια στὸ θεατράκι τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν «Δελφοί» καὶ πῆγε καὶ μιά πολὺ καλὴ περιοδεία στὶς μεγάλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος, στὴν Αἴγυπτο, στὴν Πόλη καὶ στὴν Ρουμανία.

Παντοῦ ἐπιτυχία καὶ θρίαμβος!

Στὴν Ρουμανία ἀνεκάλυψε καὶ μιά... Ἱταλικὴ Καντσονέττα. Τὴν περιόφημη «Μαριου». Καὶ τὴν ἔφερε στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν λανσάρισε τὸ δεύτερο καλοκαίρι στὴν «Μάντρα».

Parla mi d'amore Mariu

Τραγουδοῦσε σὰν μεγάλῃ καλλιτέχνισ- πιά ἡ Λουίζα καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἀ- κομπάνιαρε.

Τὴν ἀμερικανικὴ ταχύτητα με τὴν ὁποία ἡ μικρὴ Λουίζα Ποζέλλι πέρασε ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ τὸ σχολεῖο πού ζοῦσε ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὰ στενό- χωρα καμαρίνια καὶ τὰ φῶτα τῆς ράμπας, ἴσως νὰ παραξενεύουν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ἰσως ὅμως σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ταχύ- τητα νὰ ὀφείλεται τὸ ὅτι ἡ μητέρα της κατῴρθωσε νὰ πεισθῇ καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν κορούλα της νὰ φύγῃ μακριὰ της. Φαν- τασθῆτε πόσοι καὶ πόσοι θὰ ἔπεσαν ἐπά- νω της γιὰ νὰ τὴν πείσουν καὶ με τί ἐν- τασθ' ἀνέπτυσαν τὰ ἐπιχειρήματά των, προσπαθώντας νὰ πετύχουν τὸν σκοπό τους μέσα στὶς λίγες ὥρες πού διέθε- ταν. Πού νὰ προφθάσῃ ἡ γυναῖκα νὰ σκεφθῇ ἡ νὰ ἀντιδράσῃ!

□ □

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τῆς μόδας τὸ τσάρλεστον. Ἐνα βράδυ οἱ χορευταὶ τοῦ κέντρου ἐκείνου εἶδαν με εὐχάριστη ἐκπλη- ξὴ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ἕνα τόσο δά πραγ- ματάκι, νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴν μητέρα της πού τὸ κρατοῦσε καὶ νὰ χορεύῃ... θρασύ- τατα σόλο τσάρλεστον στὴ μέση τῆς πί- στας.

Τὰ θερμὰ χειροκροτήματα πού γέμισαν τὴν ἀτμόσφαιρα στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἀ- προσδόκητης ἀτραξιόν, ἦσαν τὰ πρῶτα πού κέρδισε ἡ μικρὴ Λουίζα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καὶ περισσότε- ρο ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα πῆρε ἕνα βραβεῖο στὸ Μπαλ- νι' ἀνφάν, οἱ γονεῖς τῆς Λουίζας πρόσε- ξαν περισσότερο τὸ ταλέντο πού φαινό- ταν νὰ ἔχῃ τὸ κορίτσι τους στὸ χορὸ καὶ φρόντισαν νὰ τῆς τὸ καλλιερῇσουν.

Ἔτσι ἡ Λουίζα ὡς τὴν ἡμέρα πού τὴν ἀνεκάλυψε ὁ Ἀττικ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ συμπράττῃ ἐρασιτεχνικῶς σὲ διάφορες

ΓΚΟΥ'ΙΝΤΟ ΚΑΝΤΙΝΙ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Λουίζα Ποζέλλι

Ποὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια περίπου σὲ κάποιο κέντρο τῆς Ἐκθέσεως τῆς Θεσσαλονίκης μιά μικρούλα τρα- γουδοῦσε διάφορα τραγούδια. Μέ- να σ' αὐτὰ ἦταν κι' ἕνα στὸ ὁποῖο σημεί- ωνε ἰδιαίτερη ἐπιτυχία.

Δυὸ χεῖλ' αἰνὰ λένε σ' ἀγαπῶ

Δυὸ ματάκια λένε σὲ λατρεύω...

Τὴν ἴδια χρονιά στὴν Ἐκθεσὴ βρισκό- ταν καὶ ὁ συνθέτης τοῦ τραγουδιοῦ αὐ- τοῦ με τὸν «Θίασο» του. Ὁ Ἀττικ καὶ ἡ «Μάντρα» του δηλαδή.

Μιά Κυριακὴ βράδυ, τὴν τελευταία ἡ- μέρα τῆς Ἐκθέσεως, κι' ὁ Ἀττικ βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ πάῃ νὰ τὴν ἀκούσῃ.

Θέλετε νὰ μάθετε τί ἔγινε τὴν Δευτέ- ρα; Τὴν ἄλλη μέρα, δηλαδή; Ἡ μικρού- λα ταξίδευε γιὰ τὴν Ἀθήνα πρωταγωνί- στρια τῆς «Μάντρας»!

Ἡ ἀμερικανικὴ ταχύτητα με τὴν ὁποία ἡ μικρὴ Λουίζα Ποζέλλι πέρασε ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ τὸ σχολεῖο πού ζοῦσε ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὰ στενό- χωρα καμαρίνια καὶ τὰ φῶτα τῆς ράμπας, ἴσως νὰ παραξενεύουν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ἰσως ὅμως σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ταχύ- τητα νὰ ὀφείλεται τὸ ὅτι ἡ μητέρα της κατῴρθωσε νὰ πεισθῇ καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν κορούλα της νὰ φύγῃ μακριὰ της. Φαν- τασθῆτε πόσοι καὶ πόσοι θὰ ἔπεσαν ἐπά- νω της γιὰ νὰ τὴν πείσουν καὶ με τί ἐν- τασθ' ἀνέπτυσαν τὰ ἐπιχειρήματά των, προσπαθώντας νὰ πετύχουν τὸν σκοπό τους μέσα στὶς λίγες ὥρες πού διέθε- ταν. Πού νὰ προφθάσῃ ἡ γυναῖκα νὰ σκεφθῇ ἡ νὰ ἀντιδράσῃ!

□ □

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τῆς μόδας τὸ τσάρλεστον. Ἐνα βράδυ οἱ χορευταὶ τοῦ κέντρου ἐκείνου εἶδαν με εὐχάριστη ἐκπλη- ξὴ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ἕνα τόσο δά πραγ- ματάκι, νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴν μητέρα της πού τὸ κρατοῦσε καὶ νὰ χορεύῃ... θρασύ- τατα σόλο τσάρλεστον στὴ μέση τῆς πί- στας.

Τὰ θερμὰ χειροκροτήματα πού γέμισαν τὴν ἀτμόσφαιρα στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἀ- προσδόκητης ἀτραξιόν, ἦσαν τὰ πρῶτα πού κέρδισε ἡ μικρὴ Λουίζα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καὶ περισσότε- ρο ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα πῆρε ἕνα βραβεῖο στὸ Μπαλ- νι' ἀνφάν, οἱ γονεῖς τῆς Λουίζας πρόσε- ξαν περισσότερο τὸ ταλέντο πού φαινό- ταν νὰ ἔχῃ τὸ κορίτσι τους στὸ χορὸ καὶ φρόντισαν νὰ τῆς τὸ καλλιερῇσουν.

Ἔτσι ἡ Λουίζα ὡς τὴν ἡμέρα πού τὴν ἀνεκάλυψε ὁ Ἀττικ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ συμπράττῃ ἐρασιτεχνικῶς σὲ διάφορες

ἐορτὲς, ὅπου συνήθως χόρευε. Ἡ πρώτη φορὰ πού τραγούδησε ἦταν στὴν Ἐκθε- σὴ Θεσσαλονίκης.

Μὲ τὸν Ἀττικ στὴν Ἀθήνα ἡ Λουίζα σημείωσε μιά γρήγορη καριέρα. Μετὰ τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισή στὸ Κεντρικὸ ἔπαιξε δυὸ καλοκαίρια στὸ θεατράκι τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν «Δελφοί» καὶ πῆγε καὶ μιά πολὺ καλὴ περιοδεία στὶς μεγάλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος, στὴν Αἴγυπτο, στὴν Πόλη καὶ στὴν Ρουμανία.

Παντοῦ ἐπιτυχία καὶ θρίαμβος!

Στὴν Ρουμανία ἀνεκάλυψε καὶ μιά... Ἱταλικὴ Καντσονέττα. Τὴν περιόφημη «Μαριου». Καὶ τὴν ἔφερε στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν λανσάρισε τὸ δεύτερο καλοκαίρι στὴν «Μάντρα».

Parla mi d'amore Mariu

Τραγουδοῦσε σὰν μεγάλῃ καλλιτέχνισ- πιά ἡ Λουίζα καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἀ- κομπάνιαρε.

Μικρά..... Περίεργα

ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ, ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΕΠΙΤΥ-
ΧΙΑΣ

Υπάρχει ή αντίληψη, ότι ένα καλό ντύσιμο εξασφαλίζει πολλές φορές την επιτυχία στη ζωή. Χωρίς να θελήσουμε να μειώσουμε τις άλλες ικανότητες του κ. Άνθων Έντεν, σημερινού υπουργού των Έξωτερικών της Αγγλίας, λέμε ότι το ίδιο συνέβη και σ' αυτόν. Τό όμολογεί άλλωστε και ο ίδιος. Ο κ. Έντεν, φημίζεται ως ένας απ' τους πιο καλοντυμένους άνδρες του Λονδίνου. Κάποτε τον ρώτησαν, σε τί περισσότερο, αποδίδει την μεγάλη επιτυχία του στην ζωή.

—Στις σπουδές μου και... στον ράφτη μου! απάντησε με χιούμορ ο κ. Έντεν.

□ □

Η ΕΔΡΑ... ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΖΩΓΙΑΣ

Ο μυθιστοριογράφος Πώλ Μπουρζέ, που πέθανε τον περασμένο μήνα ήταν ακαδημαϊκός από το 1894. Είχε διαδεχθεί στην 33η έδρα της Γαλλικής Ακαδημίας τον Μαξιμίλ ντε Κάν. Ήταν δηλ. ακαδημαϊκός επί 41 χρόνια. Η ίδια έδρα είχε τιμηθεί άλλοτε από τον Βολταίρο, που έμεινε σ' αυτήν επί 32 χρόνια.

Δυό άλλοι προκατοχοί του Πώλ Μπουρζέ έμειναν στην ίδια πάντα έδρα, ο ένας 38 και ο άλλος 39 χρόνια!

Δικαιότατα λοιπόν ο Μπουρζέ χαρακτηρίστηκε την έδρα του ως «εδρά μακροζωίας».

□ □

ΟΙ ΔΙΝΤΜΠΕΡΓΚ ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ

Φαίνεται ότι οι γκάγκστερ έχουν κηρύξει τον πόλεμο στον άτυχο αυτό ενδοξό Δίντμπεργκ, και την οικογένειά του. Βρίσκονται υπό διωγμό και για να σωθούν, για να σώσουν δηλαδή απ' τα νύχια των γκάγκστερς το δεύτερό τους αγοράκι, αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν στην Εγγύπη. Φαντασθήτε πως μέσα σε έξη μήνες, έχουν πάρει 1.100 άπειλητικά γράμματα!

Οι σοφοί εγκληματολόγοι λένε πως μόλις τα 60 απ' αυτά ήταν «σοβαρά». Πάλε όμως, 60 άπειλητικά γράμματα δεν είναι αστειότητας, ενώ θάφτανε μονάχα ένα για να τρομοκρατήσουν έναν πατέρα που έχει ήδη πιη το μικρό ποτήρι με το πρώτο του παιδί...

□ □

ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΥΠΕΡΑΙΩΝΟΒΙΟΝ

Υστερ' από το Καύκασο, ή Βουλγαρία είναι μια από τις χώρες όπου βρίσκεται κανείς τους πιο πολλούς αιωνοβίους. Κατά την απογραφή του 1934, βρέθηκαν 160 άνθρωποι που είχαν ξεπεράσει κατά πολύ τα 100. Όλοι αυτοί είναι χωρικοί, και οι περισσότεροι τους ορεσίβιοι, του Αίμου. Όλοι τους σχεδόν έχουν παντρευτεί μεταξύ 10—25 χρονών και κανείς τους πάνω από τα 35 και έχουν πολλά παιδιά. Από τους 160 αυτούς υπεραιωνοβίους, μονάχα οι 12 ξέρουν ανάγνωση και γραφή. Θα έλτε τώρα περίεργοι να μάθετε και τί τρώνε, πως ζήσαν; Αί λοιπόν, κατά 95% είναι φυτοφάγοι (χόρτα, γάλα, τυρί) και έχουν περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους στο ύπαιθρο. Μέρα και νύχτα.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

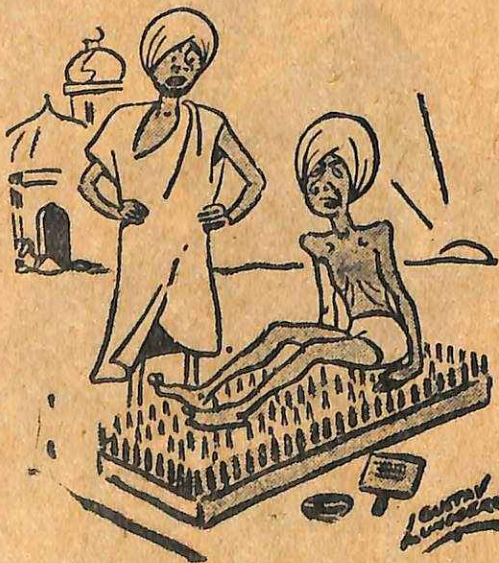
Επειτα από έννεαετη πειράματα ο Άργεντινός μηχανικός Φερνάντο Κρουόντο, ανακάλυψε το «Φωτοληπτόφωνο». Είναι ένα καταπληκτικό μηχανήμα αποδόσεως ήχων που λειτουργεί όπως ένα γραμμόφωνο με τη διαφορά ότι χρησιμοποιούνται δίσκοι από... χαρτί! Στους χαρτινούς αυτούς δίσκους καταγράφεται με τυπογραφικό μελάνι ένας λόγος ή ένα μουσικό κομμάτι. Κάθε φύλλο χαρτιού έχει μέγεθος 0.40x0.50 εκατοστών και σκεπάζεται από σειρές «ηχητικών ίχνων», τυπωμένων πλάι-πλάι, και των οποίων τ' ολικό μήκος είναι 90 μέτρα.

Όταν πρόκειται ν' αποδοθί ένα ρεσιτάλ το χαρτί τυλίγεται γύρω από έναν μεταλλικό κύλινδρο, κι' όταν τεθεί σε κίνηση το μηχανήμα, ο κύλινδρος περιστρέφεται σιγά. Ταυτοχρόνως μια άχτιδα φωτός ή οποία περνά από έναν φακό πέφτει επάνω στο χαρτί κι' αντανακλά τις έντυπες διακυμάνσεις σ' ένα φωτοηλεκτρικό διαμείσμα, που τις μεταβάλλει σε ήχους διά μέσου ενός μεγαφώνου.

Συνδυασμένο μαζί μ' έναν ραδιοφωνικό μηχανήμα, σαν ένα ραδιο-γραμμόφωνο το «Φωτοληπτόφωνο» επεδείχθη τελευταία στο Λονδίνο. Η διαύγεια των ήχων έκαμε αίσθηση σε όλους. Η απουσία της βελόνας απέκλειε τους παρασιτικούς ήχους. Άκόμα και όταν επάνω στο χαρτί-δίσκο τὰ γράμματα ήταν τυπωμένα με μελάνι γραφής και κοινή πένα, οι ήχοι που αποδιδόνταν ήταν άρμονικοί και διαυγείς.

Οι πρωτοφανείς αυτοί δίσκοι που στο μέγεθος και το σχήμα μοιάζουν σαν έφημερίδες, έπειτα από λίγο καιρό θα είναι προσιτοί σ' όλους και θ' αγοράζονται με λίγες δραχμές μόνον. Το ίδιο το μηχανήμα δεν θα κοστίζει παραπάνω από 10 λίρες. Έχουν κιόλας παραγγελθεί και κατασκευαστή τα πρώτα εκατό μηχανήματα.

ΦΑΚΙΡΗΣ

—Και πως περάσατε άπόψε;
—Καλά. Μόνο που αυτό το δωμάτιο έχει φύλλους που δεν με άφησαν να ήσυχάσω.

Όταν ή καρδιά μιλά

Πολλά έχουν γραφή για την αυτοθυσία των έρωτευμένων. Όσοσο απ' όλες αυτές τις έρωτικές ιστορίες καμιά δεν υπερβάλλει σε σταθερότητα και ήρωισμό τον έρωτα του Ιουλιανού Ντόρφορτ και της Ντόροθι Έσφιλντ.

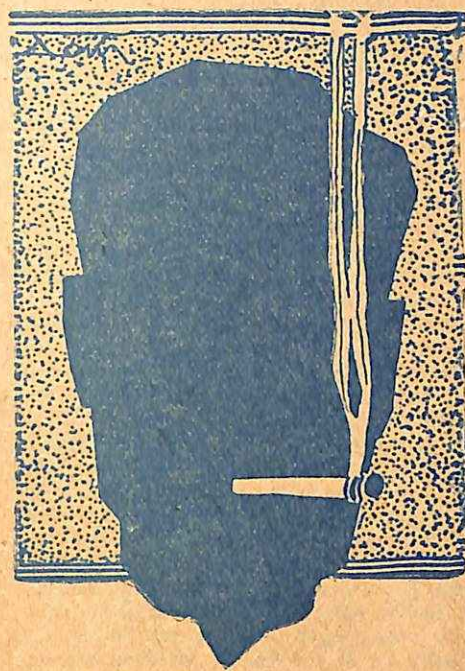
Η ιστορία των δύο αυτών υπάρξεων αρχίζει κατά τις πρώτες μέρες που άνεβηκε στον θρόνο της Αγγλίας ο Έρρίκος ο 6ος, κι' όταν ο γενναίος Ιουλιανός κυβερνούσε ένα πλοίο που έπλεε στα νερά της Μεσογείου. Μια μέρα, το πλοίο του υπέστη την έπιδρομή πειρατών, και κατόπιν από έναν απειγνωσμένο και ανισον άγώνα, αυτός και το μικρό του πλήρωμα πιάστηκαν αιχμάλωτοι κι' αποβιβάστηκαν σ' ένα κοντινό λιμάνι όπου έξετέθησαν για πούλημα.

Έκείνο που έπακολούθησε κατόπιν μοιάζει με μια παθητική άραβική ιστορία. Ένώ ο Ιουλιανός εγγόγγυζε άλλωσσοδεμένους στην αγορά των σκλάβων, τράβηξε την προσοχή μιας πριγκηποπούλας της ανατολής, ή οποία τον λυπήθηκε, τον άγόρασε και τον περιέλαβε στο υπηρετικό της προσωπικό. Η θέσις του όμως γρήγορα άλλαξε στο παλάτι, γιατί ή βασιλική του κυρία τον έρωτεύθηκε με πάθος και του έπρόσφερε την ελευθερία του, υπό τον έρον ότι θα συνέδεε την κατοπινή ζωή του μαζί της. Φαντασθήτε όμως την κατάπληξη της και την αγανάκτησή της συγχρόνως όταν ο έκλεκτός της καρδιάς της άρνήθηκε αυτόν τον συμβιβασμό. Όταν δέ τον έπιασε να της εξήγηση αυτή την πρωτόκουστη και προσβλητική συμπεριφορά του εκείνος άδίστακτα της έξηγησε ότι εκεί κάτω, μακριά, στην Αγγλία μια νέα με γαλανά μάτια και με ξανθά μαλλιά έκλαιγε άκατάπαυτα κι' έλυωνε γι' αυτόν.

Η πριγκήπισσα έβρονεύτηκε την σταθερότητα του αιώημάτος του και τον βεβαίωσε ότι ή άλλη θα τον είχε ξεχάσει από πολλούς μήνες πριν.
—Όχι, όχι! της βροντοφώνησε με πεποίθηση ο Ιουλιανός. Κι' εγώ σου άρκίζομαι ότι ή λατρευτή μου Ντόροθι μπορεί κάλλιστα να δώσει και το δεξί της χέρι άρκεί να ξαναγυρίση.
Η πριγκήπισσα δέχθηκε να τον πιστέψη υπό τον έρον όμως άν δεν της φέρουν το κομμένο χέρι της νεαρής Αγγλίδος, τότε ο άτυχος ναύτης θα μείνη σκλάβος σε όλη του τη ζωή.

Ο καθείς μπορεί να φαντασθή τί έπαθε ο Ιουλιανός όταν άκουσε αυτό το σκληρό και άπάνθρωπο όρο της πριγκήπισσας. Την ίκέτευσε, άλλα εκείνη έμεινε άμετάπειστη και εύθους άμέσως έστειλε στην Αγγλία ένα σκλάβο για να κοινοποιήση την άπόφασή της στην άγαπημένη του Ιουλιανού. Η Ντόροθι Έσφιλντ μόλις έμαθε την είδηση δέχθηκε άδίστακτα να υποστή τον άκρωτηριασμό. Το χέρι της κόπηκε και στάλθηκε στην άπάνθρωπη και πεισματάρη πριγκήπισσα κι' επειδή ή τελευταία ήταν γυναίκα που κράταγε τον λόγο της, ο Ιουλιανός Πίνσσεφορτ άπελευθερώθηκε κι' έπέστρεψε στην Αγγλία όπου παντρεύτηκε την πιστή του Ντόροθι.

Β. ΧΟΡΝΣΕΥ

Περίληψη του πρώτου μέρους.

Ο Μάρτεν Ντάλ, ή Λωποδύτης Φάντασμα, δέχεται να κλέψει μέσα απ' το χρηματοκιβώτιο του Ουέσντοκ ένα λαμέ σκαρπίνι που ήθελε να επανκτήσει ή μίς Χάπγκουντ. Το κατορθώνει, την στιγμή όμως που πρόκειται να φύγη, έμφανίζεται ο παλιός φίλος και... διώκτης του, Ινσπέκτορ Σούμερ.

2. (Συνέχεια και τέλος)

ΣΩΡΕΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΩΝ

Καλησπέρα, είπε ο Λωποδύτης. Με τρώαξε!

Η συνάντηση αυτή τον είχε κάνει να τὰ χάσει για μια στιγμή, γρήγορα όμως ανέκτησε την ψυχραιμία του. Άπάνω στο τραπέζι βρισκόταν το έπισκεπτήριο του Λωποδύτη-Φάντασμα και μέσα στις τσέπες του τὰ χαρτονομίσματα του Ουέσντοκ και το σκαρπίνι της μίς Χάπγκουντ. Η κατάσταση ήταν κρίσιμη— από τέτοια όμως ο Λωποδύτης-Φάντασμα ήταν συνηθισμένος, γιατί ο Σούμερ είχε το τάκτ να έμφανίζεται πάντα στην ψυχολογική στιγμή.

Ο λωποδύτης έριξε μια ματιά άπάνω απ' τον ώμο του Σούμερ. Πίσω απ' τον ντέτεκτιβ στέκταν ο ύπηρέτης που είχε άνοίξει στον Ντάλ το άπόγευμα. Ασφαλώς θα είχε άκούσει θόρυβο μέσα στην βιβλιοθήκη κι' έσπευσε να τηλεφωνήσει στην αστυνομία.

Τό διαπεραστικό βλέμμα του Σούμερ έκανε τον γύρο της αίθουσας κι' είδε τον Ουέσντοκ δεμένο και φιωμένο. Υστερα καρφώθηκε άπάνω στον λωποδύτη.

—Ωραία, μεταφίσηση, είπε. Ασφαλώς άπό κάτω θα κρύβεται κάποιος νέος που μου κανε χθές το τραπέζι.

—Τί παράξενη σκέψη! είπε ο λωποδύτης. Χθές το μεσημέρι έφαγα μόνος μου. Κι' ούτε έκανα ποτέ το τραπέζι σε κανέναν. Τώρα άφήστε με να φύγω, γιατί είμαι διαστικός.

Ο Ινσπέκτορ έσκασε στα γέλια.

—Δεν άμφιβάλλω, είπε. Θ' άργήσης όμως πολύ ώσπου να φύγης.

Ο λωποδύτης άπισθοχώρησε μπροστά στο άπειλητικό ρεβόλβερ και ο Ινσπέκτορ τον άκολούθησε. Ο ύπηρέτης έσπευσε να λύση τὰ δεσμά του κυρίου του.

Ο Ουέσντοκ σηκώθηκε με κόπο.

—Είναι ο Λωποδύτης-Φάντασμα, είπε. Να

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ",

Τό λαμέ σκαρπίνι ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

και το έπισκεπτήριό του. Θα είχε φύγει άν δεν έρχόσαστε.

—Βρίσκομαι εδώ χάρις στον ύπηρέτη σας, είπε ο Σούμερ. Ήμουν στο γραφείο μου όταν τηλεφώνησε. Είχα την προαίτηση πως ο λωποδύτης κάτι θα έπιχειρούσε άπόψε. Τόσον καιρό τον κυνηγώ, τώρα όμως δεν μου ξεφεύγει.

—Μου πήρε κάτι χαρτονομίσματα και...

Ο Ουέσντοκ δίσταζε: δεν ήθελε να κάνει λόγο για το σκαρπίνι.

—Άλλως κάτι χρήματα: θα τὰ βρήτε άπάνω του.

—Λωποδύτη-Φάντασμα ίδου το άδοξόν τέλος της ένδόξου καριέρας σου. Πάμε στο τμήμα όπου θα σε ψάξουν. Πάσα αντίστασις περιττή κι' έπιζημία.

Ο λωποδύτης άπισθοχώρησε άκόμα κι' άκούμπησε στον τοίχο:

—Λυπούμαι που θα σάς άπογοητεύσω Ινσπέκτορ Σούμερ, είπε, δεν έχω όμως καμιά διάθεση να έπιτρέψω να με συλλάβουν.

—Και τί θα κάνης;

Ο λωποδύτης δεν είχε άκόμη το σχέδιό του. Κύταξε όμως άροβα το ρεβόλβερ.

—Έχω έπείγουσες ύποθέσεις και θα μου έπιτρέψετε να φύγω, είπε προχωρώντας.

—Σταμάτα ή πυροβολώ!

—Με ποιό δικαίωμα; Έχετε κανέναν μάρτυρα κατηγορίας εναντίον μου; Και ποιός σας βεβαιώνει πως ο κ. Ουέσντοκ θα δεχτεί να καταθέσει εναντίον μου;

—Ρωτήστε τον, είπε ο Σούμερ.

—Ε λοιπόν, κ. Ουέσντοκ, είπε ο Λωποδύτης-Φάντασμα τονίζοντας τις λέξεις, θα τὰ μαρτυρήσετε ό λ α;

Ο Ουέσντοκ τάχασε. Τότε, προτού πρλάβει κανείς να τον άναγκάσση, ο Ντάλ ώρμησε, άρπαξε τον ύπηρέτη και τον έβαλε μπροστά του για άσπίδα και σαν άστραπή έριξε την λάμπα κάτω.

Την στιγμή που έσβυε το φώς, έξεσπενδόνισε τον ύπηρέτη εναντίον του Σούμερ κι' οι δυό άνδρες κυλίστηκαν χάμα.

Τότε άπάνω στην γενική παραβία, ο Ντάλ έσπευσε να κλειδώση πίσω του την πόρτα της βιβλιοθήκης και σε λίγο βρέσκταν στον δρόμο.

—Ταξί, κύριε;

Ένα αυτοκίνητο ήταν σταματημένο. Ο Ντάλ χώθηκε μέσα. Τό ταξί ξεκίνησε άπότομα κι' ο Λωποδύτης-Φάντασμα ένοιωσε ένα σκληρό άντικείμενο στα πλευρά του.

—Ούτε λέξη... Άλλοιώς πυροβολώ! σφύριξε μια φωνή στ' αττιά του.

ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΟ ΚΟΛΠΟ

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα γέλασε, άποφασισμένος να πάη εύθυμα τὰ πράγματα.

—Ελάτε πολύ εύγενής, είπε. Ελάτε άκριβώς να βρεθί κάποιος να μου προσφέρει

εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα

περιπέτεια του

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

μια θέση μέσα στο αυτοκίνητό του.

—Σιωπή! μουμούρισε ο άλλος. Είσαι ο λωποδύτης-Φάντασμα, δεν είναι έτσι;

—Κι' εσύ... είσαι ο Μάλλον. Άκουσα τον Ουέσντοκ να προφέρει το όνομά σου. Φαίνεται πως σε περιμένει.

—Πάντως μου παρέσχες μια μεγάλη ύπηρεσία που πήγες πριν από μένα. Κι' έτσι άπέφυγα την σκοτούρα να διαρρήξω το χρηματοκιβώτιο του Ουέσντοκ.

—Όποτε ξέρεις;

—Βεβαίως! Έφτασα λίγα λεπτά κατόπιν από εσένα. Βρισκόμουν στην πόρτα όταν ο Ουέσντοκ σε άπέλησε με το ρεβόλβερ του και σε είδα να παίρνεις την ρεβάνς σου. Υστερα κρύφτηκε όταν μπήκε ο χαφιές. Καλά τούς κανόνισες όλους. Τί βραδυά συγκινήσεων.

—Κι' άκόμα που είμαστε;

—Λοιπόν, δεν θα μιλούσαμε μαζί. Έκείνο που θέλω από σένα είναι, ότι πήρες άπ' το χρηματοκιβώτιο.

—Τά χαρτονομίσματα; είπε με άθωο ύφος ο Λωποδύτης.

—Αυτά μπορείς να τὰ κρατήσεις. Ξέρεις τί θέλω εγώ; Ένα λαμέ σκαρπίνι, γυναικείο με σπασμένη μπουκλ. Άν άρνηθής, πυροβολώ. Άδριο θα βρεθί το πτώμα σου μέσα σ' ένα ταξί. Δόσε μου το σκαρπίνι.

Ο Λωποδύτης έκανε τον συλλογισμό. Ο Μάλλον ήταν καθισμένος στα άριστερά του. Έχωσε το δεξί του χέρι μέσα στην τσέπη.

—Γρήγορα, μουμούρισε ο Μάλλον.

Τό αυτοκίνητο περνούσε εκείνη την ώρα μια γέφυρα. Ταχύς σαν άστραπή, ο Λωποδύτης, έσπασε με τον άγκώνα του το τζάμι και πέταξε μέσα στον Τάμεση κάτι που κρατούσε στο χέρι του.

Υστερα, έσκασε στα γέλια.

Ο Μάλλον χτύπησε στον σωφέρ να σταματήσει. Με το ελεύθερο χέρι του έψαξε στις τσέπες του Λωποδύτη-Φάντασμα με βλαστήμίες.

—Τά πέταξες στο ποτάμι! φώναξε.

—Φυσικά, είπε ο Λωποδύτης. Ήταν ο μόνος τρόπος. Έσύ μου είπες να κάνω γρήγορα... κι' ύπαινοσα!

Ο Μάλλον είχε λυσώσει απ' το κακό του. Κάτι ψιθύρισε στον σωφέρ που έβαλε σε κίνηση το μοτέρ.

—Πού πάμε τώρα; ρώτησε ο Ντάλ.

—Θα τὸ δης. Μην νομίζης όμως πως θα σου τὸ συχωρέσω. Τό σκαρπίνι δεν θα δουλεύει. Πάμε με το βαπόρι να τὸ ψαρέψουμε. Υστερα... μαντέψτε τί σε περιμένει.

Κι' ο Μάλλον κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα με την λαβή του ρεβόλβερ στο κεφάλι του Λωποδύτη-Φάντασμα που σωριάστηκε άναίσθητος.

Η λιποθυμία του όμως δεν δάσταξε ποτέ κι' ο Ντάλ σε λίγο συνήλθε. Ο Μάλλον είχε εξαφανιστή. Ο σωφέρ εξακολουθούσε να μνηστήν θέση του, στο δολάν. Ο Ντάλ κατάλαβε πως ο Μάλλον θα είχε πάει εις αναζήτησιν του σκαρπινιού. Ήταν άκόμα έαλισμένος απ' το κτύπημα. Έψαξε έντούτοις τις τσέπες του: το ρεβόλβερ του έλειπε, άπληχαν όμως τὰ χαρτονομίσματα που είχε κλέψει απ' τον Ουέσντοκ. Γελώντας παρά τους τόνους του ο Μάρτεν Ντάλ έγωσε το χέρι κάτω απ' τὰ μαξιλάρια και πήρε το λαμέ σκαρπίνι— που τὸ είχε χάσει εκεί προτού κάνει το «κόλπο» του. Ή

χειρονομία του υπήρξε τόσο αστραπιαία που ο Μάλλον δεν θα υποπτευόταν ποτέ πως ο Λωποδύτης-Φάντασμα είχε πετάξει μέσα στο ποτάμι την ηλεκτρική του λάμπα. Θα επέστρεφε πεπεισμένος πως το σκαρίνι είχε παρασυρθεί απ' το ρεύμα. Κι αν τα κατάφερνε, ο Λωποδύτης θα απέδιδε το σκαρίνι στην Εύα Χάγκκουντ.

Η σκέψη αυτή του ξανάφερε την ευθυμία του.

Σε λίγο άκουστηκαν θόρυβοι.

—Αδύνατον να το ξαναβρώ, μουρμούρισε ο Μάλλον με θυμό. 'Ο ήλιος τα κατέστρεψε όλα.

Ο Λωποδύτης έχωσε το σκαρίνι, μέσα στην τσέπη του και ξαπλώθηκε άπανο στα μαξιλάρια.

—Καλά τα κατάφερες, απάντησε ο σωφείρ. Πενήντα κολλαριστά χαρτιά που δεν θα μπόυνε στην τσέπη μας—γιατί τόσα, φαντάζομαι, θα ζητούσε απ' την μικρή.

—'Ο,τι έγινε, έγινε, Μπάρνεϊ. Περιττόν να κλαιγόμαστε. Τώρα δεν μας μένει παρά να εκβιάσουμε τον Λωποδύτη-Φάντασμα ότι θα τον στείλουμε να περάσει το υπόλοιπο της ζωής του στην φυλακή... αν δεν μας δώσει την μισή περιουσία του.

Οι δυο άνδρες αντήλλαξαν κι άλλες μερικες φράσεις κι ύστερα ο Μάλλον άνοιξε την πόρτα. Ανέβηκε μέσα στο αυτοκίνητο και φώτισε το πρόσωπο του Λωποδύτη-Φάντασμα που φαινόταν να μην έχει συνείδηση. Τό το ταξίδι συνέχισε τον δρόμο του. 'Ο Λωποδύτης καταλάβαινε το σχέδιο του Μάλλον, δεν μπορούσε όμως να μαντέψει πού τον παρέσυραν. Πέρασαν είκοσι λεπτά, το ταξίδι μπήκε σε μία λεωφόρο, ο Ντάλ μισάνοιξε τα μάτια και κατάλαβε πού βρισκόταν.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε. Οι δυο άνδρες σήκωσαν στα χέρια τον Μάρτεν Ντάλ, ανέβηκαν μία σκάλα. Άνοιξαν μία πόρτα και τον ξάπλωσαν σε μία πολυθρόνα.

—Πάμε να ταμπέψουμε κάτι.

Άφου κλείδωσαν την πόρτα, έφυγαν.

—Τί έχει να συμβεί ακόμα; άναρωτιόταν ο Λωποδύτης-Φάντασμα.

Η ΑΦΙΣΗ ΤΗΣ ΜΙΣ ΧΑΠΚΟΥΝΤ

Οι ληστές είχαν αφήσει το φως αναμμένο. Το δωμάτιο είχε ένα παράθυρο μοναχά κι' ο Λωποδύτης, που υπολόγιζε το ύψος απ' τα σκαλιά που ανέβηκαν, έβρινε πως μπορούσε να ξεφύγει από εκεί. Προχώρησε προς το παράθυρο. Κατάλαβε άμέσως πού βρισκόταν. Τό άντικρινό σπίτι ήταν της κ. Άννισφορντ. Δεν ήταν φωτισμένο, γιατί η κ. Άννισφορντ είχε φύγει απ' το Λονδίνο ύστερα απ' την δολοφονία του αδελφού της. Είδη το κίδιο όπου είχε δολοφονηθεί ο Λίτλμπεη. Τό δωμάτιο όπου είχαν φυλακίσει τον Λωποδύτη-Φάντασμα θα ήταν άσφαλώς τό δωμάτιο του σωφείρ μέσα στο γκαράζ. Καθώς η οικοδέσποινα θ' άργούσε ακόμα ως ένα μήνα να επιστρέψει, οι δυο συνένοχοι, που τό ήξεραν, είχαν κλείσει τον Λωποδύτη-Φάντασμα εκεί. Άρα, οι δυο κατεργάρηδες αποτελούσαν μέρος του προσωπικού της κ. Άννισφορντ.

Σε μία γωνιά, ο Μάρτεν Ντάλ είδε ένα τηλέφωνο μ' έναν οδηγό. Φαντασθήτε την χαρά του όταν ζήτησε την μίς Χάγκκουντ και σε λίγο άκουγε την δροσερή φωνή της στην άλλη άκρη του σύρματος.

—Άκούστε με, μίς Εύα, είπε, μαντέψετε ποιος είμαι. Σπεύσατε νάρηθε στο γκαράζ της κ. Άννισφορντ. Κάτι που έπιθυμείτε πολύ θα σας ριχτεί απ' το παράθυρο του δευτέρου πατώματος. Όχι έρωτήσεις, σάς παρακαλώ, κάνετε όμως γρήγορα.

—Θάνασ, του άπορίθηνε εκείνη.

Κι' ο Λωποδύτης κατάλαβε πως ή μίς Εύα είχε μαντέψει. Την περίμενε, ευθυμμένος σε σκέψεις: ήξερε πως ο Μάλλον θα του ζη-

τούσε λύτρα για να του αποδώσει την έλευθερία.

Ξαφνικά, έλαφρά κτυπήματα άκούστηκαν στο τέμπλο του παραθύρου. 'Ο αλχημικός έσπευσε ν' άνοίξη και άποδοχόρησε κατάπληκτος: ή μίς Χάγκκουντ πηδούσε μέσα στο δωμάτιο, με μία έλαφρά άνοιξιάντικη τουαλέτα.

—Πώς; έσεις έδώ; τραύλισε.

—Εκείνη τον κύταξε χωρίς ν' απαντήσει κι' ο Μάρτεν Ντάλ θυμήθηκε πως ήταν ακόμα μεταμφιεσμένος σε Λωποδύτη-Φάντασμα.

—Καλά είχα μαντέψει, ψιθύρισε εκείνη. Δεν θα προδώσω όμως τό μυστικό σας, κ. Ντάλ.

—Σας είχα πη να περιμένετε κάτω. Θα σας έβριχνα τό σκαρίνι σας και δεν μπορώ να καταλάβω πως σκαρφαλώσατε ως έδώ.

—Είδα μία σκάλα και την τράβηξα ως τό παράθυρο. Η φωνή σας έτρεμε όταν μου τηλεφωνήσατε και κατάλαβα πως διατρέχατε κίνδυνο.

—Πρέπει να φύγετε άμέσως. Πάρτε τό σκαρίνι.

Της τό έδωσε. Εκείνη τον κύταξε με ύψος σοβαρό και ειρωνικό συγχρόνως:

—Νά έξέρετε πόσες νύχτες δεν έκλεισα μάτι γι' αυτό τό σκαρίνι, είπε.

—Δεν είναι καιρός για λόγια. Πρέπει να φύγετε άμέσως.

—Και να σας αφήσω έδώ; Άρνούμαι άπόλυτως. Νοιώθω τον έαυτό μου ένοχο, κ. Ντάλ. Σας βλέπω κατάχλωμο, ίσως και πληγωμένο. Δεν θα φύγω, αν δεν έρθετε μαζί μου.

—Αδύνατον. Φύγετε. Θάρθουν να μάς βρουν έδώ.

—Ποιοί;

Την σήκωσε άποφασιστικά στην άγκυλιά του και προχώρησε προς τό παράθυρο.

—Φύγετε, της είπε. Και προσοχή, μη γλυστρήσετε και μην αφήσετε να πέση τό σκαρίνι. Όταν ξαναδώσουμε...

Ξαφνικά σόπασε με στεναγμό. Την σιγμή που έπρόκειτο να βάλη την Εύα να πατήσει στο πρώτο σκαλοπάτι, είδε την σκάλα να κινείται. 'Ο Μάρτεν Ντάλ έσκυψε απ' τό παράθυρο κι' είδε δυο σιλουέττες να μεταφέρουν την σκάλα. Τραβήχτηκε πίσω.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΚΑΡΙΝΙΟΥ

Και πάλι, ο Λωποδύτης-Φάντασμα έσκυψε απ' τό παράθυρο. Τό κεφάλι του τον πονούσε φοβερά και θαρρούσε πως θάσκαζε. Οι δυο σιλουέττες άπομακρύνονταν τώρα προς τον κήπο.

Τα μάτια του έπεσαν ξαφνικά στο τηλέφωνο.

—Όχι, αυτό είναι άδύνατον, είπε ή μίς Χάγκκουντ, σαν να μάντευε τό βλέμμα του. Δεν είδατε πιά ο Μάρτεν Ντάλ άλλα ο Λωποδύτης-Φάντασμα.

—Γνωρίζετε δυο κατεργάρηδες που λέγονται Μάλλον και Μπάρνεϊ; ρώτησε ο Ντάλ.

—Μπάρνεϊ δεν γνωρίζω. Μάλλον; Θααρώ πως ο Μάλλον ήταν σωφείρ της κ. Άννισφορντ, που τον έδιωξε πριν φύγει.

—'Ο Λωποδύτης-Φάντασμα είχε ήδη υποπτευθεί πως τουλάχιστον ο ένας απ' τους συνένοχους θ' άνηκε στο προσωπικό της κ. Άννισφορντ.

—Γιατί όμως ο Μάλλον κι' ο Μπάρνεϊ να ενδιαφέρονται τόσο πολύ γι' αυτό τό σκαρίνι; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ.

—Δεν έχω ιδέα. Έλεγα πως μόνο ένα άτομο, αν εξαίρεσουμε την άστυνομία, τό άναζητούσε.

—Έννοείτε τον Ουέστκοτ; της είπε. Και κι' θα συνέβαινε αν έβρισκε ή άστυνομία τό

σκαρίνι στα χέρια σας;

—Θα με κατηγορούσε για δολοφονία.

—Δολοφονία; Όχι—δύ!

—Γιά τον φόνο του Τόμας Λίτλμπεη, άδελφού της κ. Άννισφορντ.

—'Ο Λωποδύτης-Φάντασμα της διηγήθηκε τα καθέκαστα της διαρρήξεως καθώς και την άπαγωγή του με τό ταξίδι.

—'Η σειρά σας τώρα, της είπε. Διηγείθτε μου την υπόθεση Λίτλμπεη.

—Συνέβη πρδ ένός μηνός περίπου, στο άπέναντι μέγαρο. Λίγο πριν απ' τα μεσάνυχτα, βρέθηκε ο Λίτλμπεη μ' ένα έγγχειρίδιο κατάσθηθα, μέσα στο κίδιο του κήπου. Μία πλανόστρωτη δενδροστοιχία οδηγεί προς τό κίδιο και τό τριγυρίζει: τό έσωτερικό του όμως είναι στρωμένο με άμμο. Τό άπόγευμα είχε βρέξει κατακλυσμιαία κι' ή άμμος ήταν ακόμα βρεμμένη. Η άστυνομία βρήκε εκεί τό ίχνος που είχε αφήσει ένα γυναικείο πόδι. Συγκεκριμένως, τό ίχνος άπεδείκνυναν πως ή γυναίκα που υποπτεύονται φορούσε δυο παπούτσια μπαίνοντας και μονάχα ένα βγαίνοντας. Η άστυνομία συμπέρανε απ' αυτό ότι ή γυναίκα έχασε τό άριστερό παπούτσι, καθώς όμως πρόκειται για ένα πολύ κομψό σκαρίνι, βρισκοντάς το, οι ντέτεκτιβ δεν θα δυσκολεύονταν να άνακαλύψουν τον κατασκευαστή και να πάρουν άπό αυτόν την διεύθυνση της γυναικάς που τό είχε άγοράσει. Η άστυνομία γι' αυτό ζητά τό σκαρίνι.

—'Ο Ντάλ την κύταξε: οι άποκαλύψεις της του είχαν λύσει τις άπορίες του.

—Ήσασταν στην έσπερίδα της κ. Άννισφορντ; την ρώτησε.

—Μάλιστα. Είχα πάει να περάσω εκεί μιά-δυο ώρες. Έκανα την γνωριμία του αδελφού της κ. Άννισφορντ, ένός παχυσκαρκου και άκινδύνου τύπου. Ένώ χόρευαν μέσα μ' έπιασε κεφαλόπονος και βγήκα στον κήπο. Τό κίδιο ήταν φωτισμένο με βενετσιάνικα φανάρια και πήγα να καθήσω εκεί. Την ώρα που έφευγα απ' την δενδροστοιχία, τό σκαρίνι μου βουτήχτηκε μέσα στην λάσπη κι' έσπασε ή μπουλά. Τό πόδι μου βγήκε απ' αυτό. Δεν είχα παρατηρήσει, μπαίνοντας, πως κάποιος βρισκόταν μέσα στο κίδιο.

—'Ο Λίτλμπεη, φυσικά.

—Μάλιστα. Είδη την στενόχωρη θέση μου κι' ώρησε. Πήρε τό σκαρίνι και δεν ένοούσε να μου τό επιστρέψη. Άστενεύονταν άσφαλώς, με έξενεύριαν όμως οι πρόστυχοι τρόποι του. Είπε πως θα μου επέστρεφε τό σκαρίνι μου μόνο αν τον έδινα εις άντάλλαγμα ένα φιλή. Έγινε έξω-φρενών κι' έπεχείρησα να του τό άποσπάσω, άπεπειράθη όμως να μου άρπάξη τό χέρι, γελώντας. Θυμωμένη, έφυγα κοίτιστα-κούτιστα, γιατί είχα μόνο ένα σκαρίνι. 'Ο Λίτλμπεη πίστεψε πως θα επέστρεφα άναγκαστικά γιατί έμεινε μέσα. Είχα πη στον σωφείρ μου νάρθη να με πάρη τα μεσάνυχτα κι' ήταν μόλις έντεκα ή ώρα. Προχώρησα προς τό γκαράζ και φώναξα ένα ταξί. Η άπουσία μου πέρασε άπαρατήρητη γιατί ή κ. Άννισφορντ είχε τουλάχιστον έκατό καλεσμένους. Φυσικά, την έκομένη διάβασα τις έφημερίδες κι' άπό τότε ζω σ' έναν διαρκή τρέμο.

—'Ο Λωποδύτης-Φάντασμα την κύταξε με συμπάθεια.

—Μά ένα σκαρίνι δεν είναι τόσο σοβαρό πειστήριο.

—Την φορά όμως εκείνη ήταν. Γιατί μέσα στο κίδιο ήσαν δυο είδων πατημασιές μονάχα: του Λίτλμπεη και του υποτιθεμένου δολοφόνου.

—Άλήθεια, ψιθύρισε ο Λωποδύτης, αν ή άστυνομία βρή τό σκαρίνι, θα άνακαλύψη και τον ίδιοκτήτη του. Φυσικά, θάχαζε μεγάλες σκοτούρες. Τί κάνατε τό άλλο σκαρίνι;

—Τόκαψα.

—Κάνατε πολύ φρόνιμα. Ένα πράγμα μόνο δεν μπορώ να καταλάβω: πως τό σκαρίνι που πήρε ο Λίτλμπεη έπεσε στα χέρια του Ουέστκοτ; 'Ο Ουέστκοτ προσπάθησε να σας τρομοκρατήσει;

—'Η νέα κοκκίνισε:

—Είναι έρωτευμένος μαζί μου, θέλει να με παντρευτεί.

—Τόν γέρο-τοιγκούνη! Τό σκαρίνι σας είναι κάτι τό εκπληκτικό μίς Χάγκκουντ: δυο άνδρες τό κλέβουν ο ένας ζητά εις άντάλλαγμα ένα φιλή, ο δεύτερος την καρδιά σας...

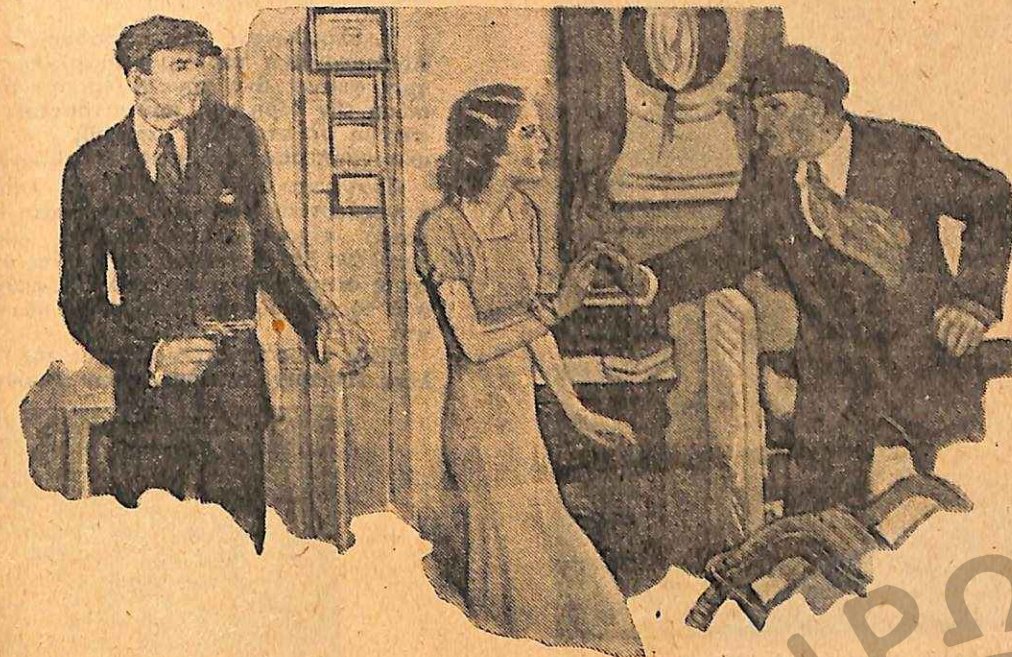
—'Ο τρίτος όμως, ψιθύρισε εκείνη δειλά, δεν μου ζήτησε τίποτε άπολύτως.

—'Ο Λωποδύτης-Φάντασμα έτοιμαζόταν ν' απαντήσει κάτι, όταν άκούστηκαν θόρυβοι.

—Επιστρέφουν! ψιθύρισε.

ΚΑΤΙ ΠΟΛΥ ΔΥΣΚΟΛΟ

Η πόρτα άνοιξε. 'Ο Μάρτεν Ντάλ έκανε νά όρμήση, τόν έμπόδισε όμως ή μίς Χάγκκουντ.

Εκείνος έσπρωξε άπότομα την νέα.

Μπήκε ο Μάλλον κρατώντας στο χέρι τό ρεβόλβερ του. 'Ο Ντάλ νόμιζε πως ήταν μόνος του, αλλά σε λίγο έμπαινε κι' ο Μπάρνεϊ.

—Όστε ήρθες στα συγκαλά σου; είπε ο Μάλλον.

Προχώρησε προς την μίς Χάγκκουντ:

—Περιττόν να συστηθούμε ο ένας, στον άλλο, είπε κοροϊδευτικά. 'Ο Λωποδύτης-Φάντασμα σας τηλεφώνησε νάρηθε να τόν βοηθήσετε. Θα κόβαμε τό σύρμα αν φανταζόμασταν πως θα συνερχόταν τόσο γρήγορα. Φθάσαμε όμως έγκαίρως, αλλιούτινα θα φεύγατε με την βιασύνη που φύγατε την νύχτα που σκοτώσατε τόν Λίτλμπεη.

—Είσαι γελοίος, επενέβη ο Λωποδύτης καταλαβαίνοντας με άνακουφισή πως ο Μάλλον νόμιζε ότι το σκαρίνι βρισκόταν στον θυθό του Τάμεση. Η νέα δεν έχει καμιά σχέση με την δολοφονία του Λίτλμπεη.

—Όστε είναι άθώα, έ; Άφου είναι έτσι, γιατί έπιθυμεί τόσο πολύ να άνανακτήση τό σκαρίνι και γιατί τόρριξε στο ποτάμι;

—Άπλούστατα: τό σκαρίνι αποτελούσε μιά άπατηλή ένδειξη κι' άποφασίσαμε να την καταστρέψουμε.

—Αυτά είναι δουλειά της δικαιοσύνης, συνέχισε ο Μάλλον και δεν δίνο δεκάρα. Άς κυττάξουμε τις δικές μας τις δουλειές.

Γνωρίζω στο Λονδίνο ένα άτομο που θάδινε ότι έχει και δεν έχει για να σε συλλάβη Λωποδύτη-Φάντασμα. Και λίγο έλειψε να πραγματοποιήση τόν σκοπό του έδώ και λίγες ώρες, του έξφυγες όμως. Ξέρεις για ποιόν μιλάω: για τόν Ινσπεκτορ Σούμερ.

—Είναι πολύ καθώς πρέπει κύριε.

—Νά του τηλεφωνήσω νάρηθ να σε βρή;

—Θα είναι κάπως δυσάρεστο κάγχασε ο Λωποδύτης-Φάντασμα.

—Τό φαντάζομαι! Έχεις την ίδια μεταμφίση που είχες πρδ όλίγου στού Ουέστκοτ και τα χαρτονομίσματα που έκλεψες απ' τό χρηματοκιβώτιό του είναι ακόμα στις τσέπες σου. Καταλαβαίνεις: θα σαπίσης στην φυλακή. Έξ άλλου, είναι δύσκολη κι' ή θέση της μίς Χάγκκουντ, αν την βρουν έδώ. Λοιπόν, σου προτείνω να εξαγοράσης την έλευθερία σας.

—Αν γεννάται χρηματικό ζήτημα, έχω μερικές λίρες στις τσέπες μου και πιστεύω να είναι αρκετές για σάς.

—Έχεις και λογαριασμό στην Τράπεζα. Μην κάνεις τό κορόιδο.

στα λεφτά. Θα προτιμήση να πληρώση παρά να μπη ή κόρη του στην φυλακή. Νά τηλεφωνήσω στον Σούμερ;

—Είναι λαμπρή ιδέα, είπε άφελόστατα ο Λωποδύτης-Φάντασμα. 'Ο Σούμερ θα καταγοητευθεί. Θα του τηλεφωνήσω μόνος μου.

Είχε τό σχέδιό του. Προχώρησε προς τό τηλέφωνο ένδ' ο Μάλλον έμεινε καρφωμένος στην θέση του. Πήρε τό άκουστικό.

—Άλλό. Έδώ, Λωποδύτης-Φάντασμα. Βρίσκομαι σ' ένα δωμάτιο άπάνω απ' τό γκαράζ της κ. Άννισφορντ. Έλατε και φέρτε μαζί σας τόν Ουέστκοτ για να πιστοποιήση τούς άριθμούς των χαρτονομισμάτων που τούκλεψα. Όχι, δεν άστετεύομαι. Είμαι...

Ένας πυροβολισμός: τόν διέκοψε. 'Ο Μάλλον, πεπεισμένος πως ο Λωποδύτης-Φάντασμα δεν άστυνεύονταν, πίεςε την σκανδάλη. Η σφαίρα ασύριξε στ' αυτιά του Λωποδύτη και σφηνώθηκε μέσα στον τοίχο. 'Ο Μάλλον ώρησε έτοιμος να τόν χτυπήση με την λαβή του ρεβόλβερ. 'Ο Λωποδύτης απέφυγε τό κτύπημα και πέταξε την τηλεφωνική συσκευή στο κεφάλι του Μάλλον που σωριασθηκε χάμω. Στο λεγτό, ο Λωποδύτης τόν άφώπλισε.

Είδη την μίς Χάγκκουντ να του κινή νόημα να φυλακτεί. Σημάδεψε τό χέρι του Μπάρνεϊ και τόν πλήγωσε την στιγμή που ο κακοτύργος θα πυροβολούσε.

—Μην κινήθης... αν δεν θέλεις να σε στείλω στές αιώνιους μονάς.

—'Ο Μπάρνεϊ ύπάκουσε.

—Τώρα πάρτε τό σκαρίνι σας, μίς Χάγκκουντ.

—Θέλετε να φύγουμε; ρώτησε ή Εύα.

—Άστετεύετε; άποκρίθηκε ο Λωποδύτης-Φάντασμα. Προτιμώ την συντροφιά του Σούμερ άπό αυτά τα ύποκειμενα. Δεν φαντάζομαι, Μάλλον, να έχετε αντίληψη;

—'Ο Μάλλον είχε συνέλθει κι' άκουγε τόν Λωποδύτη με φρίκη να προφέρη τό όνομα του Ινσπεκτορ.

Σε λίγο, άνοιγε ή πόρτα κι' έμπαιναν οι δυο άνδρες.

ΑΦΙΣΗ ΤΟΥ ΙΝΣΠΕΚΤΟΡ ΣΟΥΜΕΡ

—'Ο Σούμερ μπήκε πρώτος, άναποφάσιστα. Γόν άπολουθούσε ο Λώρεν Ουέστκοτ.

—'Ο Ινσπεκτορ κύταξε με έκπληξη τόν Μάλλον που ήταν σωριασμένος χάμω, τόν Μπάρνεϊ άπομυρισμένο στον τοίχο, την νέα καθισμένη σε μία καρέκλα. Ύστερα τα βλέμματά του έπεσαν άπάνω στον Λωποδύτη.

—Μπα! μπα! φώναξε. Βουνό με βουνό δεν σμίγει! Είναι ή δεύτερη φορά που συναντιόμαστε άπόψε!

Κρατούσε στο χέρι τό ρεβόλβερ του.

—Άφησε τό όπλο σου, πρόσθεσε ο Σούμερ. Τό καλό που σου θέλω.

Πειθήνεια, ο Λωποδύτης ύπάκουσε.

—Είσαι παράξενος τύπος. Μού τηλεφώνησε μόνος σου νάρηθ να σε συλλάβω. Έφερα και τόν Ουέστκοτ. Άς ρίξουμε μία ματιά στα κλοπιμαία.

—Πολύ χαριτωμένος, είπε ο Λωποδύτης ρίχνοντας μία ματιά στον Μάλλον και στον Μπάρνεϊ, σε συμβουλευόσ όμως πρώτα να κλειδώσης την πόρτα γιατί μπορεί να τό σπάση κανείς.

—'Ο Ινσπεκτορ τόν κύταξε με κατάπληξη άπάκουσε όποιος.

—Λαμπρά, είπε ο Λωποδύτης-Φάντασμα. Μίς Χάγκκουντ, δείξτε στον Ινσπεκτορ Σούμερ τί βρήκα μέσα στο χρηματοκιβώτιό του κ. Ουέστκοτ.

—Εκείνη δίτασε για μία στιγμή, έβαλε όμως τό χέρι της στην τσέπη του παλτού της και πήρε τό λαμπέ σκαρίνι.

(Τό τέλος στην σελίδα 47)

Η συμπαθεστάτη Λωρεττά Βήκ, που θα θανμάσουν προσεχώς οι 'Αθηναίοι στηνται- νία «Σεχασμένα είδωλα» στην οποία παίζει μαζί με την Ρενάτε Μύλλερ.

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥ ΤΖΟΛΣΟΝ

Από τον καιρό που ντεμπούταρε ο 'Αλ Τζόνσον, από το 1902 δηλαδή, έχει κερδίσει μέχρι σήμερα περισσότερα από 225 εκατομμύρια φράγκα.

Η εβδομάδα που κατέρριψε το ρεκόρ των εισπραξιών του, ήταν μια εβδομάδα του 1929, όποτε τα κέρδη του ανήλθαν σε 345.000 φράγκα.

Αλλά λίγους μήνες αργότερα, ο 'Αλ Τζόλσον έχασε όλη του την περιουσία στο «κράχ» της Ούάλ Στρήτ.

Ευτυχώς που ήρθε τότε ο όμιλ των κινηματογράφων που έκανε πάλι εκατομμύριο τον «Τραγουδιστή της Τζάζ».

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΛΟΡΕΤΤΑ ΓΙΟΥΤΚ!

Η Λορέττα Γιούγκ είναι βαρεία αρρώστη... Η αρρώστεια την χτύπησε την στιγμή ακριβώς που το άστρο της μεσουανούσε στο στερέωμα του Χόλλυγουντ.

Η Λορέττα είχε μια τρυφερώτατη ο-

μορφιά, τα μεγαλείτερα μάτια του κινηματογράφου — συμπεριλαμβανομένης και της Τζόαν Κράουφορντ — ένα σώμα ύψηλο και λεπτό. Και σε κάθε της νέο φιλμ νόμιζες ότι τα μάτια της γινόταν ακόμη πιο μεγάλα και το σώμα της ακόμα πιο λεπτό.

Το πρώτο της φιλμ το έπαιξε πριν από δέκα χρόνια, σε ηλικία δεκατριών χρόνων. Δέκα ολόκληρα χρόνια αγωνίστηκε σκληρά για την δόξα. Και την στιγμή που νίκησε έπεσε στο κρεβάτι και κανείς δεν ξέρεi πότε θα γίνη καλά και αν θα γίνη ποτέ...

Επρόκειτο να πρωταγωνιστήσει στην «Ραμόνα», ένα προσεχές φιλμ της Φόξ. Τώρα ανέβαλαν το «γύρισμα» ως την άνοιξη. «Αν έως τότε δεν γιατρευτή θα την αντικαταστήσουν. Το κοινό είναι πάντα τόσο πρόθυμο να ξεχνά τα παλιά είδωλά του!

«Αλλωστε είναι αρκετός καιρός που η Λορέττα αρρώστησε. Ύστερα από μια έγχειρηση απαντησίτιδος αναγκάστηκε να γυρίσει άμέσως ένα φιλμ που άπαιτούσε να περπατή ξυπόλυτη μέσα στα χιόνια και στις παγωμένες λάσπες, σε μια πόλη του Βορρά. Όταν επέστρεψε στο Χόλλυγουντ μόλις σεργιόταν στα πό-

Νέα απ' το Χόλλυγουντ

δια της. Το συμβολαίο της την υποχρέωνε να γυρίσει άμέσως ύστερα τις «Σταυροφορίες». Κάθε τόσο έλεγε: «Είμαι άπελπιστικά κουρασμένη!»

Τώρα δεν είναι εις θέσιν ούτε να κουνηθί από το κρεβάτι, ούτε να σκεφθί καν τίποτα.

Και γιατί όλα αυτά;

Για τη δόξα; Για το χρήμα; Τίποτα απ' αυτά δεν μπορεί να της ξαναδώσει την χαμένη υγεία της...

Η Λορέττα Γιούγκ αρχίζει να διερωτάται αν η ζωή της — που την ζήλευαν τόσες και τόσες γυναίκες — δεν υπήρξε μια τραγική είρωνεία...

Η ΜΑΡΛΕΝΕ ΦΕΥΓΕΙ

Ακολουθώντας το παράδειγμα του Λίντμπεργκ ή περίφημη Μαρλένε Ντήτριχ φεύγει από την Αμερική για να σώσει την κορη της, που κινδυνεύει από στιγμή σε στιγμή ν' απαχθί από τους «κιντάππερς» (κλέπτες παιδιών).

Πραγματικά, οι άπειλές που έπαιρνε ή γοητευτική στάρ των τελευταίων αυτό καιρό είχαν πολλαπλασιασθή και η Μαρλένε δεν θασιζόταν πιά ούτε στους τρεις σωματοφύλακας που δεν φεύγουν από το πλευρό της μικρούλας ούτε λεπτό.

Είναι γνωστόν ότι ο σύζυγος της Μαρλένε Ντήτριχ, ο αρχιτέκτων Ρούντολφ

Σίμπερ εύρίσκεται στο Παρίσι, όπου πρόκειται να έλθη να τον συναντήσει η Μαρλένε με την κόρη της.

Η ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΥΙΚ ΧΩΡΙΣΕ

Η Βαρβάρα Στάνγουικ και ο Φράνκ Φαίη πήραν διαζύγιο.

Είναι το κοινό και τετριμμένο τέλος ενός ανδρόγυνου που έθεωρείτο από τα «ανδρόγυνα - πρότυπα» του Χόλλυγουντ.

—Ο Φράγκ, επέστρεψε πολύ άργά, έδήλωσε η Βαρβάρα. Με ξυπνούσε και δεν μπορούσα να ξανακοιμηθώ. Το άλλο πρωί στο στούντιο, ήμουν νευρική, κουρασμένη, ανίκανη να εργασθώ.

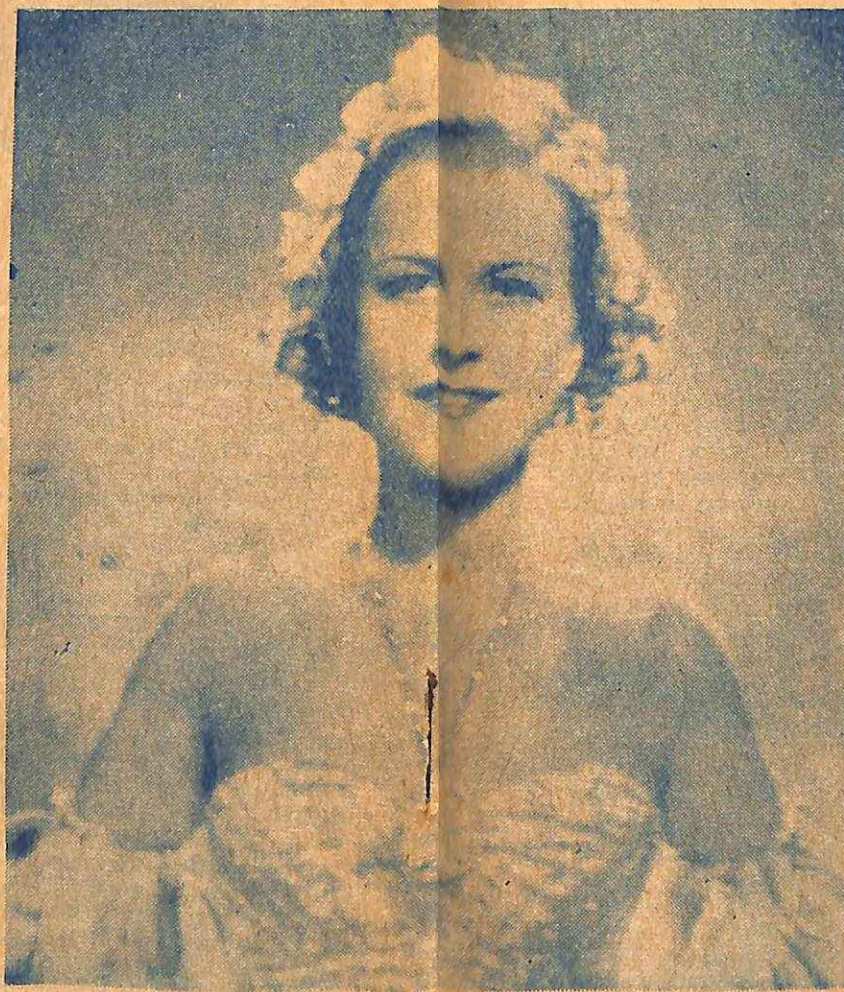
Έτσι για να κατορθώσει η Βαρβάρα να συνεχίσει την εργασία της στο στούντιο, ζήτησε το διαζύγιο και το πήρε.

Να δούμε τώρα τίνος είναι η σειρά να χωρίσει.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΤΗΣ

Μια άγγλική έφημερίς έκανε δημοψήφισμα μεταξύ των αναγνωστών της με το ερώτημα: «Ποιός είναι ο δημοφιλέστερος ήθοποιός της Αγγλίας;»

Στο δημοψήφισμα αυτό ήρθε πρώτος ο Τσάρλς Λάφτον με 11.909 ψήφους. Ύστερα ο Τζώρτζ Άρλις με 6.915, ο Σέντρικ Χάρθικ με 4.339 και ο Ρομπέρ

Η χαριτωμένη Ρενάτε Μύλλερ, η οποία πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Σεχασμένα είδωλα» που θα προβληθί προσεχώς και στις 'Αθήνας.

Μια έξαισία φωτογραφία της Μπριγκίττε Χέλμ που πρωταγωνιστεί στην «Παρεϊσάκιο», το μόνο φιλμ που γύρισε η Μπριγκίττε το 1935. Η «Παρεϊσάκιο» είναι ο κινηματογραφικός τίτλος του γνωστού έργου του Όσκαρ Ουάιλντ «Ο ιδεώδης σύζυγος» και προβάλλεται σ' έναν από τους μεγάλους κινηματογράφους των 'Αθηνών.

Ντονά με 3.793.

Δέκατος ήρθε ο Κόνρατ Φάιτ με 1.588 ψήφους και δωδέκατος ο Κλάιβ Μπουκ με 1.580 ψήφους.

ΜΕΝΝΙΕΣ

—Ο Σάρλ - Ρομπέρ Ντυμά τελειώσε ένα νέο σενάριο: «Το μοιραίο εργοστάσιο».

—«Επέτυχα τα περισσότερα πράγματα που πόθησα στη ζωή μου. Μά όταν τα απέκτησα πιά, κατάλαβα ότι δεν τα είχα ποθήσει, ποτέ!» γράφει κάπου ο περίφημος κωμικός Σαρλώ, ο αϊάσιος άπαισιόδοξος.

—Ο 'Αμπέλ Γκάνς σκοπεύει να γυρίσει στον κινηματογράφο το άριστούργημα του Ανατόλ Φράνς: «Οι Θεοί διψούν».

—Πρόκειται ν' άνεθί στον κινηματογράφο «Ο άγνωστος της Σταμπούλ».

—Ο Σάρλ Βανέλ, που υπεδόθη τον 'Ι-αθέρη στους «Αθλίους» και τόν άεροπόρο Μωρό στο «Πλήρωμα» θα διευθύνει ο ίδιος την σκηνοθεσία και το «γύρι-

σμα» ενόςφιλμ με τόν τίτλο «Η Ντεντέ από την Αμδέρσα».

—Ο Μάρκ Αλλεγκρέ γυρίζει το φιλμ «Κάτω από το βλέμμα της Δύσεως» του Ζοζέφ Κόνρατ με πρωταγωνιστάς τόν Πιέρ Φρενσί, τόν Γκαμπριέλ Γκαμπριό, τήν Ντανιέλ Παρολά, τόν Μισέλ Σιμόν και τόν Πιέρ Ρενουάρ.

—Ο Βλαντιμίρ Στριζέφσκυ έτοιμάζει τήν «Χίντα Τρόικα» με τόν Ζαν Μωρά.

—Ύστερα από μια σύντομη αρρώστεια πέθανε ο 'Αντρέ Ντυμπόκ γνωστός ήθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου. Ένας από τούς καλύτερους ρόλους του ήταν τού αυτοκράτορος της Αυστρίας στο «Καίνιξμαρκ».

—Η Κλωντέ Κολμπέρ και ο Γκάρυ Κούπερ θά πρωταγωνιστήσουν στο «Νέο Διαζύγιο».

—Ένα νέο χορευτικό φιλμ, ονομαζόμενο «Κονσερτίνα» θά έχη ως πρωταγωνιστάς τόν περίφημο ζευγάρι του κινηματογράφου: Καρόλ Λομπάρ και Τζώρτζ Ράφτ.

ΑΝΘΙΞΙΑΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ.

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Σ ΟΡΦΑΝΙΔΗ

«Η Λιζούλα με τον ξάδερφό της παίρνουν τον Παύλο και τη Ζαννέτ για να περάσουν μαζί τη βραδιά τους στο χορό που δίνει το παλιόν της Γλυφάδας. Η Ζαννέτ θαρνέται και δείχνει ότι θάταν πρόθυμη να φύγουν.

39. (Η συνέχεια)

Χορεύοντας η Ζαννέτ με τον Παύλο το έλεγε:

—Λοιπόν, μετάνιωσα που ήρθαμε απόψε εδώ! Δεν έχει γούστο τόσος κόσμος. Και ανακατεμένος κόσμος μάλιστα όπως είναι ο άπομινός. Είναι κι' αυτή η Λιζούλα που μ' έκνευριζει! Δεν βρίσκεις καμιά πρόφαση να φύγουμε; Και καθώς αυτός δεν το έβρισκε σωστό να τους ξεσηκώσουν άμέσως, ακόμη δεν είχαν πάει, για να φύγουν χωρίς να έχουν να πάνε και πουθενά άλλο, του πρότεινε να πάρουν μόνοι των επί τέλους ένα ταξί και να γυρίσουν.

Κατά τα μεσάνυχτα η ατμόσφαιρα άλλαξε.

Ένας ψηλός καλοντυμένος νέος χαιρέτησε πολύ φιλικά, περνώντας από το τραπέζι των, τον ξάδερφο της Λιζούλας. Φυσικά από ευγένεια ο χαιρετισμός του περιέλαβε τυπικά και τους υπολοίπους της συντροφιάς του. Ο Παύλος όμως είχε την εντύπωση ότι το βλέμμα του έμεινε ένα-δυο δευτερόλεπτα περισσότερο στα μάτια της Ζαννέτ. Και καθώς κύτταξε μηχανικά τη Λιζούλα νόμιζε ότι διάβαζε μέσα στην έκφραση των ματιών της ότι κι' εκείνη την ίδια εντύπωση είχε σχηματίσει.

Όσο για τη Ζαννέτ, σαν να ήθελε να του δυναμώσει την εντύπωσή του, μόλις ο νέος άπομακρύνθηκε δυο βήματα γύρισε και τον κύτταξε κι' ύστερα ρώτησε τον ξάδερφο της Λιζούλας:

—Ποιος ήταν αυτός;

Τό υφος της ήταν αδιάφορο κι' έδειχνε ότι ρωτούσε από άλλη περιέργεια.

«Όταν άκουσε το όνομά του—ήταν ένας νέος δικηγόρος που λογάριζε να πολιτευθεί ακολουθώντας το παράδειγμα του πατέρα του που έβγαίνει πότε-πότε βουλευτής στην έπαρχία του—έκανε ένα άδικο μαρμαριό σαν να μην τον εί-

χε άκουσει ποτέ.

—Ομορφος άντρας! βιάστηκε να πή τη γνώμη της η Λιζούλα.

Και ο Παύλος παρετήρησε ότι καθώς το έλεγε, κύτταζε πονηρά την Ζαννέτ.

—Δεν βρίσκεις,

Ζαννέτ;

—Ναι.—δεν είναι άσχημος! απάντησε συγκαταβατικά εκείνη.

—Και μοιάζει λίγο και στον κύριο Λαζάρου, εξακολούθησε η Λιζούλα.

Ο Παύλος προσπάθησε να κάνει τον εϋθυμο. Γύρισε προς την Λιζούλα και μισοσηκώθηκε για να υποκλιθί:

—Ευχαριστώ πολύ για το κοντιλιάνι! Τό χαμόγελο ωστόσο που είχε στα χείλη του ήταν λίγο βιασμένο γιατί η άνησυχία, που—κάπως υπερβολικά είναι ή αλήθεια—είχε ξυπνήσει μέσα του, ήταν πολύ έντονη.

Τον άμέσως επόμενο χορό η Ζαννέτ τον χόρευε με τον ξάδερφο της Λιζούλας παρ' όλο που ήταν μάλλον ή σειρά του Παύλου. Και δεν της τώ πρότεινε εκείνος. Η Ζαννέτ τον πήρε.

—Έλα να χορέψουμε αυτό το σλόου! του είπε.

Δεν ήταν η πρώτη φορά, και δεν του έκανε εντύπωση το Παύλου. Πήρε κι' αυτός την Λιζούλα και χόρεψαν. Εκείνο που τον πείραζε ήταν, μετά όταν τελείωσε το κομμάτι και γύριζε με τη Λιζούλα στο τραπέζι των: Η Ζαννέτ με τον ξάδερφο της Λιζούλας μιλούσαν με τον νέο που είχε περάσει πριν. Φαίνεται ότι τους είχε συναντήσει εκεί και είχαν συστηθεί.

Χωρίς λόγο και από ένα ξαφνικό πείσμα που τον έπιασε πήρε την Λιζούλα από το υπράτσο και λοξοδρόμησαν λίγο.

—Έλτε από εδώ αν θέλετε! την παρακάλεσε. Ο φίλος του ξαδέρφου σας τους έχει πιάσει την κουβέντα και βαριέμαι τις συστάσεις.

Η Λιζούλα συμφώνησε πρόθυμη μαζί του και τράβηξαν προς τον μπουφέ. Εκείνη όμως την στιγμή η ορχήστρα έρχισε ένα φός κι' ο Παύλος βρήκε καλλίτερο να συνεχίσουν τον χορό τους.

Και η Ζαννέτ χόρευε. Με την καινούργια της γνωριμία. Ο Παύλος έβλεπε πότε-πότε το αθλητικό κορμί του υποψήφιου πολιτικού ένομιό με το κορμί της αγαπημένης του. Κι' ένοιωσε τη ζήλεια να τον διαγκώνει την καρδιά και το πείσμα να τον κυριεύει. Μάταια η λογική του προσπαθούσε να τον πείσει ότι η Ζαν-

νέτ χόρευε μαζί του όπως και με τους άλλους. «Ότι δεν αφιόντανε περισσότερο μαζί του και δεν άκουμπούσε με ιδιαίτερη ευχαρίστηση στον ώμο του και δεν πλησίαζε το πρόσωπό της στο δικό του.

Όταν μετά από τον χορό πήγαν στο τραπέζι των η Ζαννέτ δεν είχε πάει ακόμη. Είχε σταθή και μιλούσε με τον νέο. Και πέρασαν αρκετά λεπτά της ώρας όπου να έρθη. Την συνόδευσε εκείνος ως το τραπέζι. Καθώς όμως ο Παύλος φαινόταν να είναι άπληστοχολημένος στη συζήτησή του με την Λιζούλα, περιορίστηκε στο να υποκλιθί μόνο και να ευχαριστήσει.

Τον επόμενο χορό χόρευε ο Παύλος με τη Ζαννέτ. Και φρόντισε βέβαια να μην της δείξη τη ζήλεια του, δεν μπορούσε όμως να κρατηθεί και να την ρωτήσει όσο μπορούσε πιο αδιάφορα, αν χόρευε καλά ο γιός του βουλευτή. Με το ίδιο αδιάφορο ύφος η Ζαννέτ τώ απάντησε ότι χορεύει πολύ καλά και ότι φαίνεται σοβαρός τύπος.

Ύστερα από λίγο, τελείως άσχετα με τα προηγούμενα, την ρώτησε αν ήθελε να φύγουν. Ήταν άργα και άφοι κι' εκείνη έπληττε, καθώς του είχε πη, νόμιζε ότι μπορούσαν πια να το πουν και στους άλλους και να φύγουν.

Την απάντηση της Ζαννέτ δεν την περίμενε, αν και στο βάθος της ψυχής του χωρίς να το καταλαβαίνει την φοβόταν.

—Από τώρα! του είπε. Από τώρα που αρχίζει το κέφι;

—Μα έσύ ήθελες να φύγωμε από τις έντεκα! επέμενε ο Παύλος.

—Στις έντεκα έπληττα, το όμολογώ. Και νύσταξα κιόλα. Τώρα όμως ξενοστάξα και έχω όρεξη να χορέψω λίγο. Δεν υπάρχει λοιπόν κανείς λόγος να ξεσηκωθούμε από τώρα. Άλλωστε δεν είναι εύγενικό να τους ποδμε έμεις να φύγωμε αφού αυτοί μας φιλοξενούν απόψε.

Ο Παύλος δεν επέμεινε. Ούτε της θύμισε ότι πριν από λίγη ώρα εκείνη μόνη της τώ είχε προτείνει να φύγουν μόνοι των με ταξί.

□ □

Ο γιός του βουλευτή δεν ξανήρθε να πάρη τη Ζαννέτ να χορέψουν.

Κάθε φορά που άρχιζε καινούργιος χορός και δεν τύχαινε να σηκωθούν άμέσως ή και δεν χόρευαν καθόλου ο Παύλος ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά όταν μάντευε με την άκρη του ματιού του ότι κάποιος πλησίαζε στο τραπέζι των. Και το σφίξιμο αυτό μεγάλωσε μιά στιγμή που ένας από τους «κάποιους» αυτούς, δεν προσπέρασε όπως οι άλλοι, αλλά στάθηκε μπροστά στο τραπέζι των, πλησίασε την Ζαννέτ και την παρακάλεσε να χορέψουν.

—Αχ! ευχαριστώ, όχι! τώ αρνήθηκε εκείνη εύγενικά. Είμαι λίγο κουρασμένη. Άργότερα.

Ήταν ένας γνωστός της κύριος. Ο Παύλος θυμόταν το πρόσωπό του από άλλες συγκεντρώσεις.

—Αυτό μου έλειπε! είπε στους άλλους η Ζαννέτ μόλις τον είδε που άπομακρύνθηκε. Να χορέψω μαζί του!

—Γιατί; ρώτησε περίεργη η Λιζούλα.

—Δεν μπορεί να πάρη τα πόδια του.

«Όποτε χορέψαμε μαζί...

Τό κομμάτι που έπαιζε η ορχήστρα ήταν ένα ωραίοτατο άργεντινικό ταγκό και οι μελωδικοί τόνοι που σκόρπιζε τώ βιολί τώ μασέτρου λίκνιζαν τις αισθήσεις και κινούσαν ρυθμικά τώ νεύρα τών ποδιών.

—Έλα να χορέψωμε! πρότεινε ο Παύλος στην Ζαννέτ.

—Πώς να χορέψω που αρνήθηκα σ' εκείνον τον βλάκα; γκρινιάζε εκείνη. Θ' αναγκασθώ να τώ χάσω αυτό τώ ωραίο ταγκό.

—Θέλετε να χορέψωμε μαζί; πρότεινε στη Λιζούλα ο Παύλος.

—Γιατί όχι; δέχτηκε πρόθυμη εκείνη. Έγώ εύτυχώς δεν αρνήθηκα σέ κανέναν για να έμποδίζωμαι.

«Αρχισαν να χορεύουν. Τα φώτα της σάλας είχαν μισοσβύσει, τώ βιολί έκλαιγε, η Λιζούλα σφιγγόταν επάνω του. Τά δυσάρεστα αισθήματά του άρχισαν να καμάρουν. Άλλωστε ήταν έξασφαλισμένος και για τη Ζαννέτ. Και αν ακόμα πήγαινε να την ζητήσει να χορέψουν ο άλλος, εκείνη ήταν υποχρεωμένη ν' αρνηθεί.

Πραγματικά, η Ζαννέτ δεν σηκώθηκε καθόλου από τώ τραπέζι της. Ο Παύλος όμως δεν είχε κανένα λόγο να είναι ευχαριστημένος: Τή δεύτερη φορά που πέρασαν χορεύοντας έμπρός από τώ τραπέζι των δεν ήταν πια μόνη με τον ξάδερφο της Λιζούλας, η Ζαννέτ. Μαζί των καθόταν και ο άλλος. Ξανά η ζήλεια και η άνησυχία φούντωσαν μέσα του και ξανά η λογική προσπάθησε να τον κάνει να φαντασθεί ότι ήταν πολύ φυσικό αυτό που έγινε.

Στην τρίτη φορά η λογική του έχασε πολλά από τά επιχειρήματά της: Στο τραπέζι έμεινε μόνη η Ζαννέτ με τον ξένο. Ο ξάδερφος της Λιζούλας δεν ήταν πια εκεί.

Και σίγασε τελειωτικά η λογική του, όταν σέ λίγο ο μασέτρος κατέβηκε μέσα στα τραπέζια και βλέποντας τους μόνους τούς πλησίασε για να παίξη κοντά τους τόν παθητικό σκοπό που δονούσε τις χορδές τώ βιολιού του. Η ευχαριστημένη παθητική έκφραση της Ζαννέτ που μπορεί ν' άπευθυνόταν στη μουσική, αλλά δεν ήταν άπιθανο να χαριζόταν και στον άνθρωπο που είχε κοντά της, ή στάση της ολόκληρη, δεν άφινε καμιά άμβολία για τά αισθήματα που την κατείχαν και που δεν φρόντιζε να κρύψη.

—Δεν φαίνεται να πλήττη πια η Ζαννέτ! τώ είπε η Λιζούλα σαν να μην καταλάβαινε τίποτα από ό,τι γινότανε. Δόξα σοι ο Θεός, για να μη μάς γκρινιάζει πια να φύγωμε.

Ο Παύλος μάταια προσπαθώντας να κυριαρχήσει στην ταραχή του, έσφιξε μηχανικά, από αντίδραση, στην αγκαλιά του τη Λιζούλα και την παρέσυρε μέσα στα ζευγάρια από την άλλη μεριά της πίστας.

Και εξακολούθησε να την σφίγγει κι' άκούμπησε τώ πρόσωπό του στά μαλλιά της, μηχανικά πάντα χωρίς να αισθάνεται ότι η Λιζούλα φαινόταν πολύ ευχαριστημένη γι' αυτό.

... ..
«Όταν τελείωσε τώ ταγκό και γύρισαν στο τραπέζι των η Ζαννέτ ήταν μόνη. Ο ξάδερφος της Λιζούλας λίγο πάρα κάτω φλυαρούσε με μιά γνωστή του δεσποινίδα και ο άλλος καθώς μπόρεσε να διακρίνη για μιά στιγμή ο Παύλος πήγαινε προς τώ Μπαρ.

ΙΣΤ'.

Γοργή ήταν η εξέλιξη αυτής της ιστορίας και σύντομο κι' άπροσδόκητο τώ τέλος της.

Την άλλη μέρα ο Παύλος δεν φάνηκε καθόλου από τώ σπίτι της Ζαννέτ. Γοργή-

ζώντας εκείνο τώ βράδυ από τη Γλυφάδα δεν συμφώνησαν τίποτα. Η Ζαννέτ φαινόταν λίγο άφηρημένη και πολλές φορές άρχισε να τραγουδά τόν ήχο τώ άργεντινού ταγκό. Αυτό τόν θύμωσε ακόμα πιο πολύ κι' άπόφυγε να της δώση τώ χέρι του για να την καληνυχτίση. «Ισως όμως και αν δέ τώ απέφυγε εκείνος, να μην χαιρετιόντουσαν πάλι με χειραψία γιατί όταν έφθασαν στο σπίτι της τούς καληνυχτίσε βιαστική και κατέβηκε.

«Όταν ξεκίνησαν για να πάνε τόν Παύλο στην Κλινική η Λιζούλα τούς ρώτησε:

—Έρχεστε τώ απόγευμα να πάρωμε τώαξί;

—Α, όχι. Ευχαριστώ! της απάντησε ο ξάδερφός της. Έγώ τουλάχιστον αύριο, όλη την ημέρα δεν εύκαιρω καθόλου.

—Σεις, κύριε Λαζάρου; Δεν πιστεύω να μην μπόρέσετε να οικονομήσετε λίγη ώρα από τούς άρρώστους σας. Έλάτε να μού κάνετε συντροφιά, να φλυαρήσωμε πάλι λιγάκι.

Ο Παύλος δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκλησή της. Και γι' αντίδραση πάλι, αλλά και από περιέργεια. Αυτό τώ «να φλυαρήσωμε» μπορεί να έννοούσε πολλά πράγματα.

□ □

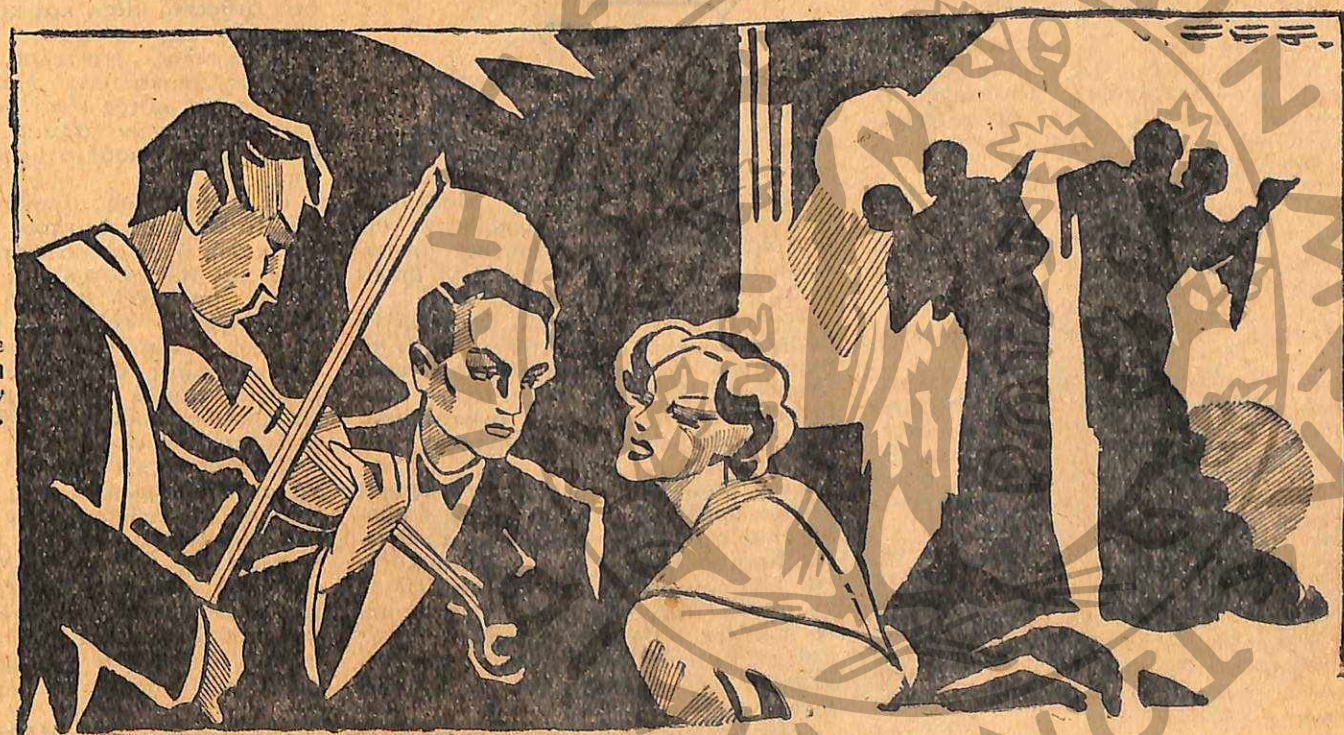
Ποτέ δεν μετάνιωσε ο Παύλος που πήγε εκείνο τώ απόγευμα στο σπίτι της Λιζούλας. Γιατί αν και δεν «φλυαρήσαν» για τη Ζαννέτ όπως φανταζότανε, ή τυχή τόν έκανε να μάθη αρκετά ενδιαφέροντα πράγματα.

Η Λιζούλα τόν υποδέχθηκε πάλι με πολλήν έγκαρδιότητα. Τώ κράτησε περισσότερο τώ χέρι και τώ είπε γελώντας με την συνηθισμένη της αφέλεια ότι ή παρουσία του της ήταν περισσότερο εύχρηστη εκείνο τώ απόγευμα γιατί τόν χρειαζότανε και σαν γιατρό.

—Θα κρώσα φαίνεται χθές τώ βράδυ, τώ είπε. Έχω έναν πόνο που δεν μ' άφίνει ν' άναπνεύσω. Λέτε να είναι τίποτε; Ο Παύλος την καθησύχασε και της υποσχέθηκε να την εξετάση.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Τους πλησίασε για να παίξη κοντά τους τόν παθητικό σκοπό.

Η χειροσκοπία

Σε προηγούμενο φύλλο μας ασχοληθήκαμε με την «χειρομαντεία». Τό άρθρο μας εκείνο δεν πρέπει να το συσχετίσει ο αναγνώστης με την σημερινή μελέτη μας περί «χειροσκοπίας» γιατί η πρώτη διαφέρει βασικά της δεύτερης. Η μαν «χειρομαντεία» είναι μια παλιά λαϊκή προσπάθεια προμαντεύσεως του μέλλοντος απ' τις γραμμές του χεριού ενώ η «χειροσκοπία» είναι η προσπάθεια συγχρόνων σοφών για την ανακάλυψη μέσα απ' τις ίδιες γραμμές των ψυχικών και οργανικών ιδιοτήτων του ανθρώπου.

Μέσα στις πόλεις, δλου του κόσμου, στα χωριά και στους αγρούς ακόμη, βλέπεις να είναι γυναίκες φανταχτερά ντυμένες και με κοσμήματα ψεύτικα, που σταματούν τους διαβάτες για να τους πουν:

—Δείξε μου το χέρι σου αφεντικό. Δείξε μου το χέρι σου κυρά μου να σου πω τη μοίρα σου... Έχεις μεγάλη τύχη. Θα κερδίσεις χρήματα και δόξες και πρό πάντων... άκουσέ με καλά... θ' αγαπηθής πολύ!

Ποιός από μας δεν έδειξε το χέρι του, τουλάχιστον μια φορά στην ζωή του, σε μια από τις γυναίκες αυτές;

Η παράδοση αυτή των «γραμμών του χεριού» είναι από τις αρχαιότερες, από εκείνες που σεβόσθηκε πάντα η ανθρωπότητα. Ο περίφημος Απολλύσιος, ο συγγραφέας του παγκοσμίου οήγης σκανδαλώδους συγγράμματος «Ο χρυσός γάιδος» ο Πετρώσιος, ο οποίος έζωγράφησε με τόσο κυνισμό τα ρωμαϊκά ήθη και σκάνδαλα, ο Λουκιανός ο Σαμοσατεύς ο γλυκός συγγραφέας των «Διαλόγων των Εταίρων» ο Ίουβενάλης, ο Θεόκριτος ο ζωγράφος της ζωής της Αλεξανδρείας, όλοι αυτοί θα μπορούσαν χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, να έρωτηθούν και να απαντήσουν τί σκεπτόντουσαν οι σύγχρονοί των για τις «γραμμές του χεριού».

Κατά τον Μεσαίωνα, οι «νεκρομαντείες» και οι «χειρομαντείες» γνώρισαν επικίνδυνες δόξες. Η δικαιοσύνη τους κατεδίκαζε στον διά πυρός θάνατο. Κατά την Αναγέννηση πλεονάζουν οι «γεωμαντείες» και οι «άστρολόγοι» αλλά και η χειρομαντεία δεν έχει εξαφανισθεί.

Ύστερα από μια έκλειψη που ποτέ δεν υπήρξε τελεία, η «χειροσκοπία», όπως ή κρυσταλλοσκοπία και η τράπουλα, ξαναβλέπει τις πρώτες της δόξες στις μέρες μας.

ΤΟ ΧΕΡΙ, ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Παράλληλα με τις προσπάθειες και τους ισχυρισμούς των διαφόρων μαντισμών περί «χειροσκοπίας» μία νέα επιστήμη, εξαιρετικά λεπτή, ιδρύεται από ανθρώπους μεγίστου κύρους, όπως ο Γάλλος καθηγητής Μανζέν-Μπαλταζάρ: η «Ιατρική χειροσκοπία».

Η νέα αυτή επιστήμη, επιτρέπει σ' ένα πεπεισμένο γιατρό, να διαβάσει στο χέρι ενός εξεταζομένου όπως θα διάβαζε σ' ένα ανοιχτό βιβλίο, με την μεγαλύτερη ακρίβεια, την ψυχική του κατάσταση, την κατάσταση της υγείας του, τις παθήσεις των οργάνων του, τις ψυχικές του επιθυμίες και, σύμφωνα

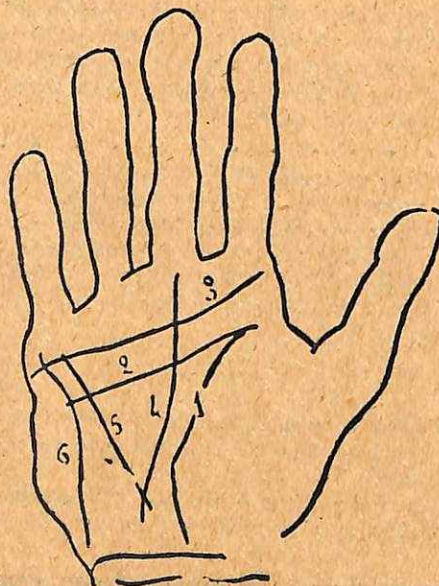
με τις υποδείξεις των γραμμών του χεριού να δώσει την κατάλληλη θεραπεία.

Είναι επίσης δυνατόν να διαβασθούν στο χέρι του εξεταζομένου, οι ατομικές του ικανότητες και οι προτιμήσεις του, πράγμα πολύ σπουδαίο για έναν που μένει αναποφάσιτος επειδή δεν ξέρει τα δπλα που πρέπει να χρησιμοποιήσει για να κατακτήσει την ευτυχία.

Υπάρχουν στο ανθρώπινο σώμα δυο «καθρέφτες» πάνω στους οποίους καθρεφτίζονται με την μεγαλύτερη ελκρίνεια όλα τα μυστικά του: Η τρις το χέρι και το χέρι!

Με την «ιριδοσκοπία» ασχολήθηκε πρώτος ο γιατρός Φορτιά-Μπερνόβιλ και οι ανακοινώσεις του αναστάτωσαν την Ιατρική ακαδημία. Η «χειροσκοπία» όμως είναι πιο άπλητη:

Τοποθετήστε σ' ένα τραπέζι το χέρι σας ανοιχτό, με την παλάμη προς τα άνω. Θα διακρίνετε τρία μέρη, το κα-

Το χέρι και οι διάφορες απ' αλφαιτικές γραμμές του.

θένα των οποίων έχει την δική του γλώσσα: Τα «ύψωματα» που θα σάς πληροφορήσουν για τα αισθήματά σας, τα δάκτυλα που προδίδουν την διανοητική σας κατάσταση και την παλάμη με τις πολλές γραμμές, η οποία είναι ο καθάυτος καθρέφτης σας.

Το σαρκώδες μέρος που αποτελεί τη βάση του μεγάλου δακτύλου, είναι το κυριώτερο των ύψωμάτων: Το ύψωμα Αφροδίτης. Σχετική στατιστική, αποδεικνύει ότι είναι πολύ ανεπτυγμένο στους «φθασμένους» συγγραφείς και καλλιτέχνες.

Στην βάση του δείκτη, το ύψωμα «Ζεύς» προδίδει το ένστικτο της επιβολής και στην βάση του μέσου, το ύψωμα Κρόνου καθορίζει την δυναμικότητα. Κατόπιν έρχεται το ύψωμα «Ηλιος» το οποίο όταν είναι πολύ ανεπτυγμένο προδίδει ιδεώδη διανοητικότητα και το ύψωμα Έρμης, στην βάση του μικρού που προδίδει την διανοητική κατάσταση.

Το ύψωμα Άρης προδίδει το μαχη-

τικό μένος και την επιθυμία μιας αίμα-τηράς νίκης και το ύψωμα Σελήνη, κοντά στον καρπό, βρίσκεται σε καλές σχέσεις με την «κόλαση» του Φρόυδ, τις αναμολόγτες επιθυμίες και τα έφιαλτικά όνειρα.

Έτσι μας παρουσιάζεται ολοκάθαρα ο άνεκτίμητος χαρακτήρας της «χειροσκοπίας».

Τι άνεκτίμητο όπλο που αποτελεί για ένα διευθυντή φρενοκομείου, για ένα εξομολογητή, για ένα συγγραφέα... ή για ένα ζηλότυπο σύζυγο!

Παραθέτουμε μερικές χαρακτηριστικές «γραμμές» που μπορούν να σας αποκαλύψουν τη δύναμη ή την αδυναμία.

Η «γραμμή της ζωής» αριθ. 1, αν είναι έντονη και διπλή, αποκαλύπτει ισχυρή ιδιοσυγκρασία και, φυσικά, μακροζωία. Αν χωρίζεται από μικρούς κύκλους που σχηματίζουν λεπτοτάτη άλυσίδα ή αν δεν είναι έντονη, αποκαλύπτει αδυναμία σωματική και ψυχική, και, συνεπώς ζωή που δεν πρόκειται να φθάσει τον μέσον όρον.

Κατόπιν έρχεται η «έγκεφαλική» αριθ. 2 ή οποία αποκαλύπτει την διανοητική ισορροπία, ή «καρδιακή» αριθ. 3 και η «κρόνια» αριθ. 4 που αποκαλύπτουν την δύναμη της θελήσεως. Η γραμμή του Έρμου, αριθ. 5 είναι ο ύψος της γραμμής που αποκαλύπτει και την καλή ισορροπία του οργανισμού και την έν γένει κατάσταση του έγκεφάλου.

Μέσα στην «κόλαση Φρόυδ» ή γραμμή του «ουρανού», αριθ. 6 επικρατεί με το άνευόθυνο.

Αλλά μπορείτε με μια μόνο ματιά που θα την ρίξετε και εξ' αποστάσεως στο χέρι ενός ανθρώπου, να καταλάβετε με τι άνθρωπο έχετε να κάμετε. Έχει χέρι παχουλό και βελουδένιο με διαφανή δάκτυλα σε σχήμα βεντάγιας; Είναι ένας καλοφάγος με γερό στομάχι, τον οποίον μπορείτε να κερδίσετε με ένα καλό γεύμα και με λίγα ποτήρια παλιού κρασιού! Έχει χέρι που με τα αδύνατα δάκτυλά του σχηματίζει τρίγωνο; Είναι άνθρωπος που σκέπτεται πολύ και την παραμικρή προσπάθεια που πρόκειται να κάμη. Ένα χέρι τετράγωνο και βαρύ, αποκαλύπτει άνθρωπο βίαιο και κατώτερης διανοητικής καταστάσεως.

Ο μεγάλος δάκτυλος, όταν είναι χονδρός αποκαλύπτει έγωισμό. Όταν ο δάκτυλος αυτός είναι διαρκώς κρυμμένος μέσα στην παλάμη, αποκαλύπτει άνθρωπο κουρασμένο από την ζωή του.

Τα νύχια επίσης αποκαλύπτουν πολλά. Το νύχι του δείκτη αποκαλύπτει την καλή, ή κακή κατάσταση του στήθους και του σκωτιού και το νύχι του μέσου την καλή ή κακή κατάσταση των εντέρων. Τα λεπτά νύχια αποκαλύπτουν γενική αδυναμία, εκείνα που έχουν κηλίδες αποκαλύπτουν δηλητηριάσεις όταν δε είναι κυρτά, είναι σαν να προειδοποιούν τον άνθρωπο ότι απειλείται από φυματίωση.

Όλα όσα έκθεσαμε πιο πάνω σχετικά με το ανθρώπινο χέρι, είμεθα της γνώμης ότι πείθουν τον αναγνώστη ότι, χάρις στις μελέτες και στο σύγγραμμα του καθηγητού Μανζέν-Μπαλταζάρ, η «χειροσκοπία» έρχεται μετά την «ιριδοσκοπία» και την «μορφοσκοπία» του Σιγκώ, να μας προσφέρει τις υπηρεσίες της για μια μελλοντική ευτυχία του ανθρώπινου γένους.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

ΣΕΛΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο κόρακας, ο ποντικός, ή χελώνα, κ. λ. π.

Ένας τίμιος κόρακας που λεγόταν Γοργόφτερος, είδε κάποτε ένα ποντικό που έλευθέρωνε κάτι περιστερία τρώγοντας τα σίδηρα του κλουβιού που τα είχαν κλείσει μέσα και τόν θαύμασε. Του ζήτησε λοιπόν να γίνουν φίλοι. Ο Τυροφάγος — έτσι τόν λέγανε τόν ποντικό — δυσπιστώντας, είπε, πώς τα κοράκια αν τους τύχη, δεν περιφρονούν τόν κρέας τού ποντικού. Γι' αυτό δεν θγήκε από την τρύπα του.

—Μείνε τότες μέσα, είπε ο κόρακας, άλλ' άφησε με να χαρώ την συντροφιά σου. Ψρισμαίνω θα κερδίσω απ' αυτό και δεν θα μετανοιώσω πως μούδωσες μέρος από τη σοφία σου.

Ο ποντικός που θαυρόταν μονάχος στην τρύπα του, δέχτηκε να κουβεντιάσουν. Άλλαξαν πολύ ευχάριστα ανάμνησεις, έξιπτες κουβέντες, σοφά διδάγματα. Η συναναστροφή επαναλήφθηκε τις ακόλουθες ημέρες. Και οι δυο τους ήταν πολύ ευχάριστημένοι.

Τέλος ο ποντικός άντελήφθη πως ο κόρακας ήταν ελίκρινης και πως μπορούσε να τού έχη έμπιστοσύνη. Ο Γοργόφτερος πήγαινε κομματάκια κρέας στόν Τυροφάγο. Και κείνος πάλι έδινε στο καλό πουλί μερικές λιχουδιές που έθρισκε γύρω.

Οι περιποιήσεις ανανεώνονταν άμοιβαία. Έβγαινε ο ποντικός και μιλούσε καθημερινά με τόν κοράκι. Μία μέρα ο Γοργόφτερος λυπημένος είπε στόν φίλο του.

—Άλλοίμονο, πρέπει να σ' αφήσω. Αυτό την στιγμή είναι πολύ ξηρασία στόν τόπο. Η πείνα θερίζει τούς ανθρώπους και παντού κυνηγούν τα πουλιά. Έκτός από τόν κίνδυνο, με βασανίζει ή δίψα. Πρέπει λοιπόν να φύγω από δω.

—Πού θα πάς; είπε ο Τυροφάγος.

—Προς τόν Βορρά, γνωρίζω μία λίμνη κρυμμένη μέσα σ' ένα πυκνό δάσος. Εκεί, ζει ειρηνικά ένα πρόσωπο ένάρετο, μία φίλη μου. Η Βραδυπόδαρη. Πρόκειται για μία χελώνα. Πολλές φορές, όταν πηγαίνω να την δω, μου λέει να καθίσω μαζί της εκεί. Η μόνη μου λύπη είναι πού θα σ' αφήσω.

—Γιατί να μη σε συνοδέψω; είπε ο ποντικός. Θα λυπόμουν πολύ, να πάσουν οι συναναστροφές μας.

—Εσύ, είπε ο Γοργόφτερος, να με συνοδέψης; Εγώ πετώ γρήγορα, ενώ εσύ τρώς τώ χλωμά. Πώς θα μπορέσω με να περπατήσωμε μαζί;

—Άκουσε, είπε ο Τυροφάγος. Να με πάρης στην ράχη σου. Αυτό θα είναι μία μεγάλη απόδειξις της αγάπης σου. Δι' αφορετικά δεν μπορώ να έλθω μαζί σου.

Ο κόρακας, φώναξε καταχαρούμενος. —Τι θαυμασία ιδέα! Δεν τ' σκέφτηκα καθόλου. Άφου θέλεις έτσι θα σε πάω όπου θέλεις.

Έτσι ο ποντικός ανέβηκε στη ράχη τού κόρακα πού άρχισε άμέσως να πετά. Δεν άργησε να φθάσει στόν μέρος πού κατοικούσεν ή Βραδυπόδαρη. Όταν ή χελώνα άντελήφθηκε τόν φίλο της με τόν παράδοξο φορτίο του, είπε μονάχη της: «Νά ένας περίεργος κόρακας».

Και φρόνιμα θούτηξε στο νερό. Ο κόρακας όμως, άφησε τόν ποντικό στο θαλάσσιον ένός δέντρου, ανέβηκε σ' ένα κλαδί άπάνω κι' άρχισε να φωνάζει.

—Εί Βραδυπόδαρη. Έβγα, είμαι έγω ή φίλος σου ή Γοργόφτερος. Έρχομαι να σε έρω ύστερα από τόνσόν καιρό.

Άκούοντας αυτά τα λόγια από την γνωστή της φωνή ή χελώνα, θγήκε από τόν νερό και κλαίοντας από χαρά, πήγε κοντά στόν κόρακα πού πετούσε κι' αυτός για να την προύπαντήση.

—Ύστερα από τόνσόν καιρό, τού είπε σε ξαναβρίσκω. Έλα να σ' άγκαλιάσω!

Και οι δυο άγκαλιάστηκαν τρυφερά. Ο Τυροφάγος γνωρίστηκε με την Βραδυπόδαρη. Συνδεμένοι από ένα κοινό φίλο, και οι δυο τους αίσθάνθηκαν ό ένας για τόν άλλον μία πραγματική αγάπη. Ένώ μιλούσαν κι' οι τρεις ένα ζαρκάδι έτρεξε κατά πάνω τους. Χωρίς να ξέρουν τί συμβαίνει φοθήθηκαν. Η Βραδυπόδαρη έτοιμαζόταν να θούτηξη και ή Τυροφάγος κρυβόταν πίσω από μία καλαμιά. Όσο για τόν Γοργόφτερο, πού κατάλαβε τί συνέβαινε, τούς ήσύχασε.

—Μη φοβάστε τίποτα, τούς είπε, είναι ένα ζαρκάδι πού τώθαλαν μπρός οι κυνηγοί. Δεν βλέπετε πως κυττάζει πίσω του; Και δεν σκούτε πόσο λαχανιάζει;

Ο Κομποπόδαρος, ήταν τόν όνομα τού

διωκόμενου ζώου, άκουσε τί είπεν ή κόρακας.

—Άλήθεια λές; τού είπε. Οι έχθροι είναι πολύ κοντά. Γι' αυτό έρχομαι να σάς ζητήσω άσυλο. Σας παρακαλώ, δείχτε μου ένα κρυψώνα πού να μη τόν πησιάζουν οι έχθροι μου.

Η Βραδυπόδαρη τούδειξε ένα πυκνό-φυτο μέρος πού άνθρωπος ήταν αδύνατο να πάη. Τό ζαρκάδι κρύφτηκε και γλύτωσε. Τώρα ήταν τέσσεροι φίλοι. Δεν άποχωρίζονταν παρά για να θρούν την τροφή τους. Η μόνη χαρά τους ήταν να μένουν διαρκώς μαζί.

Μία μέρα στην ώρα τού φαγιού ή Κομποπόδαρος δεν ήλθε. Οι τρεις άλλοι, ύστερα από μακράν άναμνη, άρχισαν νάνησυχούν τρομερά. Κατά συμβουλή της χελώνας ή Γοργόφτερος πέταξε ψηλά για να δη τή περίχωρα, ίσως κι' ανακαλύψη τίποτα. Δεν άργησε να τόν δη κλεισμένο μέσα σε μία παγίδα κοντά σ' ένα τέμα και πέταξε κοντά του.

—Είμαι χαμένος, είπε ή Κομποπόδαρος στόν κόρακα, αλλά μου είναι γλυκό να σε βλέπω πριν πεθάνω. Αν ποτέ σου είπα κανένα προσβλητικό λόγο, συγχώρησέ με, φίλε μου. Πές τά ίδια στόν Τυροφάγο και στην Βραδυπόδαρη.

—Άς τάφισουμε αυτά, είπε ή κόρα-

(Τό τέλος στην σελίδα 46)

Στις φωνές τού κόρακα ή κυνηγός γύρισε.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΜΠΟΕΜ ΤΩΝ 'ΑΘΗΝΩΝ

Μέ τον Ταγκόπουλο (τόν πατέρα για-
τί ο γιος, ο Πάνος, ήτανε λοχίας
στη Σύμνη) είχα εξ αρχής συν-
δεθί πολύ.

«Έτυχε μάλιστα, εκείνη την έπο-
χή (1921) να κάθωμαι κι' εγώ στο Παγ-
κράτι, όπου είχε κι' αυτός νοικιασμένο
ένα σπίτι, κοντά στο τέρμα, στον Προφή-
τη 'Ηλία.

Τά πρωινά ανταμώνόμαστε στον Βασιλι-
κό Κήπο, όπου πήγαινα πάντοτε για να
περάσω καμμιάν ώρα διαβάζοντας, κι'
απ' όπου περνούσε κι' αυτός πηγαίνον-
τας στο γραφείο του.

«Ο «Νουμάς» δέν έβγαινε πιά από το
«Αθηναϊκό Βιβλιοπωλείο» του κ. Χρυσ.
Γανιάρη.

«Ο λαμπρός αυτός εκδότης και ανθρω-
πος είχε πέσει κάπως έξω στις δουλειές
του, με τις άπανωτες φιλολογικές εκδό-
σεις που έκανε, σε μιάν εποχή που το
λογοτεχνικό βιβλίο, γενικά, είχε πολύ λί-
γο κοινό.

«Έφυγε λοιπόν για την πατρίδα του
τη Χίο και στο βιβλιοπωλείο του εγκα-
τεστάθηκε ο ποιητής 'Αθ. Κυριαζής (ύ-
πό την ιδιότητα του ως ανωτέρου οικονο-
μικού υπαλλήλου, άπολυμένου τότε) για
να ξεκαθαρίσει τα πράγματα.

«Ο «Νουμάς» λοιπόν έφυγε κι' αυτός
από το «Αθηναϊκό Βιβλιοπωλείο» και
την έκδοσή του τη συνέχισε μόνος του
πιά ο γερο-Ταγκόπουλος.

«Έπασσε γραφείο σ' ένα μικρό χαρτο-
πωλείο στην οδό Κολοκοτρώνη 27, στο
Ισόγειο του δίπατου παλαιοσπιτιού όπου
είχε άφισει την ύστατη πνοή του ο Γέρος
του Μωριά (Τό σπίτι αυτό γκρεμίστηκε
πρόπερου για να χτιστή μιά πολυκατοι-
κία. Σικ τράνσιτ...)

«Εκεί μέσα, σ' ένα στενό διαμέρισμα
που ένα σανίδωμα πρόχειρο τό χώριζε ά-
πό τό μικρό Χαρτοπωλείο, είχε εγκατα-
στήσει τό γραφείο του ο Ταγκόπουλος:
Δυό τραπέζια, δυό καρέκλες κι' ένα ρά-
φι για τούς τόμους του «Νουμά» και για
μερικά βιβλία άπ' όσα του στέλνανε για
νά τά κρίνει.

■ ■

Πήγαινα συχνά—κάθε μέρα σχεδόν—
στο γραφείο του.

Κι' ένα πρωί, ο γερο-Ταγκόπουλος
μου πρότεινε:

—Δέν μένεις μαζί μου, βρέ Τσουκαλά;
Θά σού δώω τρακόσες δραχμές τό μήνα.
«Ένθουσιάζηκα, όχι για τό μισθό,
(που ποτέ δέν έπήρα άπ' αυτόν ούτε
δραχμή τρείς μηνες που κάθησα) μά
γιατί θάμουναι διαρκώς κοντά του.

Μου είχε μεγάλη έμπιστοσύνη κι' εκ-
τίμησής μου, συχνά μου εξέφραζε τά παρά-
πονά του για διάφορους λογίους που
τούς ανάδειξε με τό «Νουμά» και που
έγιναν εκείνοι έπειτα οι χειρότεροι έ-
χθροί του.

—Έδημιούργησα ρα βδ ή δε ς! μου έ-
λεγε.

Μά τά παράπονά του ήσαν σπάνια
«Ήτανε θυμόσπορο, τό χαμόγελο δέν έ-
λειπε ποτέ από τά χείλη του κι' είχε έ-
ναν πειροχτικό λόγο για τούς άλλους
μά και για τόν έαυτό του.

«Όταν τουγραφαν γράμματα κολακευ-
τικά, μου έλεγε:

—Παιδί μου, κάθε κουτός άνθρωπος θά
βρής έναν άλλον πιο ήλιθιο που νά τόν
θαυμάζει...

Κι' όταν μιά μέρα του είπα πως τόνο-
μά του «θά μείνη», μου άποκρίθηκε με
περιφρόνηση:

—'Η δόξα! Πφ! Μπορείς νά πās στόν
χασάπη νά του δώσης δόξα και νά πά-
ρης μιά όκιά κρέας; «Όχι. «Άσε με λοι-
πόν...

■ ■

Τά βράδυα, όταν έκλεινε τό γραφείο,
ανεβαίναμε μαζί στο Παγκράτι. Συχνά
σταματούσαμε σε κανένα μπακάλικο για
νά ψωνίσω τίποτα για τό σπίτι του που,
τις περισσότερες φορές... δέν τό πήγαινε.
Μπαίναμε σε καμμιά ταβέρνα:

Δημ. Ταγκόπουλος.

—Νά πιούμε ένα κρασί και φεύγουμε!
μούλεγε.

«Άνοιγε τη σακουλίτσα με τις έλιές κι'
έκάνανε μεζέ. Μά του... άνοιγε κι' ή ο-
ρεξή του και ξεδίπλωνε και τις ρέγκες,
που του άρεσε νά τις τρώη ώμές.

—Είναι μεζές περίφημος! μούλεγε.

«Έπειτα βάζαμε χέρι και στο τυρί. Κι'
όταν κόντευαν νά τελειώσουν όλα, θυμό-
τανε και τούς δικούς τους.

—Βρέ νά πάρη όργή! έλεγε.

Και τύλιγε βιαστικά τ' άπομεινάρια
για νά φύγη.

Στήν ταβέρνα μέσα ήτανε στο στοιχείο
του. Δέν του άρεσαν οι «κοσμικές» συγ-
κεντρώσεις, τις άπόφευγε σαν τό διάβο-
λο.

Κάποτε είχε φτιάξει ένα καινούργιο κο-
στούμι που την τρίτη μέρα κίδλας είχε
πάρει τό ασουλούπατο σχήμα των πα-
ληών του κοστούμιών.

—Πώς έγινε έτσι; τόν ρώτησα.

—«Επίτηδες τό έκανα! μου έξομολογή-
θηκε γελώντας. «Όταν φοράω καινούργιο
κοστούμι, ή γυναίκα μου κι' οι κόρες
μου με φοντώνονται για νά τις συνοδεύω

στο Ζάππειο. Τά κάνω λοιπόν κι' εγώ
χάλια και βρίσκω την ήσυχία μου!

■ ■

Τά πρωινά ανταμώνόμαστε, καθώς
είπα, στο Βασιλικό Κήπο.

Πιάναμε κουβέντα, κάναμε μερικές
βόλτες και έπειτα φεύγαμε για τό γρα-
φείο.

«Εκείνη την εποχή έγραφε ένα μυθι-
στόρημά του, τό «Βρανά», που δημοσιεύό-
τανε στο «Νουμά».

«Ήτανε μιά αυτογραφία του (όπως και
τ' άλλο του μυθιστόρημα τό «Πλάι στην
'Αγάπη») κι' είχε μέσα τύπους γνωστότα-
τους στους φιλολογικούς κύκλους.

Είπε π.χ. τόν... Θαλάσση, που δέν ή-
ταν άλλος από τόν Θανάση τόν Κυριαζή,
τόν ποιητή, που ο γερο-Ταγκόπουλος
του κόλλησε αυτό τό παρατσούκλι γιατί
«τάκανε όλα θάλασσα» καθώς έλεγε.

«Λες στο Θαλάσση—έγραφε, θυμάμαι,
στο μυθιστόρημά του:—Δέν με κάνεις καρ-
δινάλιο;—Μόνο καρδινάλιο; Πάπα θά σε
κάνω! Και δέν σε κάνει ούτε διάκο!»

Είχε και μιά ήρωίδα την Ξανθήππη,
που θά ίδουμε άργότερα ποιάν ύπονοού-
σε.

«Ένα πρωί λοιπόν, στο Βασιλικό Κήπο,
βλέπουμε μιά κοπέλλα μαυροφορεμένη
που καθότανε σ' έναν πάγκο και διάβα-
ζε ένα βιβλίο. Ήτανε νόστιμη, την έπρό-
σεξε.

—Πήγαινε κοντά της νά ιδής τι βιβλίο
διαβάζει, μου λέει ο Ταγκόπουλος. Πιά-
σε της και κουβέντα.

Αυτός παραμόνευε άπ' άντίκρυ, στόν
άλλο δρομάκο.

Είτανε κι' αυτός δειλός σε τέτοια ζη-
τήματα, σαν μαθητής του γυμνασίου.

«Εγώ ντρεπόμουναι, μά πως νά του άρ-
νηθώ;

Πέρασα από κοντά άπ' την κοπέλλα
και... ούτε γύρισα νά την κυττάξω.

«Όστόσο είπα ψέμματα στόν Ταγκό-
πουλο:

—Διαβάζει την «Ασάλευτη Ζωή».

—Τό είδες καλά;

—Βέβαια.

—Της μίλησες;

—Τη ρώτησα μόνο άν της άρέσει ο Πα-
λαμάς.

Και τί σού είπε;

—Τόν θαυμάζει.

—Περίφημος τύπος! μουμούρισε μέσα
νά δόντια του.

Την άλλη μέρα κίδλας, έγραφε στο
«Νουμά»:

«Ένα από τά προσεχή κεφάλαια του
«Βρανά» θά είναι τό «Παγκάκι της Μαυ-
ροφόρας». Μιά ρομαντική κόρη στο Βα-
σιλικό Κήπο. Πως άγάπησε τόν Βρανά
κ.λ.π.»

Είχε κίδλας ένθουσιαστή τό μεγάλο
αυτό παιδί από τό ψέμμα που του είπα.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Στό προσεχές: Τό ξούρισμα του
«Μαρσού».—'Η έκδίκηση του γεροΤαγκό-
πουλου.—κ.λ.π.

Υ Π Ο Ψ Ι Ε Σ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΝΕΤΕΤΤΟ ΤΣΙΑΤΣΕΡΙ

ήταν πολύ παράξενο σ' αλήθεια
πως όλοι, φίλοι και φίλες έρχόνταν
νά ρωτήσουν αυτόν, αυτόν μονάχα,
γιατί ο Τζόρτζιο 'Ωτέρι άργοϋσε
τόσο νά παντρευθί την Γκαμπριέλλα Σαν-
σόνι.

—Εσύ είσαι τόσο φίλος του, 'Αλφρέντο,
που άν δέν τό ξέρεις...

—Ξέρω ότι ξέρει όλος ο κόσμος. Φί-
λε μου, ούτε πιο λίγο ούτε πιο πολύ...

Νά ρωτήση την γυναίκα του, δέν είχε
σκεφτή. Και κατά βάθος θά ήταν πολύ
παράξενο άν ήξερε ή γυναίκα του παρα-
πάνω από ό,τι ήξερε όλος ο κόσμος.

Περνούσαν οι μέρες και τό πράγμα άρ-
χιζε νά τόν έκνευρίζη. Μιά έλαφρά ύπο-
ψία άρχισε νά ειοχωρή στο μυαλό του.

—«Όστε είναι αλήθεια πως ο Τζόρ-
τζιο 'Ωτέρι παντρεύεται την Γκαμπριέλ-
λα Σανσόνι; τόν ρήτησε κάποιο βράδυ ή
Μαρσελλίνα Κοράλλι.

—Μά τί είμαι εγώ, πρακτορείον Στε-
φάνι, άγαπητή μου;

«Εκείνη χαμογέλασε χωρίς ν' άπαντή-
ση και τό χαμόγελό της ήταν σαν ξυρα-
φιά.

Στό σπίτι, ο 'Αλφρέντο βρήκε την 'Αν-
νέττα νά μαντάρη ένα ζευγάρι κάλτες.
Τό ύφος της ήταν άφηρημένο, παράξενο.

Βλέποντάς τον, τινάχθηκε σαν νά έβλε-
πε γραμμένη στο ταραγμένο πρόσωπό
του την εφιαλτική πραγματικότητα.

—Είσαι άρρωστος; την ρώτησε σχεδόν
με τραχύτητα.

—Τό κεφάλι μου πάει νά σπάση άπ'
τόν πόνο.

—Καταλαβαίνα.

—Δέν πιστεύεις;

—Πρώτιστον καθήκον του συζύγου εί-
ναι νά πιστεύη, ό,τι τόν βεβαιώνει ή σύ-
ζυγός του. Πιστεύω στην ήμικρανία σου
όσο πιστεύω και στην συζυγική σου π-
στη.

—Μήπως ήπιες;

—Ναι... χολή.

—Κι' ήρθες νά ξεσπάσης σπίτι σου;

—Που ήθελες νά πάω; Νά τά βάλω με
τούς άλλους; Ξέρω νά συγκρατώ τόν έ-
αυτό μου.

Κύτταξε έξω άπ' τό παράθυρο: ο 'Α-
πρίλης έσβυνε με φθινοπωρινά χρώματα.
κάτω από έναν γκρίζο ουρανό.

—Τι λέγεται λοιπόν ακριβώς, ρώτησε
στρεφόμενος άπότομα, για τούς γάμους
του Τζόρτζιο 'Ωτέρι με την Γκαμπριέλ-
λα Σανσόνι;

Τό έκανε έντύπωση ή στενοχώρια με
την όποια τόν άπήντησε ή σύζυγός του,
άποφεύγοντας τό βλέμμα του, όπως αυ-
τός άπέφευγε τό βλέμμα των άλλων.

—Τίποτα τό θετικό. «Ίσως νά μην γίνη
καθόλου αυτός ο γάμος.

—Φαίνεται καλά πληροφορημένη. Για
λέγε...

—Ξέρω ό,τι ξέρει όλος ο κόσμος...

—Μά όλος ο κόσμος δέν ξέρει τίποτα
άπολύτως. Φαντάσσο πως όλοι έρχονται
νά ζητήσουν πληροφορίες από εμένα.

—Δέν θέλει μεγάλη έξυπνόδα για νά
καταλάβη κανείς πως ο Τζόρτζιο άγαπά
την έλευθερή ζωή.

—Δέν φαντάζομαι νά μην του άρέση
ή Γκαμπριέλλα. Ούτε είναι κανένας με-
γάλος γλεντζές. Κανένα άλλο έμπόδιο θά
είναι στη μέση. Μπορεί, λόγω χάριν, οι
δυό νέοι ν' άγαπιώνται κι' ένα τρίτο
πρόσωπο νάχη αντιρρήσεις;

—Μά τό κάτω—κάτω της γραφής είναι
ένήλικοι κι' οι δυό τους.

—Μπορεί νά είναι στη μέση καμμιά γυ-
ναίκα, καμμιά παντρεμένη, λόγω χάριν...

—Δέν σού λείπει ή φαντασία.

—Μπορεί νά είναι στη μέση καμμιά γυναίκα, καμμιά παντρεμένη...

—Μήπως είναι άδύνατον αυτό;
—Δέν μου λές, με δυό λόγια, που θέ-
λεις νά καταλήξεις; Τό συμπέρασμά σου.

—Νά, άγάπη μου: άν ήξερα την παν-
τρεμένη που άπειλόντας τόν Τζόρτζιο,
τόν έμποδίζει νά παντρευθί θά τις έλε-
γα: «Διώξτε τον, δώστε του την έλευθε-
ρία του, κυρία μου, γιατί είναι θλιβερό
πράγμα νά φαντάζεστε ότι διατηρείτε
ζωντανή μιάν εύτυχία που έχει ήδη πε-
θάνει, μουμιοποιηθή».

■ ■

«Ο 'Αλφρέντο πήγε στο γραφείο του
και εξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα. Για
μιά στιγμή, σκέφθηκε πως είχε κάνει λά-
θος και πως παρασύρθηκε από παρόλο-
γες ύποψίες. 'Επί τέλους τί άποδείξεις
είχε; Σέ ποιές γερές βάσεις στήριζε τις

ύποψίες του; Φλυαρίες. Πέρασε τά χέρια
του άπάνω στο μάτια του, άπάνω στο μέ-
τωπό του σαν νά ήθελε νά διώξη τί σκέ-
ψεις του. Πλησίασε τό παράθυρο, ανά-
πνευσε έλευθερα, τού φάνηκε σαν νά έα-
νάβλεπε την μορφή της γυναίκας του
που τού είχε κάνει για τόσα χρόνια γλυ-
κειά κι' εύτυχισμένη την ζωή...

«'Η καμοριέρα τού άνήγγειλε την επί-
σκεψη του Τζόρτζιο 'Ωτέρι.

«Όταν μπήκε ο νέος, ο 'Αλφρέντο προ-
χώρησε μ' έγκαρδιότητα για νά τόν προ-
παντήση. Τού φάνηκε πως φερόμενος έ-
τσι θά νικούσε την φριχτή ύποψία που
τόν βασάνιζε την σκέψη. 'Υποσχέθηκε,
ωρκίστηκε στόν έαυτό του νά μην ζητή-
ση άπ' τόν νέο ειδήσεις της Γκαμπριέλ-
λας Σανσόνι. Κι' έτσι άρχισε την κουβέν-
τα του με κοινοτοπίες: άν πήγε στο θέα-
τρο, στις κούρσες, στο τερραίν τού τέν-
νις. «Ο Τζόρτζιο τού άποκρινόταν άφηρη-
μένα: είχε πάει στο θέατρο, στις κούρσες,
δέν ήξερε όμως νά παίξη τένις.

—'Η μισητή σου όμως ξε...

Θυμήθηκε και χλώμιασε σωπαίνοντας.

—Ναι, εκείνη παίζει, δέν είναι όμως

λόγος για νά παίζω κι' εγώ.

—Σωστά. Σωστά.

«Ο άλλος γέλασε κι' ο 'Αλφρέντο τόν μιμήθηκε. Γελώντας, ο 'Αλφρέντο σκεπτόταν: «Φοβόμαστε κι' οι δυο και γελάμε».

—Και τότε οι γάμοι; ρώτησε.

—Μι!

—Δεν ξέρεις;

—Όχι, ακριβώς.

Σχεδόν μηχανικά, σηκώθηκαν μαζί, την ίδια στιγμή.

—Μήπως υπάρχει κανείς λόγος για ν' αναβληθούν οι γάμοι;

—Κανείς απόλυτως.

—Άφοβ είναι έτσι, αν οι φίλοι έσβαλλουθούν να ρωτούν, όπως έκαναν ως τώρα, έμένα, που κατά βάθος είμαι φίλος σου: «Μά για ποιο λόγο ο Τζόρτζιο άρχει να παντρευτεί την Γκαμπριέλλα;» τι πρέπει να τους άπαντήσω; Στάσου όμως, γιατί έγινε έτσι χλωμός, αγαπητέ μου;

—Σου φαίνεται....

—Και γιατί χαμογελάς έτσι αυτή τη στιγμή; Μέρους τώρα μια σκέψη βασανίζει το μυαλό μου: πώς καθυστερείς τους γάμους σου μόνο και μόνο γιατί σ' έμποδίζει μια παντρεμένη...

—Άλφρέντο....

—Γιατί διαμαρτύρεσαι; Τό φταίξιμο δεν είναι δικό σου. Αυτό δεν ήταν στην συμφωνία σας είπατε: «Ας διασκεδάσουμε όσο μάς γουστάρει». Ύστερα χωρίζομαστε σαν φίλοι». Η παντρεμένη όμως λέει τώρα: «Αν μ' έγκαταλείψεις, θα σέ σκοτώσω». Σκύβεις τό κεφάλι κι' οι γάμοι παραπέμπονται στις έλληνικές καλένδες... ενώ ο άπατημένος σύζυγος ύφίσταται τις είρωνικές έρωτήσεις των φίλων του. 'Ακόμα δεν κατάλαβες; Τώρα θα σου δώσω να καταλάβεις.

—Καλέ την 'Αννέττα που έρχεται άμέσως.

—Κάθισε, αγάπη μου. 'Ο Τζόρτζιο ήρθε να μάς άναγγείλει τους λίαν προσεχείς γάμους του με την Γκαμπριέλλα...

Τό γέλιο της 'Αννέττας που άκούστηκαν ήταν τόσο ψεύτικο!

—Δεν είναι για γέλια αγάπη μου. Φαντάσου ότι αν παντρευτεί, ή έρωμένη του θα τόν σκοτώσει. 'Αν δεν παντρευτεί όμως, θα τόν σκοτώσει ο σύζυγος. 'Ο Τζόρτζιο προτιμά, φυσικά, να ύπακούει στον σύζυγο άφοδ σπείνεται τώρα να προσδιορίσει την μέρα του γάμου και να πη στην μνηστή του: «Είμαι έλευθερος έπιτέλους, αγάπη μου. Τό όνειρό μας γίνεται πραγματικότητα».

—Κάθισε, αγάπη μου. 'Ο Τζόρτζιο ήρθε να μάς άναγγείλει τους λίαν προσεχείς γάμους του με την Γκαμπριέλλα...

Τό γέλιο της 'Αννέττας που άκούστηκαν ήταν τόσο ψεύτικο!

—Δεν είναι για γέλια αγάπη μου. Φαντάσου ότι αν παντρευτεί, ή έρωμένη του θα τόν σκοτώσει. 'Αν δεν παντρευτεί όμως, θα τόν σκοτώσει ο σύζυγος. 'Ο Τζόρτζιο προτιμά, φυσικά, να ύπακούει στον σύζυγο άφοδ σπείνεται τώρα να προσδιορίσει την μέρα του γάμου και να πη στην μνηστή του: «Είμαι έλευθερος έπιτέλους, αγάπη μου. Τό όνειρό μας γίνεται πραγματικότητα».

—Κάθισε, αγάπη μου. 'Ο Τζόρτζιο ήρθε να μάς άναγγείλει τους λίαν προσεχείς γάμους του με την Γκαμπριέλλα...

Τό γέλιο της 'Αννέττας που άκούστηκαν ήταν τόσο ψεύτικο!

—Δεν είναι για γέλια αγάπη μου. Φαντάσου ότι αν παντρευτεί, ή έρωμένη του θα τόν σκοτώσει. 'Αν δεν παντρευτεί όμως, θα τόν σκοτώσει ο σύζυγος. 'Ο Τζόρτζιο προτιμά, φυσικά, να ύπακούει στον σύζυγο άφοδ σπείνεται τώρα να προσδιορίσει την μέρα του γάμου και να πη στην μνηστή του: «Είμαι έλευθερος έπιτέλους, αγάπη μου. Τό όνειρό μας γίνεται πραγματικότητα».

—Κάθισε, αγάπη μου. 'Ο Τζόρτζιο ήρθε να μάς άναγγείλει τους λίαν προσεχείς γάμους του με την Γκαμπριέλλα...

Τό γέλιο της 'Αννέττας που άκούστηκαν ήταν τόσο ψεύτικο!

—Δεν είναι για γέλια αγάπη μου. Φαντάσου ότι αν παντρευτεί, ή έρωμένη του θα τόν σκοτώσει. 'Αν δεν παντρευτεί όμως, θα τόν σκοτώσει ο σύζυγος. 'Ο Τζόρτζιο προτιμά, φυσικά, να ύπακούει στον σύζυγο άφοδ σπείνεται τώρα να προσδιορίσει την μέρα του γάμου και να πη στην μνηστή του: «Είμαι έλευθερος έπιτέλους, αγάπη μου. Τό όνειρό μας γίνεται πραγματικότητα».

—Κάθισε, αγάπη μου. 'Ο Τζόρτζιο ήρθε να μάς άναγγείλει τους λίαν προσεχείς γάμους του με την Γκαμπριέλλα...

Τό γέλιο της 'Αννέττας που άκούστηκαν ήταν τόσο ψεύτικο!

—Δεν είναι για γέλια αγάπη μου. Φαντάσου ότι αν παντρευτεί, ή έρωμένη του θα τόν σκοτώσει. 'Αν δεν παντρευτεί όμως, θα τόν σκοτώσει ο σύζυγος. 'Ο Τζόρτζιο προτιμά, φυσικά, να ύπακούει στον σύζυγο άφοδ σπείνεται τώρα να προσδιορίσει την μέρα του γάμου και να πη στην μνηστή του: «Είμαι έλευθερος έπιτέλους, αγάπη μου. Τό όνειρό μας γίνεται πραγματικότητα».

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η τραγική ζωή του Λοχαγού Μενιέ

Μίλησαμε στο περασμένο φύλλο για προβλήματα ψυχολογικά και συνειδησεως που δημιουργούν συχνά έγκληματικές περιπτώσεις, που στην ουσία τους, δεν είναι διόλου έγκλήματα, και αναφέραμε την περίπτωση της «δηλητηρίασης» κ. Λεβαγιάν.

Η ιστορία έχει ν' αναφέρει πολλά τέτοια περιστατικά, και αυτό που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω, αν δεν έχη στην λεπτομέρειές του και την ουσία του άκόμη ως έγκλημα και τόση σχέση με την περίπτωση της τραγικής χήρας, κάμνει έντονη, να προβάλει τό ίδιο αγωνιώδες έρώτημα για την ανθρώπινη συνείδηση: ήταν σι' αλήθεια ένοχος ο λοχαγός Μενιέ; Ήταν θύμα του εκείνη, ή ΚΑ Μαντιέν Ντεβίν, ή ψευδοβαρόνη 'Ολιβιέ ντ' Άμπρικούρ, ή ο λοχαγός ήταν τό θύμα της μοιραίας αυτής γυναίκας; Η παρακάτω ιστορία θα μάς τό δείξει.

Όταν ο Μωρίς Μενιέ, νεαρότατος άκόμης, βγήκε από τό Πολυτεχνείο του Παρισιού, ένα λαμπρό μέλλον του χαμογελούσε.

Μιαλό δυνατό, τετραγωνικό γεμάτο σοφία και γνώση, ήταν προωρισμένο να δώση στον κόσμο πολλά και μεγάλα πράγματα. Διάφορα σχέδια έφευρέσεων είχε κιόλας υπό μελέτην ο νεαρός «πολυτεχνικός», προτίμησε όμως να μείνει στον στρατό. Άγαπούσε τό επάγγελμα αυτό. Φιλόδοξος όπως ήταν, ζήτησε, για να φτάση μια ώρα άρχιτερα, να τόν στείλουν στις άποικίες. Ήταν τότε ή έκστρατεία της Μαδαγασκάρης. Τόν έστειλαν εκεί ως ύπολοχαγό. Γρήγορα προοιβάσθηκε ως λοχαγός. Άρρωστα όμως από πυρετούς και ξαναγυρίζει στην Γαλλία. Όταν έγινε καλά τόν στέλνουν στίλν Κίνα, όπου πήρε μέρος στον πόλεμο κατά των Μπόξερς. Εκεί παίρνει και τό τρίτο του γαλόνι. Οί όρίζοντες διανοιγόντανε εύρύτατοι μπροστά του. Στην Τουλόν όπου τοποθετείται μετά την επάνοδό του στην Γαλλία, καταγίνεται και με προσωπικές του εργασίες που ύπόσπονται λαμπρότητα άποτελέσματα.

Όλα λοιπόν πήγαιναν περίφημα για τόν λοχαγό Μενιέ, όποτε, ξαφνικά εμφανίζεται τό μοιραίο υπό την μορφή κάποιας ζωντοχήρας, της Μαντιέν Ντεβίν.

Όταν ο Μωρίς Μενιέ, νεαρότατος άκόμης, βγήκε από τό Πολυτεχνείο του Παρισιού, ένα λαμπρό μέλλον του χαμογελούσε.

Μιαλό δυνατό, τετραγωνικό γεμάτο σοφία και γνώση, ήταν προωρισμένο να δώση στον κόσμο πολλά και μεγάλα πράγματα. Διάφορα σχέδια έφευρέσεων είχε κιόλας υπό μελέτην ο νεαρός «πολυτεχνικός», προτίμησε όμως να μείνει στον στρατό. Άγαπούσε τό επάγγελμα αυτό. Φιλόδοξος όπως ήταν, ζήτησε, για να φτάση μια ώρα άρχιτερα, να τόν στείλουν στις άποικίες. Ήταν τότε ή έκστρατεία της Μαδαγασκάρης. Τόν έστειλαν εκεί ως ύπολοχαγό. Γρήγορα προοιβάσθηκε ως λοχαγός. Άρρωστα όμως από πυρετούς και ξαναγυρίζει στην Γαλλία. Όταν έγινε καλά τόν στέλνουν στίλν Κίνα, όπου πήρε μέρος στον πόλεμο κατά των Μπόξερς. Εκεί παίρνει και τό τρίτο του γαλόνι. Οί όρίζοντες διανοιγόντανε εύρύτατοι μπροστά του. Στην Τουλόν όπου τοποθετείται μετά την επάνοδό του στην Γαλλία, καταγίνεται και με προσωπικές του εργασίες που ύπόσπονται λαμπρότητα άποτελέσματα.

Όλα λοιπόν πήγαιναν περίφημα για τόν λοχαγό Μενιέ, όποτε, ξαφνικά εμφανίζεται τό μοιραίο υπό την μορφή κάποιας ζωντοχήρας, της Μαντιέν Ντεβίν.

Όταν ο Μωρίς Μενιέ, νεαρότατος άκόμης, βγήκε από τό Πολυτεχνείο του Παρισιού, ένα λαμπρό μέλλον του χαμογελούσε.

Μιαλό δυνατό, τετραγωνικό γεμάτο σοφία και γνώση, ήταν προωρισμένο να δώση στον κόσμο πολλά και μεγάλα πράγματα. Διάφορα σχέδια έφευρέσεων είχε κιόλας υπό μελέτην ο νεαρός «πολυτεχνικός», προτίμησε όμως να μείνει στον στρατό. Άγαπούσε τό επάγγελμα αυτό. Φιλόδοξος όπως ήταν, ζήτησε, για να φτάση μια ώρα άρχιτερα, να τόν στείλουν στις άποικίες. Ήταν τότε ή έκστρατεία της Μαδαγασκάρης. Τόν έστειλαν εκεί ως ύπολοχαγό. Γρήγορα προοιβάσθηκε ως λοχαγός. Άρρωστα όμως από πυρετούς και ξαναγυρίζει στην Γαλλία. Όταν έγινε καλά τόν στέλνουν στίλν Κίνα, όπου πήρε μέρος στον πόλεμο κατά των Μπόξερς. Εκεί παίρνει και τό τρίτο του γαλόνι. Οί όρίζοντες διανοιγόντανε εύρύτατοι μπροστά του. Στην Τουλόν όπου τοποθετείται μετά την επάνοδό του στην Γαλλία, καταγίνεται και με προσωπικές του εργασίες που ύπόσπονται λαμπρότητα άποτελέσματα.

Όλα λοιπόν πήγαιναν περίφημα για τόν λοχαγό Μενιέ, όποτε, ξαφνικά εμφανίζεται τό μοιραίο υπό την μορφή κάποιας ζωντοχήρας, της Μαντιέν Ντεβίν.

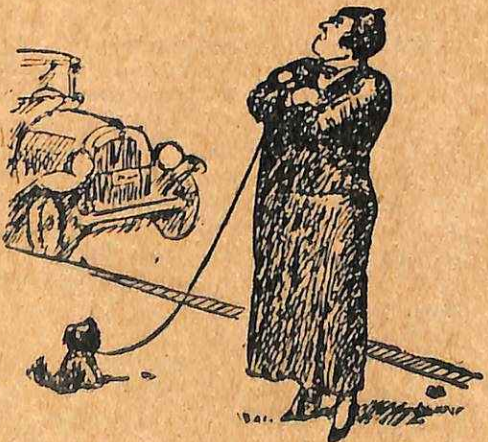
Όταν ο Μωρίς Μενιέ, νεαρότατος άκόμης, βγήκε από τό Πολυτεχνείο του Παρισιού, ένα λαμπρό μέλλον του χαμογελούσε.

Μιαλό δυνατό, τετραγωνικό γεμάτο σοφία και γνώση, ήταν προωρισμένο να δώση στον κόσμο πολλά και μεγάλα πράγματα. Διάφορα σχέδια έφευρέσεων είχε κιόλας υπό μελέτην ο νεαρός «πολυτεχνικός», προτίμησε όμως να μείνει στον στρατό. Άγαπούσε τό επάγγελμα αυτό. Φιλόδοξος όπως ήταν, ζήτησε, για να φτάση μια ώρα άρχιτερα, να τόν στείλουν στις άποικίες. Ήταν τότε ή έκστρατεία της Μαδαγασκάρης. Τόν έστειλαν εκεί ως ύπολοχαγό. Γρήγορα προοιβάσθηκε ως λοχαγός. Άρρωστα όμως από πυρετούς και ξαναγυρίζει στην Γαλλία. Όταν έγινε καλά τόν στέλνουν στίλν Κίνα, όπου πήρε μέρος στον πόλεμο κατά των Μπόξερς. Εκεί παίρνει και τό τρίτο του γαλόνι. Οί όρίζοντες διανοιγόντανε εύρύτατοι μπροστά του. Στην Τουλόν όπου τοποθετείται μετά την επάνοδό του στην Γαλλία, καταγίνεται και με προσωπικές του εργασίες που ύπόσπονται λαμπρότητα άποτελέσματα.

Όλα λοιπόν πήγαιναν περίφημα για τόν λοχαγό Μενιέ, όποτε, ξαφνικά εμφανίζεται τό μοιραίο υπό την μορφή κάποιας ζωντοχήρας, της Μαντιέν Ντεβίν.

Όταν ο Μωρίς Μενιέ, νεαρότατος άκόμης, βγήκε από τό Πολυτεχνείο του Παρισιού, ένα λαμπρό μέλλον του χαμογελούσε.

Μιαλό δυνατό, τετραγωνικό γεμάτο σοφία και γνώση, ήταν προωρισμένο να δώση στον κόσμο πολλά και μεγάλα πράγματα. Διάφορα σχέδια έφευρέσεων είχε κιόλας υπό μελέτην ο νεαρός «πολυτεχνικός», προτίμησε όμως να μείνει στον στρατό. Άγαπούσε τό επάγγελμα αυτό. Φιλόδοξος όπως ήταν, ζήτησε, για να φτάση μια ώρα άρχιτερα, να τόν στείλουν στις άποικίες. Ήταν τότε ή έκστρατεία της Μαδαγασκάρης. Τόν έστειλαν εκεί ως ύπολοχαγό. Γρήγορα προοιβάσθηκε ως λοχαγός. Άρρωστα όμως από πυρετούς και ξαναγυρίζει στην Γαλλία. Όταν έγινε καλά τόν στέλνουν στίλν Κίνα, όπου πήρε μέρος στον πόλεμο κατά των Μπόξερς. Εκεί παίρνει και τό τρίτο του γαλόνι. Οί όρίζοντες διανοιγόντανε εύρύτατοι μπροστά του. Στην Τουλόν όπου τοποθετείται μετά την επάνοδό του στην Γαλλία, καταγίνεται και με προσωπικές του εργασίες που ύπόσπονται λαμπρότητα άποτελέσματα.

—Τάει καλά, Ζουζού!! Να δομε ποιανού θα περαση! Έσένα ή έμένα;

Ός εκείνη την στιγμή ο λοχαγός ήταν μέσα σι' άλλα κι' ένας εύτυχισμένος σύζυγος: Είχε παντρευτεί ένα ώραίο κορίτσι, πολύ καλού χαρακτήρος που τόν άγαπούσε.

Η Μαντιέν Ντεβίν όμως, γυναίκα άλλοτε ένοδς αξιωματικού του Ιππικού που τόν είχαν τρελλάνει τά πνευματιστικά πειράματα—πολύ της μόδας τότε—που ήταν πολύ γνωστή σι' αλόνια ως ή «ώραία Μαντό» ήταν πολύ πιο δυνατή από την δυστυχισμένη γυναίκα του λοχαγού, είχε «σέξ άπτήλ» όπως θα λέγαμε σήμερα. Δεν άργησε λοιπόν να μιλέξει τόν σοφό λοχαγό.

Όραία, ή «Μαντό», ύψηλή, άγέρωχη, «βιτσιόζα» στο έπακρο και φιλοχρήματη τρομερά, έκανε γρήγορα σιλάβιο της τόν άτυχο λοχαγό. Έξουθενωμένος αυτός, καθώρθωσε έν τούτοις να περισώσει και κάτι άπ' την παλιά του «προσωπικότητα» τό συναισθημα της τιμής: δεν δέχεται να άπατά την γυναίκα του και προτιμά να χωρίσουν. Της δίνει λοιπόν την έλευθερία της και ρίχνεται χωρίς τύψεις πιά στην άγκαλιά της έρωμένης του. Αυτή κάμνει πώς τόν άγαπά γιατί τόν νομίζει πλούσιο. 'Ηθικό ράως αυτός, και πρό πάντων τρελλά έρωτευμένος, δεν της λέει την αλήθεια: πώς είναι δηλ. πάμπωχος, την άφήνει στην πλάνη της, την όποια δεν παύει να τροφοδοτεί με διαρκείς ύποσχέσεις περί χρημάτων που θα έλθουν και περιουσίας που θα κληρονομηθή. Έκείνη του ζητά διαρκώς χρήματα. Η έρωμένη του άρχίζει τώρα ν' άμφιβάλλη: Μήπως της λέει ψέμματα;

Επί τέλους ξεσπά τό δράμα.

Ήταν ένα χλιαρό φθινοπωρινό άπόγευμα. 'Ο Μενιέ, όμολογεί της έρωμένης του ύστερα από μια ζωρή σκηνη, πώς είναι πτωχός τώ ρα αλλά της ύπόσχεται πώς σε τρεις μήνες τό ολιγώτερο όλα θα τελειώσουν, ο πατέρας του—πλούσιος πολύ—θα πληρώσει τά χρέη του και θα τόν δώση και ένα στρογγυλό ποσό.

—Ας παντρευτούμε! Την έκτελεί.

—Δεν σ' έχω πιά καμιά ανάγκη! του λέγει εκείνη. Να παντρευτώ, έσένα; Δεν τρελλάθηκα! Άς είναι καλά ο Ε. Αυτός μου προσφέρει τό πάλν.

Και ανέφερε τό όνομα ένδς παλιού φίλου της.

Τυφλωμένος πιά άπ' τό πάθος ο Μενιέ, όρμά, πιάνει τόν άσπρο λαϊμό της Μαντό με τά δυο του χέρια... τά δάχτυλά του σφίγγουν... σφίγγουν... Ένα άψυχο σώμα πέφτει σε λίγο βαρό στο πάτωμα.

Αυτά έγιναν στίλν 17 Νοεμβρίου 1910. 'Ο Μενιέ, κυτάζει τρομαγμένος στην άρχη τό πτώμα, έπειτα πέφτει επάνω του και κλαίει με λυγμούς... 'Επί ένδεκα μέρες γύριζε σαν τρελλός στους δρόμους του Παρισιού και σι' αλόνια τόν τάφο της έρωμένης του, της πάλν λουλούδια... Τό θράδυ της ίδιης ήμέρας παρουσιάζεται σ' ένα καλό συμβατήρι το, που ύπηρετεί στο ύπουργείο των Ναυτικών και του έξιμολογείται. Αυτός, άσυγκίνητος, τόν καταδίδει.

Και στίλν 30 'Οκτωβρίου 1911 ο Μωρίς Μενιέ, καταδικάζοντανε σε δεκαετή ελεκτή, ύστερ' από μια διαδικασία όπου όλοι έκλαιαν μέσα στην αίθουσα και όπου κι' αυτός ο εισαγγελέας έπεκαλέσθη την έπιείκεια των ένόρκων ύπερ του κατηγορουμένου...

Όταν ο Μωρίς Μενιέ, νεαρότατος άκόμης, βγήκε από τό Πολυτεχνείο του Παρισιού, ένα λαμπρό μέλλον του χαμογελούσε.

Μιαλό δυνατό, τετραγωνικό γεμάτο σοφία και γνώση, ήταν προωρισμένο να δώση στον κόσμο πολλά και μεγάλα πράγματα. Διάφορα σχέδια έφευρέσεων είχε κιόλας υπό μελέτην ο νεαρός «πολυτεχνικός», προτίμησε όμως να μείνει στον στρατό. Άγαπούσε τό επάγγελμα αυτό. Φιλόδοξος όπως ήταν, ζήτησε, για να φτάση μια ώρα άρχιτερα, να τόν στείλουν στις άποικίες. Ήταν τότε ή έκστρατεία της Μαδαγασκάρης. Τόν έστειλαν εκεί ως ύπολοχαγό. Γρήγορα προοιβάσθηκε ως λοχαγός. Άρρωστα όμως από πυρετούς και ξαναγυρίζει στην Γαλλία. Όταν έγινε καλά τόν στέλνουν στίλν Κίνα, όπου πήρε μέρος στον πόλεμο κατά των Μπόξερς. Εκεί παίρνει και τό τρίτο του γαλόνι. Οί όρίζοντες διανοιγόντανε εύρύτατοι μπροστά του. Στην Τουλόν όπου τοποθετείται μετά την επάνοδό του στην Γαλλία, καταγίνεται και με προσωπικές του εργασίες που ύπόσπονται λαμπρότητα άποτελέσματα.

Όλα λοιπόν πήγαιναν περίφημα για τόν λοχαγό Μενιέ, όποτε, ξαφνικά εμφανίζεται τό μοιραίο υπό την μορφή κάποιας ζωντοχήρας, της Μαντιέν Ντεβίν.

Όταν ο Μωρίς Μενιέ, νεαρότατος άκόμης, βγήκε από τό Πολυτεχνείο του Παρισιού, ένα λαμπρό μέλλον του χαμογελούσε.

Μιαλό δυνατό, τετραγωνικό γεμάτο σοφία και γνώση, ήταν προωρισμένο να δώση στον κόσμο πολλά και μεγάλα πράγματα. Διάφορα σχέδια έφευρέσεων είχε κιόλας υπό μελέτην ο νεαρός «πολυτεχνικός», προτίμησε όμως να μείνει στον στρατό. Άγαπούσε τό επάγγελμα αυτό. Φιλόδοξος όπως ήταν, ζήτησε, για να φτάση μια ώρα άρχιτερα, να τόν στείλουν στις άποικίες. Ήταν τότε ή έκστρατεία της Μαδαγασκάρης. Τόν έστειλαν εκεί ως ύπολοχαγό. Γρήγορα προοιβάσθηκε ως λοχαγός. Άρρωστα όμως από πυρετούς και ξαναγυρίζει στην Γαλλία. Όταν έγινε καλά τόν στέλνουν στίλν Κίνα, όπου πήρε μέρος στον πόλεμο κατά των Μπόξερς. Εκεί παίρνει και τό τρίτο του γαλόνι. Οί όρίζοντες διανοιγόντανε εύρύτατοι μπροστά του. Στην Τουλόν όπου τοποθετείται μετά την επάνοδό του στην Γαλλία, καταγίνεται και με προσωπικές του εργασίες που ύπόσπονται λαμπρότητα άποτελέσματα.

Όλα λοιπόν πήγαιναν περίφημα για τόν λοχαγό Μενιέ, όποτε, ξαφνικά εμφανίζεται τό μοιραίο υπό την μορφή κάποιας ζωντοχήρας, της Μαντιέν Ντεβίν.

Όταν ο Μωρίς Μενιέ, νεαρότατος άκόμης, βγήκε από τό Πολυτεχνείο του Παρισιού, ένα λαμπρό μέλλον του χαμογελούσε.

ΕΝΑΣ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ 17ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Μπουσσύ-Ραμπουτέν

(Ο κόμης ντε Μπουσσύ-Ραμπουτέν, άδελφός, σφεγδονιστής, χαρτοκλέπτης, έπικίνδυνος φίλος και γενικός διοικητής του Ιππικού του βασιλέως, έζησε μια τρικυμώδη ζωή, με την όποιαν δεν πρόκειται ν' άσχοληθούμε σ' αυτή τη σελίδα.

Ύπηρεεν όμως και ένας τολμηρός χιουμοριστής, σε μια έποχή που ή μορφή αυτή της φιλολογίας, ήταν, όχι μόνον άγνωστη αλλά και έξαιρετικά έπικίνδυνη.

Πραγματικά, τό καυστικό του πνεύμα τιμωρήθηκε με περισσότερη άυστηρότητα από εκείνην με την όποιαν τιμωρήθηκαν οι άπατες του και οι περιπέτειές του).

Ροζέ ντε Ραμπουτέν, κόμης του Μπουσσύ, γινός αξιωματικός, γεννήθηκε κατά τό 1618 στο 'Επινύ.

Γόνος πατριαρχικής οίκογενείας που γαλουχήθηκε μέσα στην αλή, ήταν ένα παιδί για τό όποιο θα μπορούσε κανείς να πη ό,τι δεν είχε να κάμν άλλο στην ζωή του, από τού «ν' άφήση τόν έαυτό του να ζήση».

Σ' ήλικία δεκαέξ χρόνων, διέκοψε τις σπουδές του, για να καταταχθή στο σύνταγμα που διοικούσεν ο πατέρας του.

Χαυδεμένο παιδί, ο νεαρός κόμης άρχισε τά κατορθώματά του από την νεανική του ήλικία. Πρώτο του θύμα ύπηρεεν ο ίδιος ο πατέρας του.

Ο πατέρας του, άρρώστησε μια μέρα και τού έμπιστεύθηκαν ότι είχε λαμβάνειν από κάποιον γιατρό όνόματι Γκενν που έξασκούσε τό επάγγελμα τόν στο Παρίσι, ένα σεβαστό ποσό. Η έμπιστοσύνη αυτή, δεν μπηκε από τό ένα αυτό του νεαρού Ροζέ για να βγη από τό άλλο. Με την πρώτη ευκαιρία έτρεξε στο Παρίσι και εισέπραξε από τόν Γκενν τό ποσόν! Φυσικά, όταν ο πατέρας του άνάρωσε και πληροφορήθηκε την διαγωγή του γιου του, έγινε κατακόκκινος άπό τόν θυμό, αλλά ύστερα από λίγο, τόν προοίβισε στον βαθμό τού ύπασπιστού!

Όπως βλέπει ο άναγνώστης, ο Ροζέ ντε Ραμπουτέν, ήταν ένα πολύ χαυδεμένο παιδί. Τέλειος Ιππέυς, ύπερηφανος για την ευγενική καταγωγή του, βέβαιος ότι είχε όλα τά προτερήματα, ποτέ του δεν σκέφθηκε την ματαιότητα, όπως έλεγε γι' αυτόν ή Κυρία ντε Μοντιορανού.

Σ' ήλικία είκοσι μόλις χρόνων, είχε κιόλας στο ενεργητικό του τρεις έκστρατείες και μια μονομαχία κατά την όποιαν έσκότωσε τόν αντίπαλό του.

Η οίκογένειά του, για να συγκρατήσει τις παράτολμες έκκεντρικότητές του, τόν ένόησαν σ' ήλικία είκοσιπέντε χρόνων, με την εξαδέλφη του Γκαμπριέλ ντε Τουλουζόν, ή όποια τού φέρθηκε με μεγάλη λεπτότητα, άφοδ τού έδωσε άρκετά σεβάστη προίκα και τόν άφησε χήρο ύστερα από τρία χρόνια, άφήνοντάς του εις άνάμνησιν δύο χαριτωμένες κορούλες.

Ο άχόρταγος όμως αυτός άνθρωπος στον όποιον ή κάθε έκστρατεία έστοίχιζε 20.000 λίρες, ήταν πάντοτε στενοχωρημένος οικονομικά και ζητούσε άλλη πλουσία κληρονόμο. Όσπου να την βρή, έκρινε καλό να έρωτευθή την εξαδέλφη του Κυρία ντε Σεβινιέ, ή όποια τόν ενοήτευσε με τό πνεύμα και τη γάρη που την κατέστησαν διάσημη. Όπως άφησε όμως, μολοντί ή έξυπνη γυναίκα άπέκρουσε τά πειθήματά του, λίγο έλειψε να τόν άνοίξει τό χρηματοκιβώτιό της, τό όποιο, άσφαλώς, θα ήταν προσφιλέστερο

στον προκοθήρα από όσο θα ήταν τά θέληγιά της. Λίγο άργότερα, ο άσωτος κόμης φυλακίζονταν στην Βασιλίαν με την κατηγορία ότι... για να έξοικονομήση τά στραβά του έξοδα έκλεβε τά χρήματα του συστήλου των στρατιωτών!

Μόλις βγήκε από την Βασιλίαν—ύπόθεση χωρίς μεγάλη σημασία—τό έπρότειναν μια νέα χήρα, την Κυρία ντε Μπραμόν, ή όποια δεν ήταν μόνο πλουσία αλλά και έξαιρετικά ώραία. Άτυχώς, ή ώραία και πλουσία χήρα ήταν θεοσεβαστή και δεν έστερε να παντρευτεί τόν ζωηρό κόμη, ο όποιος, όπως ήταν τολμηρός και συνηθισμένος να μη παραδέχεται άρνηση, την άπήγαγε διά της βίας μια μέρα που πήγαινε ως προσκυνητρία στο όρος Βαλεριέν.

Η χήρα ντε Μπραμόν όμως, γενναία γυναίκα, επρόβαλε αντίσταση. Έσπασε τά τζάκια τού άμαξιού, μέσα στο όποιο την είχε πάρει διά της βίας, τού καταέσχισε

Τό ζε ντε Ραμπουτέν, κόμης του Μπουσσύ, γινός αξιωματικός, γεννήθηκε κατά τό 1618 στο 'Επινύ.

Γόνος πατριαρχικής οίκογενείας που γαλουχήθηκε μέσα στην αλή, ήταν ένα παιδί για τό όποιο θα μπορούσε κανείς να πη ό,τι δεν είχε να κάμν άλλο στην ζωή του, από τού «ν' άφήση τόν έαυτό του να ζήση».

Σ' ήλικία δεκαέξ χρόνων, διέκοψε τις σπουδές του, για να καταταχθή στο σύνταγμα που διοικούσεν ο πατέρας του.

Χαυδεμένο παιδί, ο νεαρός κόμης άρχισε τά κατορθώματά του από την νεανική του ήλικία. Πρώτο του θύμα ύπηρεεν ο ίδιος ο πατέρας του.

Ο πατέρας του, άρρώστησε μια μέρα και τού έμπιστεύθηκαν ότι είχε λαμβάνειν από κάποιον γιατρό όνόματι Γκενν που έξασκούσε τό επάγγελμα τόν στο Παρίσι, ένα σεβαστό ποσό. Η έμπιστοσύνη αυτή, δεν μπηκε από τό ένα αυτό του νεαρού Ροζέ για να βγη από τό άλλο. Με την πρώτη ευκαιρία έτρεξε στο Παρίσι και εισέπραξε από τόν Γκενν τό ποσόν! Φυσικά, όταν ο πατέρας του άνάρωσε και πληροφορήθηκε την διαγωγή του γιου του, έγινε κατακόκκινος άπό τόν θυμό, αλλά ύστερα από λίγο, τόν προοίβισε στον βαθμό τού ύπασπιστού!

Όπως βλέπει ο άναγνώστης, ο Ροζέ ντε Ραμπουτέν, ήταν ένα πολύ χαυδεμένο παιδί. Τέλειος Ιππέυς, ύπερηφανος για την ευγενική καταγωγή του, βέβαιος ότι είχε όλα τά προτερήματα, ποτέ του δεν σκέφθηκε την ματαιότητα, όπως έλεγε γι' αυτόν ή Κυρία ντε Μοντιορανού.

Σ' ήλικία είκοσι μόλις χρόνων, είχε κιόλας στο ενεργητικό του τρεις έκστρατείες και μια μονομαχία κατά την όποιαν έσκότωσε τόν αντίπαλό του.

Η οίκογένειά του, για να συγκρατήσει τις παράτολμες έκκεντρικότητές του, τόν ένόησαν σ' ήλικία είκοσιπέντε χρόνων, με την εξαδέλφη του Γκαμπριέλ ντε Τουλουζόν, ή όποια τού φέρθηκε με μεγάλη λεπτότητα, άφοδ τού έδωσε άρκετά σεβάστη προίκα και τόν άφησε χήρο ύστερα από τρία χρόνια, άφήνοντάς του εις άνάμνησιν δύο χαριτωμένες κορούλες.

Ο άχόρταγος όμως αυτός άνθρωπος στον όποιον ή κάθε έκστρατεία έστοίχιζε 20.000 λίρες, ήταν πάντοτε στενοχωρημένος οικονομικά και ζητούσε άλλη πλουσία κληρονόμο. Όσπου να την βρή, έκρινε καλό να έρωτευθή την εξαδέλφη του Κυρία ντε Σεβινιέ, ή όποια τόν ενοήτευσε με τό πνεύμα και τη γάρη που την κατέστησαν διάσημη. Όπως άφησε όμως, μολοντί ή έξυπνη γυναίκα άπέκρουσε τά πειθήματά του, λίγο έλειψε να τόν άνοίξει τό χρηματοκιβώτιό της, τό όποιο, άσφαλώς, θα ήταν προσφιλέστερο

στον προκοθήρα από όσο θα ήταν τά θέληγιά της. Λίγο άργότερα, ο άσωτος κόμης φυλακίζονταν στην Βασιλίαν με την κατηγορία ότι... για να έξοικονομήση τά στραβά του έξοδα έκλεβε τά χρήματα του συστήλου των στρατιωτών!

Μόλις βγήκε από την Βασιλίαν—ύπόθεση χωρίς μεγάλη σημασία—τό έπρότειναν μια νέα χήρα, την Κυρία ντε Μπραμόν, ή όποια δεν ήταν μόνο πλουσία αλλά και έξαιρετικά ώραία. Άτυχώς, ή ώραία και πλουσία χήρα ήταν θεοσεβαστή και δεν έστερε να παντρευτεί τόν ζωηρό κόμη, ο όποιος, όπως ήταν τολμηρός και συνηθισμένος να μη παραδέχεται άρνηση, την άπήγαγε διά της βίας μια μέρα που πήγαινε ως προσκυνητρία στο όρος Βαλεριέν.

Η χήρα ντε Μπραμόν όμως, γενναία γυναίκα, επρόβαλε αντίσταση. Έσπασε τά τζάκια τού άμαξιού, μέσα στο όποιο την είχε πάρει διά της βίας, τού καταέσχισε

Τό ζε ντε Ραμπουτέν, κόμης του Μπουσσύ, γινός αξιωματικός, γεννήθηκε κατά τό 1618 στο 'Επινύ.

Ακούγουντας τὸ ραδιόφωνο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΜΑΝΤΣΙΟΛΙ

Ὁ πατέρας είχε υποδεχτῇ τὸ ραδιόφωνο σὺν ἑνὶ ἀνεπιθύμητο ξένο. Καὶ τὴν πρώτη θραυδῶ, είχε φανῇ πὺς είχε δίκιο μὲ τοὺς θόρυβους τῶν παρασίτων πὺς θούζαν σ' αὐτί. Τὸν ἐρχομὸ του ὅμως περίμενε μὲ λαχτάρα ἡ Κλαίρη πὺς ἔλπιζε ἔτσι νὰ παρακολουθῇ τὶς παραστάσεις τῆς ὁπερας ὅπου θεωροῦντι πάντα ἀνῆσυχά ἡ καρδιά της.

—Σοῦφερα ὅλο τὸν κόσμο σπῖτι! ἔλεγε ὁ Τζόρτζιο στὸν πατέρα του πὺς διαμαρτυρόταν. Θὰ δῆς τί θαῦμα εἶναι ἀφοῦ ἐκμηδενίσω πρῶτα τὰ παράσιτα.

—Καλὸ πράγμα ὁ κόσμος μέσα στὸ σπῖτι μου! Ἐχὼ ἀρκετὲς σκοτούρες ὥστε νὰ μὴ μοῦ χρειάζονται κι' ἄλλες ἀποκρίθηκε χολωμένος ὁ πατέρας του ρίχνοντας μὴ λοξή ματιά στὰ καστανὰ μαλλιά τῆς κορούλας του τῆς Κλαίρης.

Τελοσπάντων τὸ ραδιόφωνο κανονίστηκε... κι' ἔγινε ἀπαραίτητο μέλος τῆς οικογενείας.

Μιά μέρα, ἡ Κλαίρη μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της καὶ τοῦ δείχνει μὲ χέρι πὺς τρέμει ἀπ' τὴν χαρὰ ἕνα πρόγραμμα τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν.

—Διάβασε... διάβασε! Εἶναι στὴν Ρώμη: τὸν θρήνα!

—Ἡσυχάσε: τί τρέχει; ρωτᾷ ἐκπληκτὸς ὁ πατέρας καὶ διαβάει: «Τρίτη ὥρα 21. Ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν Μελοδραματικὸν Θέατρον, «Τόσκα». Τενόρος: Ρέμο Μαριέζι...»

—Στάσου! ὁ Ρέμο! Νὰ εἶναι ὅμως ἀραγε ἐκεῖνος;

—Βέβαια, μόνο αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶναι! ἀπαντᾷ περήφανα ἡ Κλαίρη.

■ ■

Πόσα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε; Πέντε, ἕξι; Τί γρήγορα πὺς περνοῦν τὰ χρόνια!

Ὁ Ρέμο Μαριέζι, ἡ πρώτη, ἡ μοναδικὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς της, πὺς τὸν είχε ἐρωτευτῇ στὰ δεκαοχτὼ παρθενικά της χρόνια — ἐνῶ ἐκεῖνος ἔπαιζε μὲ τὴν καρδιά της.

Ὅλοι εἶχαν ἐναντιωθῇ στὸν γάμο αὐτό, στὴν πολίχνη πὺς είχε τὸ πολὺ χίλιες ψυχές.

—Μὰ εἶναι καλλιτέχνης: θὰ σταδιομῆσι ἔλεγε μὲ πείσμα ἡ Κλαίρη.

Μὰ ὁ μπαμπᾶς ἦτον ἀμετάπειστος.

—Θὰ σὲ παντρεύω μ' ἕνα κύριο, ὅχι μ' ἕνα παλᾶνθρωπο!

Ἀδύνατον νὰ τὴν φέρουν σὲ θεογνωσία...

Ἐπὶ τῆς ἀπορίας, ὁ Ρέμο Μαριέζι εἶχε φύγει γιὰ τὸ Μιλάνο — λέγοντάς της πὺς θὰ ἐπέστρεφε πλούσιος γιὰ νὰ τὴν παντρεύτῃ.

Ὅχι μόνο δὲν τὴν παντρεύτηκε ἀλλὰ δὲν τῆς ἔγραψε οὔτε γραμμὴ γιὰ νὰ τῆς στείλῃ τὴν διεύθυνσή του. Κι' ἡ νέα

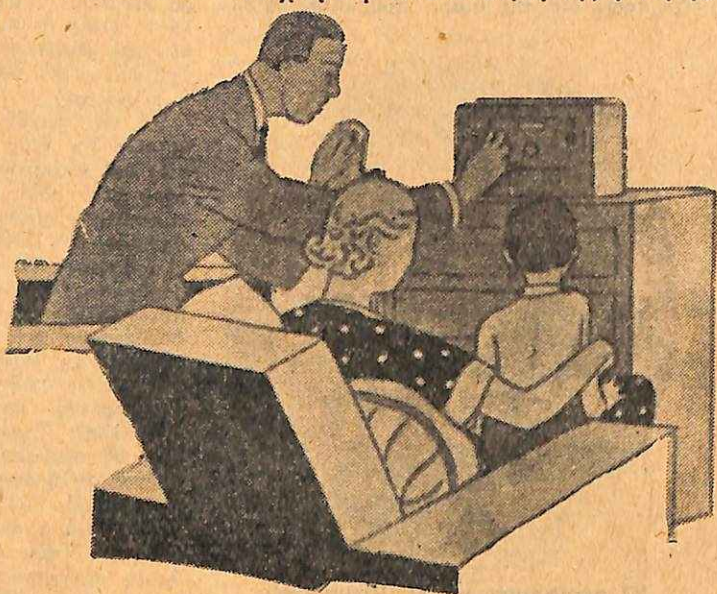
πὺς είχε παραδοθῇ στὴν μοναδική ἀγάπη τῆς ζωῆς της, περίμενε μὲ ἀγωνία νὰ γίνῃ μητέρα.

Ὁ πατέρας της δὲν ἤθελε νὰ τὴν δῇ στὰ μᾶτια του, τὴν ἐδίωξε ἀπὸ τὸ σπῖτι μὴ θραυδῶ πὺς ἔβρεχε κι' ἡ δυστυχισμένη Κλαίρη κατέφυγε σὲ μιά θειὰ τῆς στὸ γειτονικὸ χωριό, πὺς τὴν λυπήθηκε, τὴν περιέθαλψε, τὴν ἐνεθάρρυνε.

Θάρρος κι' ἐλπίδα δὲν είχε πιά καμιά. Βρῆκε ὅμως καὶ τὰ δυὸ μόλις εἶδε στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ πὺς γεννήθηκε τὸ πορτραῖτο τοῦ Ρέμο πὺς είχε χάθῃ πιά ἀπ' τὸν κόσμο.

Πέρασε καιρὸς. Ἐξῆ χρόνια.

Σιγὰ - σιγὰ ὁ πατέρας της τὸ πῆρε ἀπόφαση. Ὅλοι συμπονοῦσαν τὴν δυστυχισμένη. Κι' ὁ ἀδελφὸς της φοιτητῆς

Ἡ Κλαίρη, κρατώντας τὸν Μαρῖνο, ἀκούει τὸ ραδιόφωνο...

στὴν γειτονικὴ πόλη, είχε φέρεי τὸ ραδιόφωνο γιὰ νὰ δώσῃ κάποια ζωὴ μέσα στὸ τέλμα τοῦ παλαιοῦ σπιτιοῦ. Καὶ τὸ ραδιόφωνο θάφερνε στὴν Κλαίρη τὴν φωνὴ τῆς ἀγάπης πὺς ἔξανθρισε.

■ ■

Τρίτη ὥρα 20 καὶ 40'. Ὁ Τζόρτζιο κάθεται καὶ παίζει μὲ τὰ κουμπιά τοῦ ραδιοφώνου... Ὁ Μαρῖνο παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις του μὲ μεγάλη περιέργεια γιὰτί ἀκούσε τὴν μητέρα του νὰ τοῦ λέγῃ:

—Ὁ Μπαμπᾶς σου θὰ τραγουδήσῃ σ' ἕνα μεγάλο θέατρο καὶ θὰ τὸν ἀκούσῃς μέσα ἀπὸ τὸ γυαλιστερό αὐτὸ κουτί.

Ἡ Κλαίρη εἶναι πολὺ εὐτυχισμένη. Ντύθηκε ἀνοιξιὰτικα, σὺν νὰ ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Ρέμο. Εἶναι τόσο ὁμορφῇ. Στὴν καρδιά της ἀντῆχῃ ἕνα τραγοῦδι ἐρωτος κι' ἐλπίδος. Ὅστε ἐξανθρέθηκε ὁ Ρέμο. Τοῦ ἔστειλε ἤδη μιά ἐπιτέλεια ἐπιστολῇ στὴν Ρώμη.

Τέλος, στὶς ἐννιά, ἡ φωνὴ τοῦ σπῆκερ ἀναγγέλλει: «Ἐκπομπὴ ἀπ' τὸ Βασιλικὸ Μελοδραματικὸ Θέατρο τῆς «Τόσκα» ὁπερας σὲ τρεῖς πράξεις τοῦ Τζι. ἀκομο Πουτσίνι. Πρόσωπα: Μαρῖνο Καβαρτζόσι: τενόρος Ρέμο Μαριέζι, κτλ.»

Τὴ χτυποκάρδι νοιώθει ἡ Κλαίρη!

Ἀρχίζει ἡ ὁπερα. Ὁ μπαμπᾶς καννίζει, ὁ Μαρῖνο κυττάζει τὸ «κουτί πὺς μιλά» κι' ἡ Κλαίρη μὲ τὸν Τζόρτζιο κάθονται προσεχτικά, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

Ὁ «ἐσπερινός»! Θύελλα χειροκροτημάτων ἀκούεται. Θὰ μπαίῃ ὁ Μαρῖνο Καβαρτζόσι. Ἡ Κλαίρη κάνει σὺν τρελλή.

—Τὸν χειροκροτοῦν, μπαμπᾶ, ἀκούσε. Καλὰ ἔλεγα πὺς θὰ γίνῃ διάσημος! Πόσα χειροκροτήματα!

Ὁ πατέρας της δὲν ἀπαντᾷ. Ἐχει γυρίσει τὶς πλάτες του γιὰ νὰ μὴ ἀντιληφθῇ ἡ κόρη τὴν συγκίνησή του. Νὰ ἐπιτέλους ἡ φωνὴ του:

«Ὁμορφίε! πὺς μεθοῦνε μουσικὲς ἀρμονίες!...»

Ἡ Κλαίρη ἀκούει μεθυσμένη μὲ τὰ μᾶτια καρφωμένα στὸ ραδιόφωνο καὶ τῆς φαίνεται σὺν νῶρχεται αὐτὴ ἡ φωνὴ μαζί μὲ μιά θερμὴ πνοὴ νειότης ὅπως στὴν θεὰ ἐκείνη ἐποχὴ πὺς ὁ Ρέμο τὴν φιλοῦσε μὲ τὰ φλογερά του χεῖλη.

Περιμένοντας τὴν τρίτη πράξη, μιλοῦν, κάνουν σχέδια. Ἀσφαλῶς ὁ Ρέμο θὰ ἀπαντήσῃ στὴν ἐπιστολή. Ἡ καρδιά της τῆς λέει: «Θὰ σὲ παντρεύτῃ. Πὺς εἶναι δυνατόν νάχῃ ἔχῃσαι τὰ φιλιὰ σου, τὰ χάδια σου;»

Ὅχι, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἔχῃ ἔχῃσαι. Καθὼς οἱ στιγμὲς τῆς ἀναμονῆς τῆς φαίνονται αἰῶνες, παίρνει ἕνα εἰκονογραφημένο περιοδικὸ πὺς ὁ ἀδελφὸς της είχε δώσει στὸν Μαρῖνο. Τὸ φυλλομετρεῖ ἀπρόσεχτα.

Τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐτοιμάζεται νὰ τὸ παρατήσῃ ὅταν ξαφνικά τὰ θλέμματα της πέφτουν ἀπάνω σὲ μιά φωτογραφία πὺς παριστάνει δυὸ νεόνυμφους ἀπάνω σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο. Ποιὸς ἔχει, μιά μέρα ἴσως κι' ἐκείνη μὲ τὸν Ρέμο...

Κυττάζει καλλίτερα καὶ κατάπληκτη γουρλώνει τὰ μᾶτια της. Διαβάει καὶ ξαναδιαβάει γιὰ νὰ πεισθῇ. Μὲ μιά κραυγὴ ἀγκαλιάζει τὸ παιδί της σὺν νὰ εἶναι μοναδικὴ ἀγκυρὰ σωτηρίας καὶ σωριάζεται στὸ πάτωμα...

Ὁ πατέρας της ὁ ἀδελφὸς της τὴν περιποιοῦνται μὲ ἀγωνία. Ὁ Μαρῖνο φωνάζει τρομαγμένος:

—Μαμάκα! μαμάκα!

Ἡ μαμάκα ὅμως δὲν ἔχει τὴν δύναμη νὰ μιλήσῃ κι' οὔτε φαίνεται ν' ἀκούῃ. Μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἐξοκολοθεῖ νὰ σφίγγῃ τὸ περιοδικό. Σὲ λίγο ψιθυρίζει:

—Διάβασε... διάβασε...

Ὁ πατέρας παίρνει τὸ περιοδικό, τὸ κυττάζει καλὰ - καλὰ γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ τί τρέχει. Ὑστερα βλέπει τὴν φωτογραφία τῶν δυὸ νέων πὺς χαμογελοῦν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Διαβάει ἀπὸ κάτω:

«Ὁ τενόρος Ρέμο Μαριέζι καὶ ἡ σύζυγός του Μίλα Μόρις, στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ».

Ἀπάνω στὴν σύγχυσή τους δὲν ἀντελήφθησαν πὺς ἡ τρίτη πράξη είχε κιόλας ἀρχίσει. Τώρα ὁ Μαρῖνο ἐπάνω στὴν ταρατσα τοῦ πύργου Ἀγίου - Ἀγγέλου τραγοῦδα:

«Ἐρωτοῦσαν τ' ἀστέρια, μοσκοδόλαγε ἡ φύση...».

ΜΑΡΙΟ ΜΑΝΤΣΙΟΛΙ

Ποτὲ δὲν εἶδαν στὸν κόσμο διευθυντὴ φυλακῆς τόσο πρᾶο, τόσο καλοκάγαθο τόσο ἐπείκει σὺν τὸν κ. Φλωπάρ. Φύση διαλεχτή, ποιητῆς καὶ μουσικὸς στὶς ὁδὲς τῆς σχόλης του, ὁ κ. Φλωπάρ ζούσε εὐτυχισμένος κι' ἡσυχος στὴν πολίχνη Μουλενβάν-σοῦ-Μπλουᾶ, ἔδω καὶ δέκα χρόνια.

Εἶχε δὴ τὸν ἀριθμὸ τῶν φυλακισμένων του νὰ φθάνῃ τοὺς σαράντα κι' ἀνῆσυχος τότε τῶρα βλέποντας τὸν ἀριθμὸ τοὺς νὰ ἐλαττώνεται.

—Ἐννιά ἀνθρωπάκια μέινανε ὅλο-ὅλο εἶπε μιά μέρα στὴν γυναῖκα του πὺς ἔκανε ἕνα κέντημα, πὺς παρίστανε ἕνα κεφάλι φυλακισμένου πῖσω ἀπ' τὰ κάγκελλα τοῦ κελλιοῦ—ἐργόχειρο προωρισμένο γιὰ ἕνα μαξιλαράκι τοῦ σαλονιοῦ.

—Ἐννιά μονάχα! ἔκανε ἀπορῶντας ἡ κ. Φλωπάρ. Ἀρχισαν νὰ σὲ ξεχνοῦν δυστυχισμένοι μου φίλε!

—Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ στενοχωρεῖ!

—Ἴσως νὰ μὴ σὲ βρίσκουν πιά πολὺ αὐστηρό.

—Αὐστηρό, αὐστηρό! Τί τὰ θέλεις, Κλοτίλδη μου, φταίω ἐγὼ ἂν εἶμαι φύσει εὐαίσθητος; Δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ κανεὶς τὸν χαρακτήρα του. Μπορῶ ποτὲ νὰ ξεχάσω πὺς οἱ φυλακισμένοι μου εἶναι καὶ πελάτες μου, πὺς μοῦ ἐξασφαλίζουν μιά πολὺ ἀνετὴ ζωὴ; Τί θ' ἀπογίνουμε ἂν καταργηθῇ αὐτὴ ἡ φυλακή;

Ὁ κ. Φλωπάρ δὲν ἔκανε πάντα αὐτοὺς τοὺς συλλογισμούς. Μόλις διωρίσθηκε διευθυντῆς τῆς φυλακῆς τοῦ Μουλενβάν-σοῦ-Μπλουᾶ, ἤθελε νὰ περάσῃ γιὰ ἄτεγκτος καὶ αὐταρχικὸς υπάλληλος.

Ὅταν ἔμπαζαν ἕνα φυλακισμένο στὸ γραφεῖο του, τὸν κεραυνοβολοῦσε μὲ τὸ βλέμμα καὶ τοῦ ξεφώνιζε μὲ μεγάλες χειρονομίες:

—Ληστή, τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, μαχαιροβγάλτη, νὰ πάρῃς τὸν ἴσιο δρόμο, νὰ κἀνῃς τὰ χρονάκια σου χωρὶς ὄχνα γιὰτί στὴν πρώτη στραβοτιμονιά σου θὰ σὲ κομματιάσω, θὰ σὲ σφάξω, θὰ σὲ σκίσω! Δρόμο τώρα καὶ νὰ μοῦ ἀδειάσῃς τὴ γωνιά!

Ἀργότερα, ὅσο περνοῦσε ἡ ἡλικία του, ὁ κ. Φλωπάρ γράφει σὲ πολλὰς ἐταιρίες ἡθικῆς ἀνυψώσεως. Ἐνας βαθὺς οἶκτος τὸν εἶχε κυριέψει. Τώρα τὸν ἔβλεπαν νὰ πηγαίῃ ἀπὸ κελλί σὲ κελλί γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς φυλακισμένους του.

—Καλημέρα, φίλε μου.

—Καλημέρα σας, κ. διευθυντά.

—Κοιμήθηκες καλὰ;

—Μάλιστα, κ. διευθυντά, ἀρκετὰ καλὰ.

—Κοριοὺς δὲν εἶχες;

—Ὅχι, κ. διευθυντά.

—Κι' ἡ τροφή;

—Θὰ μπορούσε νὰ εἶναι καλλίτερη, κ.

διευθυντά...

—Μίλα, φίλε μου, χωρὶς κανένα φόβο.

—Μέσα στὶς φακές ἦταν ἕνα σωρὸ πέρρες.

—Νὰ εἶσαι βέβαιος πὺς θὰ κάνω τὶς δέουσες παρατηρήσεις στὸν μάγερ.

Κι' ἔφευγε ψιθυρίζοντας:

—Τὸν κακομοῖρη! Θὰ μπορούσε νὰ σπάσῃ τὸ δόντι του... Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ. Κι' ἂν ἀναγκασθῶ ἀκόμη νὰ καθαρίζω μόνος μου τὶς φακές ἢ νὰ βάζω νὰ τὶς καθαρίσῃ ἡ γυναῖκα μου, γιὰτί τὸν ξέρω καλὰ τὸν μάγερ πὺς ὅλο λέει πὺς εἶναι πολὺ ἀπασχολημένος.

Κάθε βράδυ, ὁ κ. Φλωπάρ πήγαινε στὸ καφενεῖο τῶν Δύο Ἡμισφαρίων γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀπεριτίφ του καὶ νὰ παίξῃ τὴν παρτίδα του μὲ τὸν εἰσπράκτορα τῶν φόρων, τὸν διευθυντὴ τῆς κοινοτικῆς σχολῆς, τὸν διευθυντὴ τοῦ ταχυδρομείου.

Ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ ὅμως, ὁ κ. Φλωπάρ πὺς ἀνῆκε ἀνέκαθεν στὸ στρατόπεδο τῶν αἰσιόδοξων, τὰβλεπε ὅλα κατὰμικρὰ.

—Ἐνας μονάχα φυλακισμένος, καὺμένη μου Κλοτίλδη! εἶπε ἕνα βράδυ στὴν γυναῖκα του κι' αὐτὸν μᾶς τὸν ἔφεραν χθὲς ἡ κατάσταση εἶναι ἀνθρωπιστική... Ἀρκεῖ νὰ μὴν σκεφτοῦν νὰ καταργήσουν τὴν φυλακή! Πὺς θὰ μὲ διορίσουν ὕστερα; Νὰ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ μετακομίσουμε, ν' ἀλλάξουμε τὶς συνήθειές μας, νὰ ἐγκαταλείψουμε τοὺς φίλους μας τοῦ Μουλενβάν.

—Θ' ἀρρωστοῦσα ἀπ' τὸ κακό μου ἂν μᾶς ἔστελναν ἄλλου.

Τὴν ἐπομένη, ὁ κ. Φλωπάρ στὴν συνθηματικὴν περιοδεία τοῦ στὰ κελλιά ἔκανε τὴν γνωριμία ἐνός ἀνθρώπου πὺς δὲν ἦταν καθόλου δειλός. Ἦταν ὁ Μπουρέν, ὁ νέος κατὰδικος πὺς τοῦ εἶχαν στείλει.

—Κύριε διευθυντά, τοῦ εἶπε εὐθύμα, ἔφθασε ὁ χειμῶνας κι' εἶναι εὐχάριστο νὰ ἔχῃ κανεὶς τροφή, θέρμανση καὶ κατοικία δωρεάν. Ἐχὼ ὅμως νὰ κάνω ἕνα παράπονο, πὺς σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ διαβιβάσετε στοὺς ἀνώτερους σου.

—Ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ παράπονο; φίλε μου;

—Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος πὺς δὲν μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς μουσική. Ἐχὼ σπῖτι μου ἕνα ραδιόφωνο καὶ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸ μου ἀδικημένο ἀπ' τὸ κράτος ἐφ' ὅσον μοῦ στερεῖ τὸ πρῶτό μᾶθημα τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς, τὴν μεσημεριὰτικὴ συναυλία, τὶς εἰδήσεις, τὶς συμφωνικὲς συναυλίες, τὶς ὁπερες...Ἐἶνε πραγματικὸ σκάνδαλο αὐτό!

Τέλος, ὁ κ. Φλωπάρ δὲν βρῆκε ἄλλη λύση παρὰ νὰ δώσῃ στὸν φυλακισμένο εἰκοσιεπτάχρονο ἄδεια γιὰ νὰ πάῃ νὰ φέρῃ τὸ ραδιόφωνό του...

—Μοῦ ὀρκίζεσαι, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ὅτι

θὰ ἐπιστρέψῃς;

—Τ' ὀρκίζομαι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπουρέν σηκώνοντας ψηλὰ τὸ χέρι καὶ φτύνοντας καταγῆς, γιὰτί εἶσθε λεβεντιά!

Ἀλλοίμονο ὅμως! Πέρασαν τρεῖς μέρες κι' ὁ Μπουρέν ἀκόμη νὰ ἐπιστρέψῃ. Φαντάζεσθε τὴν ἀγωνία τοῦ κ. Φλωπάρ. Ἐβλεπε κιόλας τὸν ἑαυτὸ του νὰ σέρνεται μπροστὰ στὸ πειθαρχικὸ συμβούλιο, νὰ ἀνακαλῆται καὶ νὰ χάνῃ ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς συντάξεώς του.

Τὸ χειρότερο ἦταν, ὅτι πληροφορήθηκε πὺς ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν βρισκόταν στὴν περιοχὴ τοῦ κ. Φλωπάρ, περνώντας ἀπ' τὸ Μουλενβάν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν φυλακή.

—Δὲν ἔχω οὔτε ἕνα φυλακισμένο νὰ τοῦ παρουσιάσω... ἔστω καὶ γιὰ μεζέ!

Καθὼς ὅμως ὁ κ. Φλωπάρ εἶναι ἄνθρωπος πρωτοβουλίας, ἰκέτευσε τοὺς φίλους καὶ συμπαίκτας του τοῦ «Καφενεῖο τῶν Δύο Ἡμισφαρίων» νὰ φορέσουν γιὰ λίγες ὁδὲς τὴν ἀτιμωτικὴ στολὴ τῶν φυλακισμένων, γιὰ ν' ἀποδείξῃ στὸν κ. ὑπουργὸ πὺς ἡ φυλακή δὲν ἦταν ἀκόμα σὲ ἀχρηστία.

Τέλος, ὁ δικαστικὸς κλητῆρ δέχθηκε νὰ περάσῃ γιὰ λαθροθήρας, ὁ νεοκράτης γιὰ κακὸς γαμπρὸς πὺς εἶχε εὐλοκοπήσῃ τὴν πεθερά του, ὁ εἰσπράκτωρ τῶν φόρων γιὰ κακοποιὸς πὺς λήστευε τὴν νύχτα τοὺς διαβάτες, ὁ ὑποθηκοφύλας γιὰ διαρρήκτης, ὁ διευθυντῆς τοῦ ταχυδρομείου γιὰ πλαστογράφος κι' ὁ διευθυντῆς τοῦ κοινοτικοῦ σχολείου γιὰ λαθρέμπορος νορκωτικῶν.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ὑπουργοῦ ἔγινε. Ὁ ἐξοχώτατος ἱκανοποιημένος μὲ τὸ παράπονο, ὑπεσχέθηκε νὰ ἐλαττώσῃ τὶς ποινὲς ὅλων, συνεχάρη τὸν κ. Φλωπάρ γιὰ τὴν καλὴ κατάστασιν τῆς φυλακῆς καὶ τὸν βεβαίωσε πὺς θὰ τὸν παρασημοφοροῦσε σύντομα.

—Θαξίζεις νὰ σοῦ δώσω μιά κλωτσιά...

«Κι' ὅσο συλογίζομαι, εἶπε μόνος του ὁ κ. Φλωπάρ, πὺς ἂν δὲν εἶχε ἀθετήσῃ τὸν λόγο του ὁ Μπουρέν, ὁ ὑπουργὸς, βλέποντας πὺς ὑπῆρχε μόνο ἕνας φυλακισμένος, ἴσως νὰ καταργοῦσε τὴν φυλακή... λόγω οἰκονομῶν!»

Ὅσο γιὰ τὸν Μπουρέν, ἐπέστρεψε αὐτὸς ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες μὲ τὸ ραδιόφωνό του.

—Εἶσαι ἀσυγχώρητος! τοῦ εἶπε ὁ κ. Φλωπάρ, ἔστι κρατᾷς τὸν λόγο σου!...

Ξέρεις τί θὰ ἀξίζεις;

—Μὰ, κ. διευθυντά...

—Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμᾶ... Θὰ ἀξίζεις

νὰ σοῦ δώσω μιά κλωτσιά καὶ νὰ σὲ ξεποστειλῶ σπῖτι σου!

ΑΛΦΟΝΣ ΚΡΟΖΙΕΡ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ

Δέν είμαι έναντιόν του μακιγιαζ. "Οχι. Κάθε γυναίκα πρέπει να περιποιηθεί τον εαυτό της. "Αν είναι πολύ ωχρή πρέπει να βάλει λίγη ροζ πούδρα στα μάγουλά της και αν τα χείλη της δεν έχουν χρώμα μπορεί να τα τονίσει με λίγο ρούζ. Αυτό, άλλωστε, επιβάλλεται και για λόγους καλαισθησίας. Γιατί μια γυναίκα που έχει φαρδιά και ένωμένα φρύδια να μην τα άραιώσει λίγο; Και γιατί να μην όντουλάρη ελαφρά τα μαλλιά της αλλά να τ' αφήνει ίσια και άπεριποίητα;

Η γενική όμως αυτή περιποίηση της όμορφιάς πρέπει να γίνεται με διακριση, με προσοχή, με καλαισθησία. Από την περιποίηση αυτή ως το άναιδέστατο και προκλητικό βάψιμο που συνηθίζουν πολλές γυναίκες υπάρχει μεγάλη διαφορά.

Οι γυναίκες αυτές δεν ξεετάζουν καθόλου αν το τολμηρό αυτό βάψιμο πηγαίνει στον τύπο τους, στην ηλικία τους, στο πρόσωπό τους τέλος. Βάφονται άπλωσ και μόνο διότι θεωρούν απαραίτητο να είναι βαμμένες για να φαίνονται μοντέρνες και συγχρονισμένες. Βλέπουν άλλωστε να κάνουν το ίδιο και η πλειοψηφία των όμορφών τους γιατί οι σημερινές γυναίκες, ως γνωστόν, έχουν πολύ έντονα άνεπτυγμένο το ένστικτο της μιμήσεως και

του πιθηκισμού.

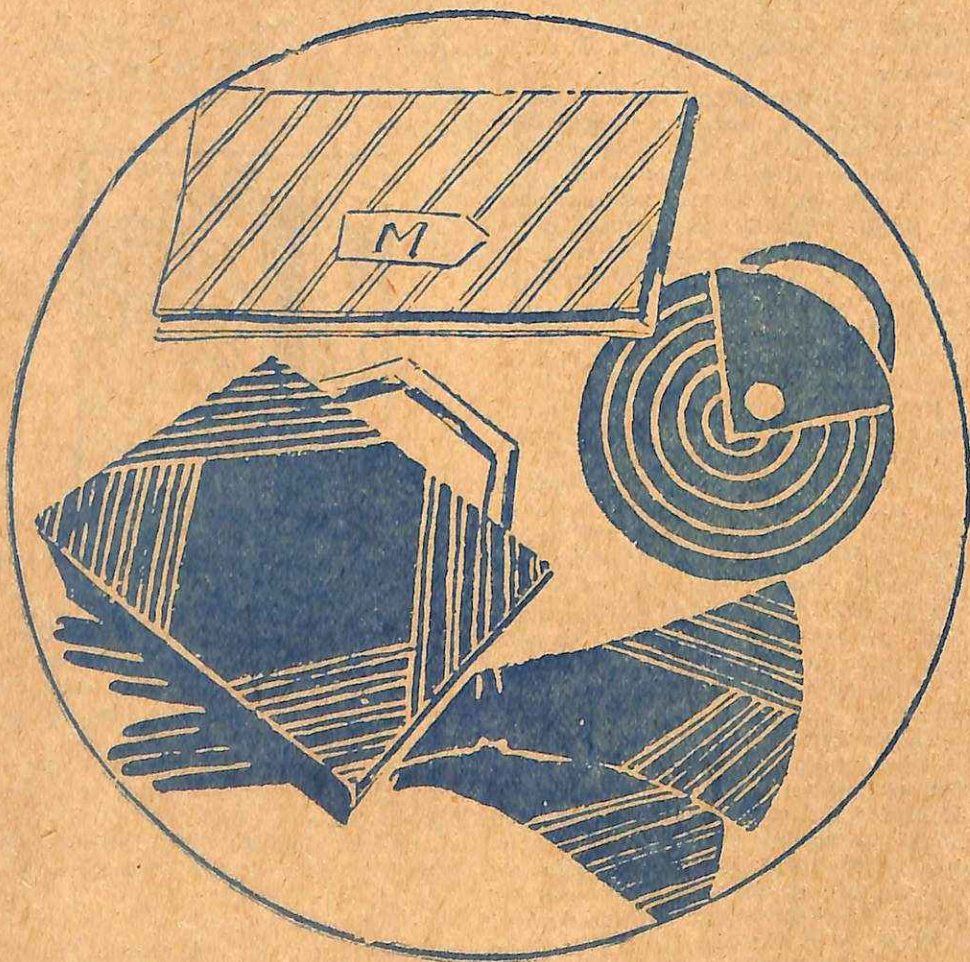
Και έτσι, αντικρύζουμε κάθε μέρα ένα οίκτρο θέαμα: Βλέπουμε νεαρές δεσποινίδες, μαθήτριες ακόμα, να βάφονται σαν τās ήθεποιούς του ελαφρού θεάτρου και χειρότερα. Βλέπουμε κυρίες ηλικιωμένες να βάφουν τα μαλλιά τους πλατινέ και να τα κάνουν... μπουκλάκια... Βλέπουμε κυρίες του καλού κόσμου να βάφονται τόσο αποκριστικά που δίνουν την εντύπωση αποκριάτικης μάσκας! Δεν υπάρχει καμιά διάκριση ανάμεσα στις μητέρες και στις κόρες, στις γιαγιάδες και στις εγγονές!

Πρώτησ προχθές ένα κοριτσάκι δεκατριών ετών που είχε βαμμένα τα νύχια του με εκείνο το άπαισιο βυσινί χρώμα, γιατί τὰ έβαψε έτσι και ξέρετε τι μου άπήντησε;

—Μου τάβαψε χθές ή μαμά που έκανε και τὰ δικά της! Δεν είναι ώραία;

Έμεινα κατάπληκτη. Είναι λυπηρό να διαπιστώνη κανείς ότι υπάρχουν τέτοιες μητέρες που αντί να φροντίσουν να δώσουν στα παιδιά τους μιάν άνατροφή ίκανή να τὰ προφυλάξη από τούς κινδύνους της ζωής, τὰ σπρώχνουν μόνες τους σ' έναν άσχημο δρόμο χωρίς να καταλαβαίνουν ότι αυτές και μόνες είναι υπεύθυνες για όλες τις τρέλλες τών παιδιών τους.

ΛΟΡΑ

—Τσάντα ορθογώνια με «νερόβι». Πλάνα μεταλλίνη με άσχημό.—Τσάντα και γάντια από δέρμα αντίλοπης μαύρο με «νερόβι». Χερσούλι μεταλλίνο.— Χαρτωμένη ρόλο-στρόγγυλη τσάντα με «γκάνες».

Η ΜΟΔΑ

ΤΣΑΝΤΕΣ, ΓΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Έχομε γράψει πολλές φορές ότι σ' όλες τις περιστάσεις—και άκόμη περισσότερο στην σημερινή μόδα—ή κομψότης μιās γυναίκας φανερώνεται κυρίως από τις διάφορες λεπτομέρειες και τὰ διάφορα άξεσουάρ της τουαλέττας της. Πρέπει όλο το «άνοάμπλ» να χαρακτηρίζεται από τόν ίδιο τόνο· πρέπει να υπάρχει μιάν άρμονία ανάμεσα στο φόρεμα, στα διάφορα άξεσουάρ της τουαλέττας και στα κοσμήματα μιās γυναίκας. Όπως ένας πίνακας ζωγραφικής ή μιάν σονάτα, έτσι και ή τουαλέττα στο σύνολό της είναι και αυτή ένα έργο τέχνης. Και τὸ παραμικρό σφάλμα γούστου, ή παραμικρή δυσαναλογία, είναι αρκετή για να την καταστρέψει.

Οι τσάντες και τὰ γάντια έχουν σπουδαία σημασία στην γυναικεία τουαλέττα.

Τόν έφετεινό χειμώνα έχομε περισσότερα παρά ποτέ μοντέλλα για τσάντες. Δεν έχει κανείς παρά την δυσκολία της έκλογής...

Βέβαια, βλέπουμε άκόμη μεγάλες τσάντες. Μολαταύτα δεν φθάνουν τις πελώριες τσάντες που συνηθίζονταν πρίν. Φαίνεται ότι για τὸ άπόγευμα θά συνηθιστούν γενικώς άρκετά μεγάλες τσάντες, ενώ οι βραδυνές θά είναι μάλλον μικρές.

Όσο για τὰ σχέδια είναι τόσο ποικίλα που είδα άκόμα και μιάν τσάντα όλο-στρόγγυλη. Υπάρχουν τσάντες τετράγωνες, άλλες ορθογώνιες, μάλλον μακρούλες.

Ξέρετε ότι κατορθώνουν τώρα να δώσουν στα δέρματα όλη την μαλακότητα τών ωραιότερων ύφασμάτων. Είναι μιάν ανακάλυψις πολύτιμη γι' αυτούς που κατασκευάζουν τις τσάντες γιατί μπορεί να έμπνευσθούν από τις βάσεις τών ραπτικών οίκων. Γι' αυτό και βλέπουμε ωραιότερες τσάντες έργασμένες με λεπτές ή χοντρές «νερόβι» και με ντεκούπ.

Η τσάντα από σεβρώ γκωφρέ είναι πολύ εύχρηστη στην άφή και συνοδεύεται μάλιστα, στο επάνω μέρος, από ένα μπουγιονέ άπαρράλακτο με τὰ μπουγιονέ τών βελούδινών μας φορεμάτων.

Επίσης τὸ δέρμα ζαρκαδιού με τὸ σεβρώ ή με αστέν κλοκέ έπιτρέπουν διάφορα «εύρηματα».

Άλλά τὸ δέρμα που εύνοείται περισσότερο από όλα είναι τὸ δέρμα του κροκοδείλου, από τὸ όποιο κατασκευάζονται τσάντες μετρίων διαστάσεων έκτός φυσικά εκείνων που συνοδεύουν τὰ κοστούμια σπόρ.

Οι τσάντες αυτές συμπληρώνονται με ωραιότερες μεταλλινές «μοντύρ» που περιβάλλουν καμμιάν φορά όλόκληρη την τσάντα. Είδα και μιάν τσάντα από μαύρο δέρμα που είχε για κλίπς ένα χαριτωμένο караβάκι από έκάιγ κόκκινο.

Για τὸ βράδυ, είναι προτιμότερη, ή πολύ μικρή τσάντα από πέρλος λευκές ή κόκκινες, που συνοδεύεται από ένα κολλιέ και ένα βραχιόλι, στρογγυλά και τὰ δυό, κατασκευασμένα με την ίδια τεχ. κή.

Η μόδα του λαμέ όμως αξέχαστο όλο-

να. Και βλέπουμε ωραιότερες τσάντες άπό λαμέ χρυσό. Μερικές από αυτές γαρνίρονται με μικροσκοπικούς έλέφαντας.

□ □

Όσο για τὰ γάντια, αυτά έναρμονίζονται συχνά με μιάν ζώνη από σεβρώ της όποιας ή μεγάλη μπούκλα γαρνίρεται με λίγο χρυσό. Τὸ ίδιο γαρνίρισμα βλέπουμε και στα γάντια.

Άλλα γάντια είναι γαρνιρισμένα με «νερόβι» όπως και οι τσάντες. Και άλλα, έξαιρετικά σίκ, δένονται με κορδονάκι πλαγίως. Και τὸ ίδιο αυτό δέσιμο τὸ συνηθίζουμε στη τσάντα.

Για τὸ βράδυ, θά φορεθούν μακρὰ γάντια από μαύρο βελούδο γαρνιρισμένα με φτερά στρουθοκαμήλου.

□ □

Δέν πίστευα ποτέ ότι θά ξαναρχόταν τόσο έντονη ή μόδα τών παπουτσιών με χαμηλά τακούνια. Κατά κανόνα, τὰ γαρνιρισμάτα των συνίστανται σε «ντεκούπ πικέ» και σε δερμάτινους φιόγκους. Τὸ σεβρώ είναι της μόδας, μόνο του ή άνακατωμένο με δέρμα ζαρκαδιού.

Και τὸ βράδυ, κυριαρχεί τὸ παπούτσι από σεβρώ χρυσό με χαμηλό τακούνι, πολύ ντεκουπέ. Συνηθίζονται επίσης παπούτσια από κρέπ ντε σιν με χρυσό τακούνι αλλά δεν μου φαίνεται και τόσο έπιτυχημένη ή ιδέα αυτή. Βλέπουμε άκόμη και παπούτσια μισά... άσπρα και μισά... μαύρα. Ίσως γιατί έρχονται οι 'Απόκριες!

□ □

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

Οι ομπρέλλες της μόδας έχουν πάλι λαβή από έλεφαντόδοντο και πολύτιμο ύφλο.

ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ

Θεωρείται πολύ κομψό ένα βραχιόλι δερμάτινο με χρυσό φερμουάρ.

ΚΑΠΕΛΛΑ

Τόν Φεβρουάριο θά φορεθούν πολύ, καθώς φαίνεται, καπέλλα του είδους «Μαρία - Στούαρτ».

ΒΡΑΔΥΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τὰ βραδυνά τανιέρι είναι περισσότερο παρά ποτέ στην μόδα.

ΦΡΑΝΖΕΣ

Οι φράνζες, ιδίως οι μεταξέντες θά εξαβρουν όλη την παληά δόξα τους.

ΠΛΙΣΣΕ—ΣΟΛΕΪΓ

Στὰ βραδυνά φορέματα θά δοϋμε πάρα πολλά «πλισέ - σολέϊγ».

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Τὸ στόμα παίζει μεγάλο ρόλο στην ωραιότητα του προσώπου, είναι τὸ συμπλήρωμα της γυναικείας όμορφιάς και ό καθρέπτης της ψυχικής διαθέσεως. Διά-

—Ζώνη μαύρη με μπούκλα και καρδιά μετάλλινα.—Γάντια και τσάντα από μαλακό δέρμα με γαρνίρισμα άσπρο.—Γάντια βελούδινα γαρνιρισμένα με φτερά για τὸ βράδυ.—Μικρή τσάντα βραδυνή από δέρμα χρυσό με χρωματιστές πέρλες ένερυστέ. Κολλιέ μεταλλίνο χρυσό με τις ίδιες πέρλες.—Βραδυνά παπούτσια από δέρμα χρυσό και κρέπ μαύρο.—Για την ήμερα παπούτσια δερμάτινα καφέ και σκαρπίνια άσπρόμαυρα.

που σας άρέσει. Επίσης την νύκτα να βάζετε λίγο άπ' αυτές τις πομάδες να είστε βέβαιες, ότι δεν θά σκάσουν ούτε κατά τόν ψυχρότερο καιρό.

Έξαιρετική, πρώτα - πρώτα κι' άποτε λεσματική είναι ή έξης πομάδα, που περιέχει συγχρόνως και όργανέτ που διατηρεί τὸ φυσικό ρόδινο χρώμα τών χειλιών:

Huile à la rose	31 gr.
Cire	6 »
Blanc de baleine	6 »
Organelle	7 »

Για όσες προτιμούν την λευκή πομάδα, δίδομε την έξης συνταγή:

Huile d'amandes douces	30 gr.
Cire blanche	6 »
Blanc de baleine	6 »
Essence de pergamote	0,50 cent.
de geranium	0,50 cent.

Μιάν χαρακτηριστική και όδυνήρα αισθητικότητα που έμποδίζει και τόν παρμικρότερο μορφασμό και κίνηση τών χειλιών προκαλούν τὰ έξανθήματα που γίνονται ύστερα από άρρώστειες και πυρετό. Για ν' άπαλλαγίτε άπ' αυτά μεταχειρισθήτε την έξης συνταγή:

Glycerolè d'amidon	25 gr.
Calomel	5 »
Teinture de benjoin	1 »

Στὰ έπόμεινον δυσοσμία στόματος και άναπνοής κ.λ.π.

Δερματολόγος Ίατρος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Συνοικέσια... Προξενήτρες... Πρακτορεία Γάμων...

Οι τρεις γιατροί που αναφέραμε σε προηγούμενο φύλλο, ήταν μά την αλήθεια ξευπνοί άνθρωποι. Είχαν, όπως λένε, το θράσος της αγνοίας!

“Ολα τὰ πράγματα ήταν γι’ αυτούς δυνατά. Και θά το πιστέψετε; Χάρης σ’ αυτήν την ερασιτέχνηδα προξενήτρια πέτυχαν να παντρευθούν τὰ κορίτσια που δνειρευόντουσαν! Παραμύθια! θά πητε. “Οχι, κάθε άλλο μάλιστα. “Η Ιστορία που σάς αναφέραμε είναι τόσο αληθινή όσο το ότι μέ... διαβάσετε!

Μά ως ξαναγυρίσουμε σ’ αυτές τις προξενήτρες. Τι υπέροχες και πόσο μελιστάλακτες γυναίκες! Τό γέλιο τους, τὸ βλέμμα τους, ἡ ὁμιλία τους ἔχουν μιάν αφάνταστη χάρη. “Όταν πηγαίνετε στο σπίτι τους, νομίζετε, ότι μαίνετε στον παράδεισο! “Έχουν την μαγιά να συγκεντρώνουν σὰ σαλόνια τους τὰ γοητευτικότερα κορίτσια, τούς πιὸ δροσερούς καὶ ζωηρούς νέους, τὸ ἄθος τέλος πάντων τῆς νεότητος. Χωρίς να τὸ καταλάβετε λοιπόν κι’ ἐσεῖς... ξαναεινώνετε καὶ γίνεσθε παιδί. “Ένα τρελλό παιδί που διψάει γιὰ αἰσθηματικές περιπέτειες. “Όσο γιὰ τὴν

ερασιτέχνηδα προξενήτρια αὐτὴ πιά είναι αεικίνητη! Θέλει ὅλους νὰ τούς εὐχαρίστηση, ὅλους νὰ τούς περιποιηθῇ.

Τι εὐχαρίστηση αἰσθάνεται! Αὐτὸ ἀκριβῶς θελήσαμε νὰ ἐξακριβώσουμε κι’ ἐμεῖς, γι’ αὐτὸ καὶ κάναμε μιάν σχετική ἐρώτηση στὴν πιὸ διάσημη ἀπ’ αὐτὲς τὶς προξενήτρες, τὴν κ. Ρ. Δ.

Γέλασε μὲ τὴν καρδιά της. “Η προξενειά, μάς ἐξηγήσαμε ἡ κ. Ρ. εἶναι ἓνα σπόρ. “Ένα εὐγενὲς καὶ εὐχάριστο σπόρ. “Αγωνίζεται κανεὶς νὰ συνδέσῃ δυὸ ἀνθρώπους. Καὶ φαντασθῇτε πόσο ἐνθουσιάζεται ὅταν βλέπει ὅτι αὐτοὶ οἱ δυὸ ταιριάζουν καὶ κάνουν ἓνα εὐτυχισμένο ζευγάρι.

—Καὶ πῶς τούς κάνετε νὰ καταλάβουν ὅτι πρέπει ὁ ἓνας... ν’ ἀγαπήσῃ τὸν ἄλλον!

—“Α, πρέπει νὰ εἰσθε μεγάλος ψυχολόγος. Νὰ ξέρετε νὰ ξεχωρίζετε ἀνθρώπους μὲ ἀντίθετους χαρακτήρες οἱ ὁποῖοι ὁμῶς ταιριάζουν στὶς γενικές των «γραμμές» καὶ νὰ τούς φέρνετε σὲ συχνὴ ἐπικοινωνία ὥστε νὰ ἀναπτυχθῇ μετὰ τῶν ἓνα ἀσθημα συμπαθείας. Αὐτὴ ὁμῶς ἡ «δουλειά» ἔχει μεγάλη φασαρία! Στὴν ἀρχὴ ὁ νέος καὶ ἡ νέα δειχνουν μιὰ ἀνεξήγητη ἐχθρότητα. Θά ἔλεγε δὲ κανεὶς ὅτι ἐφαρμόζεται ἡ παροιμία: «φοβάται ὁ Γιάννης τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸ Γιάννη»!... Τὸ βλέμμα τους, ἡ στάσις τους, ἡ

ἓνας τὸν ἄλλον εἶναι ἀπερίγραπτη. Θυμᾶμαι ὅτι ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κορίτσια ποὺ

ἐφυγαν παντρεμένα ἀπ’ τὸ σπίτι μου ἀντιπαθούσε ἓναν ὁμορφὸ νέο. Τὸν εὗρισκε σαχλὸ, ἐγωϊστὴ, ἀνόητο. “Ο νέος εἶχε πειραχθῇ φυσικὰ, ἀπὸ αὐτὴ τὴν διαγωγή της. Μὰ φαίνεται ὅτι δὲν τὴν λογάριζε κι’ ἐκείνους γιὰ τὴν μόλις τὴν ἔβλεπε τὴν κυττοῦσε εἰρωνικὰ ἔχων περιφρονητικὰ τὰ χεῖλη καὶ συνέχιζε τὴν ὁμιλία του σὰν νὰ εἶχε περάσει ἀπὸ κοντὰ τοῦ ἓνα ἀντιπαθητικὸς ἄνθρωπος! Κι’ οἱ δυὸ νέοι ὅμως σὺγχάζαν πολὺ καιρὸ στὸ σπίτι γιὰ τὴν στενὴ φιλίαν τῶν παιδιῶν μου. “Ετοι ἡ κόρη μου ἤξερε ὅλες τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ δνείρα τῆς νέας, ὅπως ἐπίσης ὁ γιὸς μου ἤξερε ὅλες τὶς ιδιοτροπίες καὶ τὶς σκέψεις τοῦ φίλου του. “Η νέα λοιπὸν δὲν εἶχε καθόλου μοντέρνες ιδέες γιὰ τὴ ζωὴ. “Έκανε βέβαια τὴν μοντέρνα, ντυνόταν μὲ τὴν τελευταία λέξη τῆς μόδας, σὺχναζε σὰ κοσμικὰ κέντρα μὰ δὲν εἶχε ἐπηρεασθῇ καθόλου ἀπὸ τὰ δνείρα μιᾶς μεγάλης ζωῆς. Κοροΐδευε τὸν ἔρωτα γιὰ τὸν φοβόταν. Περιφρονούσε τὶς αἰσθηματολογίες γιὰ τὴν ἔκκαναν νὰ σκέφτεται τὴν μοναξιά της καὶ δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανέναν ἄνθρωπο νὰ μάθῃ τὶς πραγματικὲς σκέψεις της.

“Ο νέος πάλι φαινόταν ὑπερβολικὰ αἰσθηματικὸς. “Έκανε χίλιες φιλοφρονήσεις στὶς γυναῖκες, μιλούσε διαρκῶς γιὰ τὶς δουλειές του, δὶλανε ὅτι εἶχε γνωρίσει τὸν ἔρωτα καὶ διασκέδαζε ὡς τὶς πρῶτὲς ὥρες μ’ εὐθυμίες συντροφίης. “Έν τούτοις τίποτε ἀπ’ ὅλα αὐτὰ δὲν τὸν συγκινούσε καὶ δὲν τὸν ἐνδιέφερε.

—“Εγώ, ἐξωμολογεῖτο στὸν γιὸ μου, ἔχω ἓνα μεγάλο δνείρο: νὰ παντρευθῶ μ’ ἓνα αἰσθηματικὸ κορίτσι.

Αὐτὲς οἱ συζητήσεις τῶν παιδιῶν γίνονταν ἀπὸ προστά μου. “Ετοι ἤξερα τὶ δνιεύετο ὁ καθένας τους καὶ πῶς ἤθελε τὴν μέλλουσα σύντροφο τῆς ζωῆς του. “Όταν λοιπὸν ἔμαθα τὰ «δνείρα» αὐτοῦ τοῦ τόσο συμπαθητικοῦ νέου ἀπεφάσισα νὰ τὸν παντρεύω μὲ τὸ κορίτσι ποὺ σὰς ἀνέφερα καὶ ποὺ ἤμουν βέβαιη ὅτι θά τοῦ ταίριαζε σὰν... γάντι!

Μὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦταν ὑπερβολικὰ δύσκολο. Γιὰ νὰ τὸ πετύχω χρειάστηκε νὰ πῶ καὶ λίγα ψέμματα.

“Ένα ἀπόγευμα ποὺ εἶχε ἔρθει ὡς πάντα αὐτὸς ὁ νέος στὸ σπίτι ἔφερε μὲ τρόπο τὴν συζήτηση γιὰ τὸ «θετικὸ» κορίτσι.

—Μοῦ φαίνεται, τοῦ δὶλωνα, σὲ μιὰ στιγμή ὅτι δὲν τῆς εἰσάτε ἀδιάφορος. Πρόσεξα μάλιστα ὅτι μερικὲς φορὲς τὸ βλέμμα της ἔπαιρνε μιὰ πολὺ μελαγχολικὴ ἔκφραση ὅταν σὰς κυττούσε.

“Ο νέος κοκκίνισε ὡς τ’ αὐτιά προσπά-

θησε νὰ δικαιολογηθῇ. “Η δεσποινὶς Α. εἶναι βέβαια ἓνα πολὺ ὁμορφὸ κορίτσι μὰ δὲν μοῦ ἔχει κάνει ἐντύπωση. Εἶναι τόσο ψυχρὴ, τόσο ἀδιάφορη, ὥστε αὐτὸ ποὺ μοῦ ἀποκαλύπτετε μοῦ προκαλεῖ κατὰπληξη.

—Τι κουτοὶ ποὺ εἰσάτε ὅλοι ἐσεῖς οἱ νέοι, τοῦ ἀπάντησα. Κρίνετε πάντα τὰ κορίτσια ἀπὸ τὸ φέρεμά τους καὶ τὰ λόγια τους. Ποτὲ δὲν φαντάζεσθε ὅτι μπορεῖ κιόλας νὰ προσποιούνται, νὰ μὴ θέλουν ν’ ἀποκαλύψουν τὸν πραγματικὸ χαρακτήρα τους. Φαντασθήκατε ποτὲ ὅτι ἡ δεσποινὶς Α. ἀγαπᾷ τρελλὰ τὰ αἰσθηματικὰ κινηματογραφικὰ ἔργα, ὅτι συγκινεῖται σὰν μαθητρίουλα καὶ ὅτι εἶναι μιὰ πρῶτης τάξεως νοικοκυρά;

Εἶδα ὅτι τὰ λόγια μου ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στὸ νέο. “Ανοῖξε ἐκπληκτὸς τὰ μάτια του, ἔχασε νὰ μ’ ἀπαντήσῃ καὶ γιὰ νὰ μὴν προδώσῃ τὴν ἀμηχανία του ἀναψε ἓνα τσιγάρο.

Κατόλαβα ὅτι τὸ «ψάρι εἶχε τσιμπήσει». Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ τοῦ εἰπῶ περισσότερα γιὰ τὴν νέα νὰ μὴν ὑποπτευθῇ ὅτι τοῦ ἔστηνα καμμιὰ παγίδα. Αὐτὰ ἐν τούτοις ποὺ τοῦ ἀνέφερα ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν ἀναστατώσουν καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ προσέξῃ αὐτὸ τὸ κορίτσι. Τοῦ εἶχα «ἀνοίξει τὰ μάτια» ὡς λένε!

Τώρα ἦταν ἡ σειρά τοῦ κοριτσιό. Γι’ αὐτὸ ὅμως ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ ἄλλη μέθοδο. “Επρεπε νὰ τοῦ κεντήσω τὴν περιέργεια! Μόλις λοιπὸν τὸ εἶδα τὸ ρώτησα:

—Τι ἔχει ὁ κ. Β μαζί σου; Βλέπω ὅτι διαρκῶς σ’ ἀποφεύγει σὰν νὰ σοῦ ἔχη κάνει ἐρωτικὴ ἐξωμολόγηση καὶ σὺ τοῦ ἀπάντησες μὲ μιὰ ψυχρολογία.

—Αὐτός; “Ο ἐγωϊστὴς; “Α, ὄχι δά, δὲν τὸ πιστεύω! Δὲν εἶναι ἀπὸ τούς ἀνθρώπους ποὺ ἀσχολοῦνται σοβαρὰ μὲ μιὰ γυναῖκα.

—Κι’ ὅμως, διαμαρτυρήθηκα, τ’ ὄνειρό του εἶναι νὰ παντρευθῇ μιὰ λογικὴ μὰ κι’ αἰσθηματικὴ νέα, ἓνα κορίτσι τοῦ τύπου σου.

“Η Α. σήκωσε μὲ ψυχρότητα τούς ὤμους της καὶ μοῦ δὶλωσε:

—Σκοτίστηκα!

Κι’ ὥστόσο ἤξερα ὅτι αὐτὸς ὁ νέος θ’ ἄρχιζε νὰ τὴν ἐνδιαφέρῃ.

Πράγματι, δὲ ὅταν τὸν συναντοῦσε δὲν τοῦ φερίοταν πιά μὲ ψυχρότητα καὶ πολὺς φορὲς μάλιστα, συζητοῦσε μαζί του.

Τὸ ἀποτέλεσμα; Μετὰ δυὸ μῆνες αὐτοὶ οἱ δυὸ νέοι ἔγιναν ἀχώριστοι φίλοι. Καὶ φυσικὰ δὲν ἄργησε αὐτὴ ἡ φιλία τους νὰ μεταβληθῇ σὲ τρυφερὸ εἰδύλλιο τὸ ὁποῖο πάλι κατέληξε σ’ ἓναν εὐτυχισμένο γάμο!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Στὸ προσεχές: Μιὰ παράδεξη προξενήτρια τῆς συνοικίας τοῦ Κολωναίου.— Πῶς παντρεύονται οἱ καμαριέρες τῶν ἀριστοκρατικῶν σπιτιῶν.—Οἱ συνταξιούχοι καὶ οἱ αἰσθηματικὲς νησιώτισσες.—Μικρὲς προίκες ἀλλὰ μεγάλα... αἰσθήματα.

TOY JEAN DE LA HIRE

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ!

Κινηγημένοι ἀπὸ τοὺς Ἑρμείους ὁ ντὲ Σιζράκ καὶ ὁ Φραντσίσκο, τρέχουν. “Ο Πῶλ πληγώνεται καὶ δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ. “Ο Φραντσίσκο τὸν φορτώνεται καὶ φθάνουν στὸ ὄροπέδιο.

10. (Ἡ συνέχεια)

Τὸ βάραθρο ποὺ ἀνοιγόταν μπροστὰ τους ἦταν σκοτεινὸ...

—Τι θὰ κάνουμε τώρα; εἶπε ὁ Πῶλ. Πίσω μας εἶναι οἱ Ἑρμῆοι, ἡ αἰχμαλωσία, ἴσως κι’ ὁ θάνατος, εἶναι ὅμως καὶ τὸ φῶς, ἡ θερμότης, ἡ τροφή, ἡ ἐλπίδα νὰ ξαναβροῦμε τὴν Λόλα. Μπροστὰ μας εἶναι ἀπόλυτη ἐρημία, αἰώνιο σκότος, χιόνια, πάγοι, βέβαιος θάνατος... Τι θὰ κάνουμε;...

Μιὰ τρομερὴ παραφωνία σφυριγμάτων τὸν διέκοψε.

Οἱ δυὸ ἄνδρες στράφηκαν κι’ εἶδαν τὸ πλῆθος τῶν Ἑρμείων μαζεμένο στὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ, ν’ ἀνεβαίνει. Μόνο ποὺ τὰ μάτια τῶν τεράτων ἦσαν γουρλωμένα σὰν νὰ ἔβλεπαν κάτι τὸ καταπληκτικὸ, τὸ ἀφάνταστο!

—Περιμένουν νὰ παραδοθοῦμε γιὰ τὴν ἄν ἀκόμη ὑποκύψουμε στὸ κρῶς καὶ στὴν πείνα, ἀσφαλῶς δὲν θάρρουν νὰ μᾶς ἀναζητήσουν ἐδῶ. Εἶναι φανερό πῶς τὸ σκοτάδι ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν ἄβυσσος τοὺς προκαλεῖ μεγάλο φόβο...

—Ἐπὶ τέλους, ἄς παραδοθοῦμε, εἶπε ὁ Φραντσίσκο. Αὐτὰ τὰ τέρατα ἔχουν κάποια νοημοσύνη. Θυμιάστε; εἶχαν καταλάβει ὅταν τούς κάνατε νόημα πῶς πεινοῦμε...

—Θὰ κυττάξω νὰ συνειννοθῶ μαζί τους, εἶπε ὁ Πῶλ.

Οἱ δυὸ ἄνδρες σηκώθηκαν. Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως ἄφησαν καὶ οἱ δυὸ μιὰ κραυγὴ, ἐνῶ μιὰ φοβερὴ κακοφωνία σφυριγμάτων σήκωσε τούς μονόποδας στὸ ποδῶν!

“Εκεῖ κάτω, μέσα σὰ αἰώνιο σκότος, μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη εἶχε φανῇ ἀπὸ τομα σὰν νὰ ἐκτοξευόταν ἀπὸ ἓναν πελῶριο ὀδραντο φάρο καὶ σκέπαζε ἀκριβῶς τὸ ὄροπέδιο.

ΟΠΟΥ Ο ΜΠΙΑΝΤ ΚΑΙ Ο ΜΠΡΑΝΤ ΔΙΝΟΥΝ ΣΗΜΕΙΑ ΖΩΗΣ

Κατάπληκτοι, ὁ Πῶλ κι’ ὁ Φραντσίσκο εἶδαν νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ φῶς τὸ ὄροπέ-

διο, ποὺ ἡ λάμψη του τοὺς ἐτύφλωνε. “Ηδὴ ὅμως ἡ ἀκτινοβολία περνοῦσε ἐνσπεύροντας τὸν πανικὸ μεταξὺ τοῦ πλῆθους τῶν μονοπόδων.

Τὸ μυστηριώδες φῶς ἄφησε τὸ ὄροπέδιο καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του πρὸς τ’ ἀριστερά. Πολὺ μακριὰ ἡ φωτεινὴ δέσμη σταμάτησε ἀκίνητη γιὰ μιὰ στιγμή, κι’ ὕστερα ξαναγύρισε πρὸς τὸ ὄροπέδιο, πὺ σιγὰ, ἀνεβοκατεβαίνοντας, πηγαίνοντας μιὰ μπρὸς καὶ μιὰ πίσω. “Ο Πῶλ κι’ ὁ Φραντσίσκο παρακολουθοῦσαν γεμάτοι ἀγωνία μὲ τὸ βλέμμα τὴν φωτεινὴ αὐτὴ δέσμη ποὺ τοὺς θύμιζε τούς προβλεῖς ἐνὸς γηίνου θωρηκτοῦ μέσα σ’ ἓνα λιμάνι, τὴν ἰχθυά... Μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα ἔκανε τὴν καρδιά τους νὰ χτυπᾷ.

“Η φωτεινὴ δέσμη ξαναγύρισε. Καὶ σταμάτησε ἀπάνω στοὺς δυὸ ἄνδρες. “Εξαφνὰ, μὲ κατάπληξή τους, ὁ Πῶλ κι’ ὁ Φραντσίσκο εἶδαν τὴν μυστηριώδη φωτεινὴ δέσμη νὰ λεπτύνεται ὥσπου νὰ φθάσῃ σὲ διάμετρο μονάχα 1.50 μέτ. περίπου... Κι’ ἔπειτα νὰ κόμην ἐλάφωρα σχήματα ἀπάνω στὸν φωτεινὸ ρόμβο.

—Γράμματα, Φραντσίσκο! φώναξε ὁ Πῶλ ντὲ Σιζράκ.

Στὴν ἀρχὴ, σχηματίστηκαν ἔξη γράμματα:

—Μπλιπ! φώναξε ὁ Πῶλ.

“Επικολούθησαν ἄλλα τέσσα:

—Μπράντ! ξεφώνισε ὁ Φραντσίσκο.

Κι’ οἱ δυὸ ἄνδρες, τρελλοὶ ἀπ’ τὴν χαρὰ τους, ρίχτηκαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, γελώντας καὶ κλαίοντας συγχρόνως, ἐνῶ τὸ πλῆθος τῶν μονοπόδων παρακολουθοῦσε σιωπηλὰ.

“Ο Πῶλ διάβασε σὲ λίγο δυνατὰ:

«Βρισκόμαστε στὸν πλανήτη Ἀφροδίτη, ὅπου Ἀκτινοβόλος Σφαῖρα καὶ Κρόνιοι κατεστράφησαν. Κάτοικοι Ἀφροδίτης καταπληκτικῶς ξευπνοί. Θεὰ τελειοποίησις τῆς ἐπιστήμης τῶν. Σὰς ἀνεκάλυψαν μὲ τὰ τηλεσκοπία των, μὲ τὴν βοεθήκατε στὸ σκοτεινὸ ἡμισφαίριό τοῦ Ἑρμῆ. Σὰς στέλνουμε μὲ ἓναν ἀπ’ τοὺς καταπληκτικούς προβλεῖς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Δὲν γνωρίζουμε ἀκόμα πῶς νὰ σὰς ἀνταμώσουμε γιὰ τὴν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀφροδίτης δὲν μπο-

ροῦν πρὸς τὸ παρὸν νὰ βγοῦν ἀπ’ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ πλανήτη των! “Υστερα ἀπὸ σαραντῶντι γήινες ὥρες ὅμως θὰ μπορέσουμε νὰ στείλουμε τηλεγράφηματὰ στὴ Γῆ. Δεύτερη προβολὴ ταξιδεύει καὶ θὰ σὰς ἔρθῃ 35 λεπτὰ ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν.

ΜΠΙΑΝΤ καὶ ΜΠΡΑΝΤ

“Εξαφνὰ, ὅλα ἔσβυσαν καὶ δὲν φαινόταν πιά παρὰ ὁ βράχος τοῦ σπιστολίου. —Φραντσίσκο!... φώναξε ὁ Σιζράκ μὲ ἀγωνία... Δὲν βλέπω τίποτα πιά!... Μήπως δνειρευτήκαμε;...

—Μὰ, σενιόρ, τὰ 35 λεπτὰ θάχουν περάσει ἤδη... “Ακριβῶς! νὰ ἡ δευτέρα προβολή...

Πραγματικά, μιὰ νέα λάμψη πρόβαλε ἀπ’ τὸ μακρινὸ σκοτάδι κι’ ἄλλα γράμματα ἄρχισαν νὰ σχηματίζονται. “Ο Πῶλ τὰ διάβασε μαζί μὲ τὸν Φραντσίσκο:

«Θὰ στείλουμε τηλεγράφημα στὴν Γῆ. “Ελπίζουμε νὰ μπορέσουμε νὰ σὰς ἀποσάσουμε σύντομα ἀπ’ τὴν ἀφιλόξενη ἐπιφάνεια τοῦ Ἑρμῆ, γιὰ τὴν τριάντα σοφοὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐργάζονται πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ἀποστολῆς μας ὡς ἔσας. Τοὺς μένει νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τῆς βαρύτερης μας ποὺ πρέπει νὰ ὑπερνηκῇ. Καθὼς ἀντιλαμβανόμεθα ἀπὸ κάθε τι ποὺ συμβαίνει τριγύρω μας, ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ποὺ διατρέχετε εἶναι νὰ πεθάνετε τῆς πείνας. Σὰς μένουν δυὸ πράγματα: ἢ νὰ πεθάνετε ἢ νὰ τρέφεσθε μὲ τοὺς μονόποδες ποὺ σὰς τριγυρίζουν. Μὴν διστάσετε καὶ κάψτε, γιὰ θερμανσὴ σας, τοὺς νεκροὺς μονόποδες. Πρέπει νὰ ζήσετε, ὥσπου νὰ μπορέσουμε νὰ σὰς σώσουμε! Ποῦ βρίσκεται ὅμως ἡ Λόλα Μεντς; Αἰχμάλωτη ἡ πεθαμένη; Περιμένετε τρίτη προβολή».

“Εσβυσε ἡ δεύτερη προβολὴ καὶ πέρασαν ἀρκετὰ λεπτὰ ὥσπου νὰ φανῇ ἡ τρίτη:

«Αὐτὸ τὸ τρίτο ἡλιόγραμμα θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο τῆς πρώτης σειράς. Μόνον ὀστέρα ἀπὸ 96 ὥρες θὰ μπορέσουμε νὰ σὰς στείλουμε ἄλλα, ἀφοῦ οἱ ἐπιστημονές μας κάνουν ἱκανὴ προμήθεια ἡλιακοῦ φωτός. Θὰ στείλουμε ἄλλο ἡλιόγραμμα στὴν Γῆ. Μὴν κινηθῇτε ἀπ’ τὴν σκοτεινὴ ζώνη ὅπου βρίσκεστε γιὰ τὴν ἀλλοίως δὲν θὰ σὰς βλέπωμε πιά. Σκοτώστε μονόποδες! Ποῦ εἶναι ὅμως ἡ Λόλα Μεντς; Θάρρος καὶ καλὴ ἀντάμωση!

ΜΠΙΑΝΤ καὶ ΜΠΡ...

Ξαφνικὰ ἡ προβολὴ διεκόπη προτοῦ σχηματισθῇ ὁλόκληρο τὸ δνομα Μπράντ. Σὰν νὰ τοὺς εἶχαν θερμάνει ὡς τότε οἱ ἀλλοῦντες ἀπὸ τὴν Γῆ καὶ ἔνοιωσαν μιὰν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔρθῃ ἡ θανάσιμος ψῆχος σ’ ὅλα τὰ μέλη τους.

—Θά παγώσουμε έδω πάνω! φώναξε ό Φραντσίσκο. "Ας κινηθούμε λίγο. Πάμε στους μονόποδες!

"Αδραξε τό ρόπαλό του κι' ώρμησε πρὸς τό σιωπηλό πλήθος τῶν μονοπόδων. Μὲ μαγκουριές, τσάκισε χέρια καὶ πόδια καμμιὰ δεκαρία τέρκων ἐνῶ τ' ἄλλα μὲ σφυρίγματα ὠπισθοχωροῦσαν πανικόβλητα.

Ὁ Πῶλ εἶχε προχωρήσει ἀκολουθώντας τὸν Φραντσίσκο. Ἔσυρε δυὸ πληγωμένους μονόποδες πίσω ἀπὸ ἕναν βράχο ποῦ ἦταν στὴν σκοτεινὴ ζώνη. Σὲ λίγο, ὁ Φραντσίσκο τὸν ἀντάμωσε, σέρνοντας πίσω του δέκα ὑπόλοιπους Ἑρμείους ποῦ εἶχε σιτράζει δλους μαζί.

Εἶχε φθάσει ἡ στιγμή νὰ κάμουν ὅ,τι τοὺς ἔλεγαν ὁ Μπλιντ καὶ ὁ Μπράντ. Οἱ δυὸ ἄνδρες ἀνατρίχιασαν ἀπὸ φρίκη καὶ οἱκο συγχρόνως.

Οἱ Ἑρμείοι, ὅπως τοὺς ἔχομε περιγράψει, ἦσαν πολὺ διαφορετικοὶ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς. Κι' ὅμως ὁ Πῶλ κι' ὁ Φραντσίσκο ἐνοιῶσαν πὼς πίσω ἀπ' τὸ μοναδικὸ μάτι ὑπῆρχε κάποια διάνοια.

Ὁ Φραντσίσκο μὲ μιὰ χειρονομία φρίκης εἶπε:

—Σενιόρ, ὅπως φαίνεται, δυὸ πράγματα μᾶς μένουν τώρα νὰ κάνουμε: ἢ νὰ ρομφέξουμε τὸ αἷμα αὐτῶν τῶν πτωμάτων ἢ νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὸ κρῦο. "Αν πεθάνουμε ἡμεῖς, εἶναι χαμένη μιὰ γιὰ πάντα ἡ σενιόριτσα. Δὲν διστάζω...

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἐπηκολούθησε εἶναι προτιμότερο γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μᾶς νὰ μὴν περιγραφῇ... Ὑστερα, ὁ Φραντσίσκο ἄναψε ἕνα σπέρτο κι' ἔβαλε φωτιά σ' ἕνα πτώμα ποῦ ἄρχισε νὰ καίγεται σάν λαμπάδα σκορπώντας μιὰ γλυκεῖα θαλπωρὴ...

Σὲ ἀπόσταση εἴκοσι βημάτων, ἀκριβῶς στὰ ὅρια τῆς σκοτεινῆς ζώνης, μέσα στὴν αἰώνια λάμψη ποὺ περνοῦσε τὰ σύννεφα, τὸ πλήθος τῶν μονοπόδων, σαστισμένο, κυττοῦσε σιωπηλὰ τὸ καταπληκτικὸ φυσικὸ φαινόμενο ποὺ ἀγνοοῦσε: τὴ φωτιά.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΟΙ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Ὁπου ξαναβρίσκεται ἕνα ἄτομο ποὶ καταπληκτικὸ κι' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀκτινοβόλο Σφαῖρα.

Ὁ πανικός ποὺ εἶχε προκληθῇ στὴν Γῆ ἀπ' τίς δυὸ ἐπιδρομὲς τῆς Ἀκτινοβόλου Σφαῖρας μὸλις ἄρχισε νὰ ἡσυχάζη κι' οἱ ἄνθρωποι ἀνακτοῦσαν τὴν ψυχραιμία τους, ὅταν μιὰ καταπληκτικὴ εἰδηση ἔπεσε σάν κεραυνός.

Αὐτὸ συνέβη τὸ πρωτὶ τῆς ἐνδεκάτης μέρας ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Ἀκτινοβόλου Σφαῖρας ἀπάνω ἀπ' τὴν Κολομβία καὶ τῆς ὀριστικῆς τῆς ἐξαφανίσεως. Οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Παγκόσμιου», μεγάλῃς ἐφημερίδος ἐκδιδομένης σὲ ἑξὶ γλῶσσες καὶ ἐκτυπωμένης συγχρόνως σὲ ὅλες τίς πρωτεύουσες τοῦ νέου καὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου διάβασαν τὰ ἐξῆς ἀφάνταστα στὴν πρώτη σελίδα:

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

«Ἀπόψε, στίς 11 καὶ 34', ὁ κ. Κονστάν Μπρυλαριόν, διευθυντῆς τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ δόσους Βερριέρ, εἶδε καλὰ μὲ τὸ τηλεσκόπιό του μιὰ κυκλική, φω-

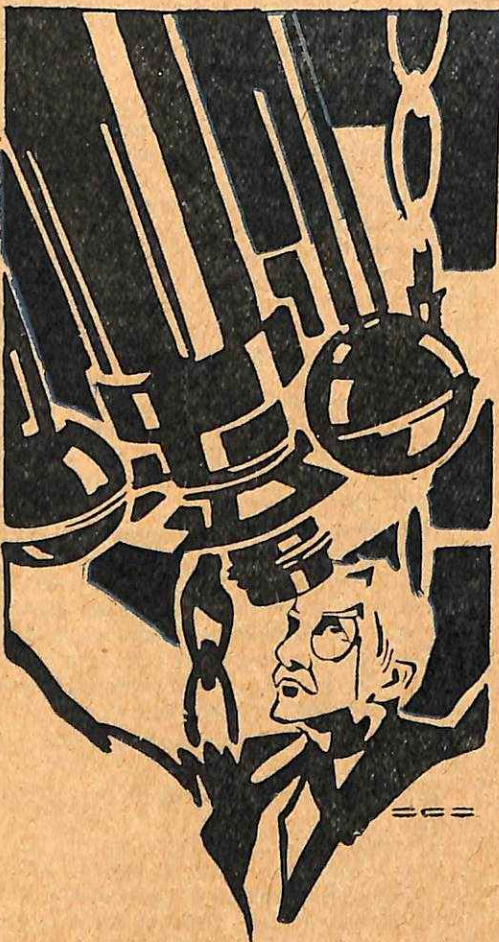
τεινὴ προβολή.

»Νύχτες τώρα, ὁ κ. Μπρυλαριόν, ποὺ ἐξέταξε τὸν πλανήτη Ἀφροδίτη, εἶχε προσέξει μὲ κατὰπληξὴ πὼς μιὰ φωτεινὴ ἀκτίνα ποὺ ἐξέπεμπε ὁ πλανήτης, πλησίαζε πρὸς τὴ γῆ μὲ ταχύτητα.

»Κι' ἀπόψε, στίς 11 καὶ 34' ἀκριβῶς ἡ ἀκτίνα ἔφθασε στὴ γῆ. Ἐκπληκτος γιὰ τὸ φαινόμενο αὐτό, ὁ κ. Κονστάν Μπρυλαριόν βγῆκε ἀπ' τὸ παρατηρητήριό του καὶ φθάνοντας μπροστὰ στὸν φωτεινὸ κύκλο, διεπίστωσε πὼς χαράζονταν ἀπάνω σ' αὐτόν.

»Βοηθούμενος ἀπὸ τρεῖς συναδέλφους του, ὁ σοφὸς ἀστρονόμος πήρε πολλὰς φωτογραφίες τῆς προβολῆς.

»Ὁ κ. Μπρυλαριόν ποὺ εἶναι, καθὼς γνωρίζουν οἱ ἀναγνώστες μᾶς, ἀστρονομ-

Νύχτες τώρα ὁ κ. Μπρυλαριόν ἐξέταξε τὸν πλανήτη Ἀφροδίτη.

μικός μᾶς συντάκτης, ἔστειλε ἁμέσως μιὰ ζωγραφιὰ στὸν διευθυντὴ μᾶς τοῦ Παρισίου ποὺ τὴν ραδιοτηλεγράφησε ἁμέσως στοὺς διευθυντὰς μᾶς ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

»Δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία: πρόκειται περὶ τηλεγραφήματος ποὺ ἔστειλε ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη.

»Ἰδοὺ τὸ κείμενον:

«Τέσσερις ἄνδρες καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἀπῆγαγε κ' τὴν Βαρκελώνη καὶ τὴν Μπογκότα ἢ Ἀκτινοβόλο Σφαῖρα, ρίχθηκαν στὸν πλανήτη Ἑρμῆ. Δύο ἀπ' αὐτοὺς ἀπορροφηθέντες ξανά ἀπ' τὴν Ἀκτινοβόλο Σφαῖρα, στέλνουν τηλεγράφημα στὴν γῆ μὲ ἕνα καταπληκτικὸ μηχανήμα συγκεντρώνων τίς ἡλιακὰς ἀκτίνες καὶ ἐκπέμπον αὐτές. Μιὰ γυναῖκα καὶ ἄλλοι δυὸ

ἄνδρες παραμέναντες στὸν Ἑρμῆ εἶναι ἐκτεθειμένοι σὲ τρομεροὺς κινδύνους. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τοὺς σώσουμε... Ὑπὸ εὐνοϊκὰς συνθήκες αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα εἶναι ὁρατὸ σὲ 58' λεπτά στὴν γῆ, κοντὰ σὸ γαλλικὸ ἀστεροσκοπεῖο ποὺ τὰ τηλεσκόπια τῆς Ἀφροδίτης μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ τὸ διακρίνουμε... Δεύτερο τηλεγράφημα πρὸς τὴν Γῆ θὰ εἶναι δυνατόν νὰ στείλῃ ἡ Ἀφροδίτη ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια, τρεῖς μῆνες, ἐνδεκα ὥρες καὶ τριαντατέσσερα λεπτά. Ἀρθουρ Μπράντ, Τζόνταν Μπλιντ, ἐλεύθεροι πολλοὶ τῆς Ἀμερικῆς, εὐρισκόμενοι τώρα εἰς τὴν πόλιν Ἐπιστημόνων, Ἀφροδίτη».

Πὼς νὰ περιγραφῇ ἡ συγκίνηση ποὺ προκάλεσε στὴν γῆ αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα! Στίς δέκα τὸ πρωτὶ, ὅλες οἱ ἐφημερίδες τῆς Γῆς δημοσίευσαν ἐκτακτὰς ἐκδόσεις ποὺ ἀναδημοσίευσαν σὲ φωτοτυπία τὴν πρώτη σελίδα τοῦ «Παγκόσμιου». Τηλεγράφος καὶ ἀσύρματος ἐπετάχθησαν. Ἐγιναν βιαστικὰς ἐρευνες. Κι' ἡ ἐπομένη, ὅλα τὰ ἐντυπα ἔγραφαν γιὰ τὴν ἀπαγωγή τῆς σενιόριτς Ἀλίας Μεντές καὶ τοῦ ὑπέρτερου Φραντσίσκο στὴν Βαρκελώνη καθὼς καὶ τὴν ἀνεξήγητη μέχρι τῆς στιγμῆς ἐξαφάνιση τῆς γεωλογικῆς ἀποστολῆς ποὺ ἀπετελοῦσαν οἱ κ. κ. Πῶλ ντὲ Σιβράκ, Ἀρθουρ Μπράντ καὶ Τζόνταν Μπλιντ.

Τὶ ἦταν αὐτὴ ἡ Ἀκτινοβόλος Σφαῖρα καὶ τί εἶχε ἀπογίνει;

Τὶ εἶδους θάνατος ἀπειλοῦσε τὸν Πῶλ ντὲ Σιβράκ, τὴν Ἀλία καὶ τὸν Φραντσίσκο ποὺ εἶχαν ἐγκαταλειφθῇ ἀπάνω στὸν Ἑρμῆ; Πὼς ἦταν καμωμένο τὸ μηχανήμα προβολῆς τῆς Ἀφροδίτης, καθὼς καὶ τὰ τηλεσκόπια ποὺ ἐπέτρεπαν νὰ ἐκμηδενιστῇ ἡ ἀπόσταση τῶν 16 ἐκατομμυρίων λευγῶν ποὺ χώριζαν τὴν Ἀφροδίτη ἀπ' τὴν Γῆ τὴν στιγμή τῆς λήψεως τοῦ τηλεγραφήματος;

Τὴν ὀγδόη πρωινὴ τῆς μέρας ποὺ ὁ «Παγκόσμιος» δημοσίευσεν αὐτὸ τὸ ἄρθρο, ὁ ἐνδοξος δόκτωρ Ἀχμέτ βένης ἔπαιρνε τὸν καφέ του μόνος, μέσα στὴν τραπέζια τοῦ μεγάρου του στὸ πάρκο Μονσώ τοῦ Παρισίου.

Πίσω ἀπ' τὸν ἀφέντη στεκόταν ἀκίνητος κι' εὐθυτενής, ἕνας ἰνδὸς ὑπέρτης. Ὁ Ἀχμέτ βένης, ρουφώντας σιγά-σιγά τὸν καφέ του, διάβαζε προσεκτικὰ τὸν «Παγκόσμιον».

Ὅταν ἔφθασε σὸ συμπέρασμα τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Μπρυλαριόν, ἄφισε ἐφημερίδα καὶ φλυτζάνι καὶ ἔτριψε τὰ χέρια του ἐνῶ ἕνα σιωπηλὸ γέλιο γέμισε ρυτίδες τὰ χλωμά μάγουλά του. Ἐπειτα ὁ Ἀχμέτ βένης γύρισε στὸν ἰνδὸ καὶ εἶπε μερικὰς λέξεις. Ὁ ὑπέρτης βγῆκε καὶ σὲ λίγο ἔμπαινε στὴν τραπέζια ἕνας νέος ποὺ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸν Ἀχμέτ βένη.

—Κύριε Μαρτέν, εἶπε ὁ δόκτωρ, θὰ ἔχετε τὴν καλὴ σὺνὴ νὰ καλέσετε σὲ γεῦμα ἐκ μέσους μου τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων θὰ σὰς δώσω τὰ δνόματα. Πῆτε τους πὼς ἡ παρουσία τους εἶναι ἀπαραίτητη. Γράψετε: Ἀστρονόμος Νορμά, καθηγητῆς Μαρσιάλ καὶ διευθυντῆς τῆς Ἀστρονομίας κ. Τορπέν. Προσθέστε στίς προσκλήσεις τὸ ἐξῆς: «ὁ δόκτωρ Ἀχμέτ βένης βρῆκε ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε μιλήσει στὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστρονομίας κ. Τορπέν, στὸ πάρκο Μονσώ, τὴν νύχτα τῆς 21 πρὸς 22 Ἰουνίου».

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

Μιὰ φωνὴ μέσα στὴν νύχτα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΔΟΣ ΗΡΩΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Ἡ Ἀλιάντα εἶναι μόνη. Οἱ γονεῖς τῆς πῆγαν περίπατο μὲ τὴ βάρκα, οἱ φιλενάδες τῆς χορεύουν σὲ καζίνο. Αὐτὴ δὲν πῆγε πουθενά. Ἀπόψε θέλει νὰ ξεκουραστῇ, ν' ἀναπνεύσῃ. Ἡ ζωὴ μιὰς κοσμικῆς λουτρόπολης δὲν εἶναι πάντα εὐχάριστη. Φῶτα, μουσικὴ, χορὸς, σαμπάνια, ὅλ' αὐτὰ κουράζουν καὶ μάλιστα ὕστερ' ἀπὸ ἕνα κοπιαστικὸ χειμῶνα. Ἡ Ἀλιάντα θάθελε πολὺ νὰ πῆγαινε σὲ κάποια μακρινὴ ἐξοχὴ, μὲ λιγοστοὺς ἀνθρώπους, ποὺ νὰ μὴν εἶναι ὑποχρεωμένη ν' ἀλλάξῃ κάθε μέρα τουαλέττα. Μὰ δὲν τὴ ρώτησαν. Ἡ μαμὰ ἤθελε νάρθουν στὴ λουτρόπολη, ὁ μπαμπὰς δὲν εἶχε ἀντίρρηση. Κι' ἡ Ἀλιάντα τοὺς ἀκούουσε χωρὶς διαμαρτυρία. Τὸ ἀπαιτοῦσαν ἄλλωστε ἡ τάξις κι' ἡ περιουσία τῆς.

Ἡ Ἀλιάντα εἶναι μόνη. Σαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὴ μεγάλῃ ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου, σκέφτεται. Γύρω τῆς εἶναι πυκνὸ τὸ σκοτάδι, αὐτὴ δὲ θέλησε κανένα φῶς. Ἡ βραδυὰ εἶναι δική τῆς, κανεὶς δὲ θὰ τὴν ἀνησυχῇ. Ἡ Ἀλιάντα εἶναι εὐτυχισμένη, γιὰ τὴν θὰ μὴν ἐπὶ τέλους νὰ βρῇ τὸν ἐαυτὸ τῆς.

—Ἀλιάντα. Ἡ κοπέλλα δὲν τρομάζει. Τῆς εἶναι γνωστὴ αὐτὴ ἡ φωνή. Τὴν ἔχει ἀκούσει στὰ ὀνειρά τῆς.

—Ποιὸς εἶναι, λέει χαμογελώντας. Τὰ μάτια τῆς ψάχνουν μέσ' στὸ σκοτάδι. Δίπλα στὴν καρέκλα τῆς στέκεται μιὰ σιλουέττα ἀνδρική. Τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν φαίνονται, μὰ δὲν ἔχει σημασία. Ἡ Ἀλιάντα εἶναι βέβαιη πὼς τὸν ξέρει. Ἡ φωνὴ του ἀπαντᾷ:

—Εἰμ' ἐγώ. Τὸ γέλιο τῆς ἀντηχεῖ, κρυστάλλινο. —Χά, χά! Ὁμορφὴ σύστασις. Ἐσεῖς. Μὰ βέβαια δὲν μπορεῖ νάμιν κανεὶς ἄλλος. —Ἀλιάντα, ἀκούστε με. Δὲν ἔχει σημασία τ' ὄνομά μου. Δὲν μὲ ξέρετε καὶ σὰς ἀγαπᾷ. Μέρους καὶ νύχτες βασανίστηκα γιὰ τὴν εὐρισκὰ τὴν εὐκαιρία νὰ σὰς τὸ πῶ. Σήμερὰ εἰστέ μόνη κι' ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινὴ. Ἔχουν μεγάλῃ σημασία καὶ τὰ δυὸ, ἰδίως τὸ δεύτερο. Γιὰ τὴν ἂν ἦταν μέρα ποτὲ μου δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σὰς μιλήσω, ὅπως τὸ κάνω τώρα.

Ἐκεῖνη ἀκούει τρέμοντας. Ὅχι δὲν φοβᾶται. Μὰ ἡ φωνή, τὴν συγκινεῖ. Μόλις προσέχει τὰ λόγια ποὺ λέει ὁ ἀγνωστος. Ὅμως ἡ φωνὴ του τὴν ἀναστατώνει, τὴν τυλίγει μ' ἕνα πέπλο τρυφερότητας, πηγαίνει ἴσια στὴν καρδιά τῆς. Πρῶτὴ φορὰ ἔχει ἀκούσει τέτοιον ἥχο. Εἶναι βαθὺς κι' ἀπαλός, παρακαλεστικός καὶ χαδιάρικος, ἀβίαστα συγκινημένος, κατὰ ποῦ σοῦ φέρνει σὲ νοῦ τὸ τραγοῦδι τῆς φύσης τ' ἀνοιξιάτικα πρωινὰ καὶ τὸ κλάμμα ἐνὸς βιολιού στίς φεγγαρόλουστες νύχτες. Τὸν ρωτᾷ σιγά, ἐπειδὴ φοβᾶται μήπως διακόψῃ τὴ γοητεία.

—Μὰ ποιὸς εἰσθε λοιπόν; —Τί σὰς ἐνδιαφέρει; Ἐνας μέσα σὸ πλῆθος. Ἰσως ἐκεῖνος ποὺ περιμένετε, ἐκεῖνος ποὺ ὀνειρεντῆκατε στὰ παρθενικά ὀνειρά σας. Ἐγώ, σὰς ξέρω καλὰ. Μέρους τώρα σὰς παρακαλοῦμαι. Ἡ παρουσία σας μ' ἀναστατώνει, μόνον ὅταν σὰς βλέπω ἀναπνέω ἐλεύθερα. Ποιὸς εἰμαι; Τὸ ἀγνωστο, ὁ ἱλιγγος ποὺ μεθᾷ, τὸ βάρβαρο ποὺ μᾶς τραβᾷ, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ φέρομε ἀντίσταση. Εἰμαι ἡ ἀγάπη καὶ τὸ πάθος. Τὸ τίποτα καὶ τὸ πᾶν, τὸ ἀσχημάτω ποὺ ὁμορ-

φαίνει τὴ ζωὴ. Ἀλιάντα, ἀκούστε με. Εἴμαστε μόνον κι' ἡ νύχτα εἶναι δική μας. Ἀς ἀγαπηθοῦμε.

Ἡ κοπέλλα, ἀπλώνει τὰ χέρια. Εἶναι δέκα ἐπὶ χρονῶν καὶ δὲν ἔχει γνωρίσει τὴν ἀγάπη. Ἡ βραδυὰ εἶναι κατασκότεινη, ἡ ἀτμόσφαιρα χλιαρὴ, προκλητικὴ. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὴ ἡ λαμπρὴ φωνὴ τοῦ ξένου ποὺ λέει γι' αὐτὴν μόνον τὸ θερμὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι. Τοῦ ψιθυρίζει.

—Ναί, ἀς ἀγαπηθοῦμε. Τώρα βρίσκεται στὴν ἀγκαλιά του. Ἀκούει τὴ φωνὴν του νὰ τῆς μιλᾷ σιγά. Σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς προσπαθώντας νὰ δῇ τὸ πρόσωπό του. Μέσα σὸ ἀπόλυτο σκοτάδι δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ παρὰ δυὸ μάτια ποὺ γυαλίζουν παράξενα. Ἐκεῖνος τῆς φιλᾷ τὰ μαλλιά μὲ τρυφερότητα. Τὴ νοιώθει νὰ τρέμῃ ἐπάνω στὴν καρδιά του ἑτοιμὴ νὰ

Γιὰ πρώτη φορὰ ἔχει γνωρίσει τὴν ἀγάπη

τοῦ δοθῇ ἂν τῆς τὸ ζήτησῃ. Τότε τῆς ἀναποδογυρίζει τὸ κεφάλι καὶ ζητᾷ τὸ στόμα τῆς. Τὴ φιλοῦ μιὰ φορὰ, δυὸ, σφιχτὰ κι' ἀπελπισμένα. Τὴν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του. Ἐπειτα ἀπότομα, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, τὴν ἀφήνει καὶ χάνεται ὅπως ἦρθε, σὰ φάντασμα, μέσα στὴν νύχτα.

Μιὰ, δυὸ, τρεῖς μέρες, μιὰ βδομάδα, ἕνας μῆνας. Κόσμος φεύγει καὶ κόσμος ἔρχεται. Ἡ Ἀλιάντα ἔχει γαντζωθῇ σ' αὐτὴ τὴ λουτρόπολη, μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς τῆς. Αὐτὴ ποὺ ἦταν πάντα ἀδιάρρηκτο καὶ τόσο λίγο κοσμικὴ ἔχει ἀλλάξει τώρα ἐντελῶς. Τρέχει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χορεύει, φλερτάρει, δὲν ἀποφεύγει τίποτα. Γιὰ τὴν ἔχει πάντα μιὰν ἐλπίδα ποὺ τὴ σπρώχνει, μιὰν ἐλπίδα ποὺ εἶναι τώρα ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ζωῆς τῆς. Πὼς θὰ ξανάβρῃ τὸν ἀγνωστο τῆς σκοτεινῆς νυχτιάς. Δὲν τῆς μένει ἀπ' αὐτὸν παρὰ ἡ θύμηση τῆς φωνῆς του κι' ἕνα γράμμα. Ἐνα γράμμα παράξενο. Τὸ διαβάζει κάθε μέρα.

—Ἀλιάντα, γράφει. Συγγνώμην με. Δὲ μπόρεσα νὰ σοπᾶσω. Μὰ δὲ μετανιώνω. Γιὰ

μιὰ νύχτα ἦμουν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου γιὰ τὴν ἀπόλαυσά κατὰ ποῦ δὲ μοῦ χάρισε ὡς τώρα ἡ ζωὴ. Τὴν ἀγάπη. Ἀλιάντα, δὲν μὲ ξέρετε καὶ σὰς ἀγαπᾷ. Σὰς ἀγαπᾷ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ φανερωθῇ μπροστὰ σας. Εἰμ' ἕνας ἄνθρωπος. Σὰς ἐκλεψα τὴν ἀγάπη καὶ τὰ φιλιά σας, τὴν ἀγνὴ παιδιαστικὴ ψυχὴ σας. Ξέρω καλὰ πὼς δὲ θὰ μπορέσετε νὰ μὲ ξεχάσετε. Μπορεῖ νὰ μὲ θυμᾶστε μὲ θυμὸ ἢ καὶ μὲ μίσος ἀκόμη, μὰ θὰ μὲ θυμᾶστε ὁπωσδήποτε κι' αὐτὸ εἶναι κατὰ γιὰ μένα. Ναί, Ἀλιάντα. Εἶναι κατὰ πολὺ μεγάλο. Ἐσεῖς δὲ θὰ μπορέσετε νὰ τὸ καταλάβετε. Μὰ ἐγώ, ἐγὼ νὰ ξέρω πὼς κατὰ ἀπὸ τὴ σκέψη σας μοῦ ἀνίχνει, ὦ! Εἶναι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ὀνειρεντῆκα ποτὲ μου. Συγχωρεστε με καὶ πάλι. Σὰς λατρεύω, εἶμαι γιὰ πάντα δικὸς σας κι' εἶμαι δυστυχισμένος».

Ναί, εἶναι στ' ἀλήθεια ἕνα γράμμα παράξενο. Τὸ διαβάζει κάθε μέρα. Δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ. Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷ γιὰ τὴν φύσιν. Γιὰ τὴν νὰ διαλέξῃ μιὰ τέτοια σκοτεινὴ βραδυὰ γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ γι' ἀγάπη; Καὶ γιὰ τὴν νὰ μὴ ξαναφανερωθῇ ποτὲ; Ψάχνει γύρω τῆς, ἀνάμεσα στοὺς γνωστούς τῆς. Μήπως εἶναι κανεὶς ἀπ' αὐτούς; Ὅχι. Ἡ φωνὴν τοῦ ἀντιχεῖ στ' αὐτιά τῆς, θὰ τὴν γνώριζε ἀνάμεσα σὲ χίλιες. Ἡ Ἀλιάντα γυρίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χορεύει, φλερτάρει, τραγοῦδά. Κι' ὅμως... Γιὰ τὴν κάπου-κάπου στυννεφιάζει τὸ μουντάκι τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς σκεπάζονται μ' ἕναν ὑγρὸ πέπλο; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει κι' ἴσως οὔτε ἡ ἴδια νὰ τὸ ὁποφιάζεται. Ἡ Ἀλιάντα εἶναι δέκα ἐπὶ χρονῶν καὶ γιὰ πρώτη φορὰ γνωρίζει τὴν ἀγάπη.

Ἡ Ἀλιάντα εἶναι μόνη. Μιὰ δύναμη ἀκτανίστην τὴν τραβᾷ τὸ σημερινὸ βράδυ στὴν μεγάλῃ κατασκότεινη ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου. Εἶναι ἡ τελευταία τῆς βραδυὰ στὴν ἐξοχὴ. Καὶ θέλησε νὰ τὴν περάσῃ ὁλομόνυχον σ' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ ἀφήνει τὴν καρδιά τῆς. Μιὰ προαίσθηση τὴν κρατᾷ ἀκίνητὴ στὴν πολυθρόνα τῆς μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ τὰ χεῖλη μισανοιγμένα. Κάτι σὰ θαῦμα κατερεῶ τὴν ἀποψινὴ νύχτα. Κι' ἡ προαίσθησή τῆς εἶναι δυνατὴ, τέτοια ποὺ λίγες φορὲς νοιώθουσε στὴ ζωὴ μᾶς καὶ πάντα θγαίνει ἀληθινὴ.

—Ἀλιάντα. Σιγανή, σὰν πνοή, ἀπαλὴ σὰ χάδι, γλυκαὶ σὰ φίλημα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ μέσα στὴν ἡσυχία. Ἡ κοπέλλα τινάζεται ὀρθή. Εἶν' ὁ ἀγαπημένος τῆς αὐτὸς ποὺ στέκεται κοντὰ τῆς. Εἶν' αὐτὸς ποὺ τοῦχει χάρισει τὴν καρδιά καὶ τὰ χεῖλη τῆς, τὰ ὄνειρα καὶ τὴς ἀγρυπνίες τῆς, ὅλο τὸ ὑπέρποχο ποίημα τῆς τρυφερότητος ποὺ κλείνει μέσα τῆς ἡ κοριτσιάτικη ψυχὴ. Ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς νὰ σκεφθῇ καὶ τὰ θεομὰ τῆς πρᾶστα τυλίγονται σφιχτὰ γύρω σὸν λαιμό του. Ὅτι κλείνει μέσα τῆς τὸσον καιρὸς, ζητᾷ νὰ ξεχυθῇ. Ὅμως τὰ λόγια τὴν ἀποφεύγουν. Αὐτὸ ποὺ ἔχει νὰ πῇ εἶναι τόσο ὑπέροχο τόσο μεγάλο ποὺ καμμιὰ γλῶσσα δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἐκφράσῃ. Καὶ ψιθυρίζει:

—Ἀγαπημένε μου. Μιὰ μόνη λέξη. Μὰ τὸ λέει μὲ τέτοια θέση ποὺ ἐκεῖνος ἀνατρίχιαζε. —Μ' ἀγαπᾷς, Ἀλιάντα; Ἐκεῖνη χαμογελά. Ἡ ἐρώτηση τὴν ἐσφαιρίζει. Ἀκουμπᾷ τὸ κεφάλι τῆς σὲ στή-

θος του.

—Δεν πρέπει να ρωτάς για κάτι που ξέρεις. Σ' αγαπώ. Μερόνυχτα σε περιμένω κι' ήμουν σίγουρη πως θάρθης. Από τη μέρα που σε γνώρισα, έχασα την ησυχία μου. Δεν σε μαλώνω, τώρα που ξαναέρθεις. Μα πρέπει να μου υποσχεθής πως δε θα φύγης ποτέ πιά.

—Λιλιάνα, άφησέ με. Δεν ξέρεις, δεν πρέπει να μάθεις. Δεν θα με ξαναδεις. Ήρθα σήμερα κι' είναι η τελευταία φορά. Ξέρω πως αύριο θα φύγεις. Σε είδα να κάθεται μόνη και δε μπόρεσα ν' ανθέξω στον πειρασμό.

—Γιατί νάρθης; τόν κόβει με όρμη. Γιατί νάρθης από την πρώτη φορά, αφού ήταν να ξαναφύγης; Δεν ξέρω τίποτε από σένα. Μόνο η φωνή σου θρίσκειται διαρκώς στ' αυτιά μου και με βασανίζει. Ούτε τ' όνομά σου ξέρω ούτε τουλάχιστον το πρόσωπό σου. Μα τώρα πρέπει να σε δω. Πρέπει να ξέρω τί πρόσωπο θα δώσω στ' όνειρό μου.

—Τα όνειρα δεν έχουν πρόσωπο. "Αν αποκτήσουν ένα, παύουν να είναι όνειρα. Κι' είναι τόσο πιο όμορφα απ' την πραγματικότητα! Πίστεψέ με, αν με δής θα δοκιμάσης περισσότερη απογοήτευση παρά χαρά. Με καθηγόρησες γιατί παρουσιάστηκα στο δρόμο σου. Έχεις δίκιο, δεν έπρεπε να το κάνω. Μα ο κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα στην εύτυχία. Πλησιάζοντάς σε ζήτησα το κομμάτι της χαράς, που μου άνηκε. Είμ' εύτυχισμένος γιατί κι' εγώ έχω τώρα τ' όνειρό μου. Θα με βοηθήσει να τραβήξω το δρόμο μου.

—Μά Θεέ μου, γιατί να φύγης, αφού σ' αγαπώ;

—Λιλιάνα, άκουσε. Δεν αγαπās έμένα. Έτυχε να βρεθώ στο δρόμο σου, στην εποχή που η γυναίκα άρχισε να ξυπνά μέσα σου. Με στόλισες με προτερήματα που δεν έχω κι' αγαπήσες σ' έμένα τ' όνειρό σου. Είπες: Είσαι ού που πάντα καρτερούσα. Μ' αν δεν τύχαινα εγώ θα βρισκόταν κάποιος άλλος. Και θα τόν αγαπούσες το ίδιο, σαν και μένα.

—Δεν ξέρω, του αντίμιλει. Δεν μ' ενδιαφέρουν αυτά που μου λές. Σ' αγαπήσα. Δεν θέλω να μ' αφήνεις. Αγαπημένο μου. Αφίσε με να σε δω. Να κυττάξω τα μάτια σου. Πόσο πρέπει να νάναι όμορφα! Έλα, αν θες να με κάνης εύτυχισμένη...

—Λιλιάνα, της λέει με βαρύνει απόφαση, παραγγέλνω από το παρακάλεσμα της φωνής της. Είσαι βέβαιη πως μ' αγαπās; Πώς θα μ' αγαπούσες έστω κι' αν ήμουν άσημος ή παραμορφωμένος;

Η νέα διστάζει για μιὰ στιγμή. Ύστερα χαμογελά. "Αν είναι ποτέ δυνατόν να είναι άσημος «έκείνος»!

—Σ' αγαπώ, του λέει με κοριτσιίστικο πείσμα κι' αγαπώ μονάχα εσένα.

—Καλά λοιπόν, ως γίνη το θέλημά σου. Την πιάνει από τη μέση απαλά και την τραβά στην άλλη άκρη της ταράτσας, εκεί που φθάνει μια λουρίδα από φως.

—Λιλιάνα, λέει με φωνή τρεμουλιαστή, Εκείνη σηκώνει το κεφάλι άργα. Δεν διαβάζεται, τώρα που ξέρει πως θα τόν δει. Τα μάτια της για μιὰ στιγμή παιχνιδίζουν. Και ξαφνικά... τραβιέται. Είδε. Κι' αυτό που είδε τη γέμισε φρίκη. Μπορούσε της βρισκείται ένα πρόσωπο απείρηγο, τόσο άσημο που ποτέ η φαντασία δε θα μπορούσε να πιάσει παρόμοιο. Το βλέμμα της σά μαγνητισμένο δεν μπορεί να τραβηχθί από πάνω του. Εκείνος την παρακολουθεί. Περιμένει αυτή την κίνηση του αποτροπιασμού κι' όμως ποτέ δε θα μπορούσε να φαντασθί πως θα τόν πλήγωνε τόσο. Ένα μικρό χαμόγελο ζωγραφίζεται στην άκρη των χειλιών του.

—Και τώρα που είδες, Λιλιάνα τόλμησε να πης πως μ' αγαπās ακόμη. Πές μου πως τίποτα δεν άλλαξε μεταξύ μας.

Χαμηλώνει ντροπιασμένη το κεφάλι. Δεν μπορεί να μιλήσει. Τί να πη άλλωστε;

—Αντίο! ψιθυρίζει εκείνος. Του απλώνει το χέρι, χωρίς να τόν κυττάξει. Το κρατά μέσ' στα δικά του μιά τέλειωτη στιγμή κι' ύστερ' απομακρύνεται σιγά, γυρίζοντας το κεφάλι σε κάθε δέμα, σαν κάτι να περιμένει ακόμη. Αυτό το κάτι δεν έρχεται. Η κοπέλλα δεν κάνει την παραμικρή κίνηση. Ακουμπισμένη στο πεζούλι της ταράτσας τόν βλέπει ν' απομακρύνεται και νοιώθει μέσα της μεγάλο κενό. Σκέφτεται τα λόγια που της είπε εκείνος. Τα βρίσκει σωστά. Δεν είχε αγαπήσει σ' αυτόν ένα ώριμο πρόσωπο, αλλά τόν «άνδρα» που πάντα κρατά σκιάδα την γυναικεία ψυχή. Εκείνος είχε φύγει σαν όνειρο αφήνοντας μιάν ανάμνηση. Σε λίγο καιρό κάποιος άλλος θα παρουσιασθί. Θα της ψιθυρίσει το αίσιο τραγούδι της αγάπης. Κι' εκείνη πρόθυμη θα τού χαρίσει την καρδιά της χωρίς να καταλαβαίνει, ίσως, πως τ' όνειρο συνεχίζεται και πως στο πρόσωπο τώσαν ανδρών δεν αγάπησε παρά μονάχα την ίδια την αγάπη.

ΗΡΩ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΧΩ ΕΝΑΝ ΕΡΩΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ

Έχω έναν έρωτα παράξενο... Δεν μου μιλεί, δεν μ' αγαλλιάζει είναι σαν άνεμος σαν θάλλα να πιά πολύ τόν ήλιο μοιάζει!

Έχω έναν έναν έρωτα πρωτόφαντο, δίχως κορμί, μεστό λαγνεία κι' όλες οι χάρες του είν' όρατες και πρώτη απ' όλες η αρμονία...

Δεν είν' μορφή σ' αρχαίου προπλάσματος τις θέεις γραμμές ζωγραφισμένη, δεν έχει χέρια κρινόδαχyla ή καρδιοκλέφτρα μου έρωμένη.

Δεν την καλώ νυχτιές, σε ξέφρενο κι' έρωτικό, τρελλό, μεθυσί... Δεν έχει χείλη καν, τά χείλη μου τά διψασμένα να φιλήσει.

Μα έρχεται μόνη της τ' απόβραδα ή τίς αούγες, στην ήρεμία, κι' άλλότες φεύγει στη γαλήνη μου και μου τη φέρνει ή τρικυμία...

Στίχους σπαρμένη είν' ή νυχτιάτικη κι' έρωτική μας άσπρη κλίνη, μ' αν μας στερήσει ή γή τόν ήρεμο τό λογισμό και τη γαλήνη,

κι' αν μας στερήσει ή γή την άσπλη και την άμόλυντη ή σκέψη, φεύγουμε γρήγορα στα σύννεφα που άδρες σαν κλίνη έχουν σμιλέψει...

Κι' εκεί στών άνεμων τό πέρασμα και στών άχδ κάποιος του ρίμας, φιλιόμαστε όπως δεν φιλήθηκαν ποτέ στη γή την ίδιική μας!

Έχω έναν έρωτα παράξενο... Κάποιαν όρόσητη έρωμένη. Της έδωσα ό,τι είχα πολύτιμο, δικό μου τίποτα δεν μένει...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΛΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΕΟΧΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΥΣ

Ένας καπετάνιος κι' ένας μηχανικός που εργάζονταν μαζί, στο ίδιο πλοίο κουρασμένοι από τις ατελείωτες συζητήσεις τους, περί του ποιά θέση από τις δυο είχε μεγαλύτερη σπουδαιότητα και αξία, αποφάσισαν ν' ανταλλάξουν τις θέσεις τους στο πλοίο, για ν' αποδείξουν ο ένας στον άλλον την... άποψή του. Έτσι ο μηχανικός ανέβηκε στη γέφυρα, και ο καπετάνιος κατέβηκε στο μηχανοστάσιο.

Έπειτα από λίγες ώρες ο καπετάνιος φάνηκε στο κατάστρωμα δουτηγμένος στα λάδια και στίς καπνικές.

—Ε! Κύριε μηχανικέ! του φώναξε. Έλα γρήγορα κάτω, γιατί οι μηχανές σταμάτησαν και δεν μπορώ να τις βάλω μπρός.

—Πώς να τις βάλω μπρός, του απάντησε ο μηχανικός, αφού πέσαμε στην ξέρα!

ΗΡΩ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΟΡΑΜΑΤΑ ΜΕΘΥΣΜΕΝΩΝ

Δυο Ίρλανδοί επέστρεφαν από έναν χορό. Ήσαν στο κέφι σχεδόν μεθυμένοι. Έξω από την πόλη αναγκάστηκαν να σταματήσουν μπρός στις σιδηροδρομικές γραμμές που διέσχίζαν τόν δρόμο: Έπρόκειτο σε λίγο να περάσει το τρένο και ο δρόμος ήταν κλεισμένος. Έσθυσαν τη μηχανή και περίμεναν ώσπου να περάσει το τρένο. Περιμένοντας όμως τους πήρε ο ύπνος.

Σε λίγο ή άμαρσοτοίχια πέρασε με ταχύτητα από μπρός της και οι δυο μεθυμένοι Ίρλανδοί άνοιξαν τα μάτια τους ξυπνημένοι απ' τόν θόρυβο.

—Αλήθεια, είπε ο ένας. Αυτό που περάσαμε δεν ήταν ένα φωτισμένο χωριό;

—Ναί, του απάντησε ο φίλος του. Εγώ μάλιστα παρατήρησα ότι το πρώτο σπίτι είχε άρπάξει φωτιά. Έσθ το είδες;

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟΥ ΕΙΠΕ ΤΗΝ ΩΡΑ

Ένθ το τρένο διευθυνότανε από μιὰ βορεινή επαρχιακή πόλη της Αγγλίας στο Λονδίνο ένας άγνωστος ζήτησε από τόν Σκωτσέζο συνταξιούχό του που βρισκόταν στο ίδιο διαμέρισμα, να μάθη την ώρα.

Ο Σκωτσέζος σήκωσε το κεφάλι του από το βιβλίο που διάβαζε και του απάντησε:

—Ξέρω πολύ καλά, φίλε, γιατί ζητάς να σου πω τί ώρα είναι: Για να πιάσης κουβέντα μαζί μου, και αν πιάσουμε την κουβέντα θα γίνουμε φίλοι κι' όταν φθάσουμε στο Λονδίνο θα προσφερθής να με κεράσης ένα ποτήρι. Κατόπιν από φιλότιμο θα θελήσω κι' εγώ να κεράσω. Και θα ποιήσω άλλο ένα ποτήρι. Έσθ θα με ξανακεράσης μόνο και μόνο για να με υποχρεώσεις να σε καλέσω σπίτι μου να φάμε. Θα δεχθής την πρόσκληση και θα επισκεφθής το σπίτι μου όπου θα συναντήσης την κόρη μου. Όχι ξαναεπισκεφθής το σπίτι μου και θα ξανασυναντήσης την κόρη μου, και μιὰ μέρα θα έλθης να μου ζητήσεις το χέρι της... Και γιατί εγώ να δώσω τη συγκατάθεσή μου γι' αυτόν τόν γάμο, σ' έναν άνθρωπο που δεν μπορεί ν' αγοράσει ούτε ένα ρολόι; Όχι, φίλε, δεν σου λέω τί ώρα είναι.

Υπεύθυνος: Κ. Συριανούδης (Πλαπούτα 22). Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ν. Σκαρίμπας (Ψαρομυλίκου 17)

ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΤΑΞΙΔΙΑ

Έφυγες! Κλαίοντας κυττώ πίσω απ' το τζάμι το γυρτό κάποια ζευγάρια που περνούν άμέριμνα τα βράδια

(και με λαχτάρα στην καρδιά μέσα στην ήρεμη βραδιά σκέφτομαι δυο πυρά φιλιά, και δυο ματιών τα χάδια...).

Φεύγοντας έκλαιγες καλή όμως δεν ξέρω αν πιο πολύ πόναντες από μένα πού, καλή μου, έμενα μόνος.

(Θαρρείς πως έκλαιε και τ' άργθό βήμα σου ως έφευγες κι' εγώ πίστεψα πως σε δάρινε κάποιος μεγάλος πόνος...).

Κι' έμεινα μόνος να θρηνώ —με ένα σου γράμμα (μακρυνό ραντεβουδάκι) που έμεινε φίλος μου στην άνία—

Ίσως μιὰ μέρα, να συμβή μιάν είδηση να δής θλιβή <...έλαβεν χώραν τραγική, του δεινά αυτοκτονία...>.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΑΛ. ΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΑΙΣΙΟΔΟΣΙΑ

Το θάνατό μας καρτερεί το λαμπρό φως του ήλιου και τόν ζητούν τα πορφύρα στόματα τών ανθών...

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ένα τραπέζι— στενόχωρο, γιομάτο βιβλία τραπέζι. Τέσσερις τοίχοι— άσπρο, γυμνοί τοίχοι. Μια καρέκλα, κι' άπάνω σ' αυτήν ένα άτομο. Εγώ. Πρόσωπο στεγνό, χωρίς έκφραση. Δυο μάτια μεγάλα, σκοτεινιασμένα μάτια— που τρώνουν όλο το πρόσωπο. Μην τα κυττάξεις— θα σε σαρκάσουν. Μαλλιά, μαύρα μαλλιά, άχτένιστα, άνυπότακτα σαν τη σκέψη μαλλιά. Ένα στόμα μισανοιγμένο—δυο ματωμένες γραμμές έτοιμες να καγγάσουν. Λίγα βιβλία άπάνω στο τραπέζι.

Ένα κοντί μικρό χαρτένιο, μισοσχισμένο κοντί— με φυλαγμένα μέσα λουλούδια, λίγα ξερά μαρμαίνα γιασεμιά, ό,τι άπόμεινε από μιὰ μεγάλη, αίσια...—αίσια της ή μνήμη μοναχά— αγάπη. Ένας σωρός γκεροστομιασμένα όνειρα. Κούφια άνεπλήρωτα ιδανικά. Καρδιά φτωχή ένεκα... ή έλλειψη «εδ-γενών» αισθημάτων. Μια ζωή, μονότονη ζωή, κοινή, θαρειά, καταθλιπτικά άβάστα-γη ζωή, ζωή χωρίς σκοπό.

Μια λύση άλή— σύντομη λύση λογική: Ο θάνατος. Μια δόξα: οι συνάνθρωποι θα μ' όνομάσουν παράφορα γιατί κατάστρεψα τη ζωή που δεν μου... άνηκε, γιατί άπλούστατα ήταν δικιά μου! Γιατί κατάστρεψα τη ζωή με τις άπολαύσεις της, τις χαρές της, τις εύτυχίες της (άκούες); τη ζωή με τις «έκλεκτικές» της άπολαύσεις.

ΣΥΛΒΙΟΣ ΜΙΡΑΝΤΗΣ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Σκόρπια φύλλα έδώ και κεί, μαρμαίνοι κρίνοι... Στάλες, στάλες, ή θροχή στα λουλούδια αφήνει...

Σκόρπια φύλλα δω και κεί, παγωνιά και κρύο. Είν' ή φύση σιωπηλή σά νεκροταφείο...

Σκόρπια φύλλα και κλαριά δω και κεί ριχμένα, κλαίγουνε, θρηνούν πικρά... Μοιάζουνε με μένα...

ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΜΟΣ

ΛΗΘΗ

Ό! Θέλω να σε ξεχάσω!! Βαρέθηκα πιά να νοιώθω τόν πόνο—σκληρό κουράσιο—να μου ξεσάξει άσπλαχνα την ψυχή με τ' άσπ-λένιο μαχαίρι του... Άπόκαμει ή σκέψη μου να γυρίξη όλοένα στα περασμένα φέρνοντας πονεμένα δάκρυα στα μάτια μου!... Νοιώθω να βαραίνη την καρδιά μου... το μυαλό μου... όλο μου το είναι, ένα τρομερό βάρος και να μου παίρνη κάθε χαρά...κάθε εύ-τυχία!! Αυτό το βάρος, πόσο θάθελα νάβρ-σκα τη δύναμη να το πετάξω από πάνω μου!! Θέλω να έλευθερώσω τη σκέψη μου από κάθε τι δικό σου... Θέλω να σφίξω την ψυχή μου για να μη πονώ σε κάθε θύμηση σου κι' έπειτα... ν' άνοιξω χαρούμενα τα φτερά μου... έλευθερη... εύτυχισμένη... για να φθάσω ψηλά... πολύ ψηλά, ως εκεί που ή θύμηση της παλίας μου ζωής να μη μ' άγ-γίξη ποτέ!!

ΜΠΙΑΝΚΑ ΔΡΟΣΟΥ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΩ

Ντρίν, ντρίν. Το λεωφορείο ξεκινά. Όρ-μώ μέσα. Άκούς εκεί να το χασώ! Βιάζο-μαι τόσο πολύ να σου ρίξω καμάρι όλη μου την άηδία για τις άπιστίες σου και τις ψευτίες σου.

Ένας νεαρός μου προσφέρει τη θέση του. Κάθομαι ν' ανακουφισθώ. Πουδραρίζομαι δια-στικά. Στο μυαλούδάκι μου χορεύουν τρελ-λά όλα τα σχέδια της έλευθερίας πουκάμα την περασμένη νυχτιά.

Ένας γέρος με γλυκοκυττάζει, δυο φοι-τητάκια μου χαμογελούν.

Ζήτω! Θα βρω άλλο φίλο που να μ' ά-γαπά.

Ντρίν, ντρίν. Το λεωφορείο σταματά. Πηδάω. «Δεσποίνες την τσάντα σας». Να χαθί κι' αυτή. Τρέχω. Νά σε. Βολτάρεις με νευρικήτητα. Μια ρυτίδα χαράζει το πλατό μέτωπό σου.

Στέκω δειλά. Νοιώθω μέσα μου να γκε-μίζονται όλα τα τρανά μου σχέδια. Σκέπτο-μαι μόνο πως σ' έκαμα να περιμένης. Πέ-φτω με λαχτάρα στην άγκαλιά σου.

Άγάπη μου, συγχώρησέ με. Σε ξανα-φιλώ.

Πάει, δεν μπορώ να έλευθερωθώ.

ΔΙΑΝ

ΓΝΩΣΤΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

Ένας σωρός από λογής-λογής χαρτιά κι' άλλος άνθρωπος σκυφτός εκεί μπρο-στά του:

πετάει ο δεύτερος τόν πρώτο στη φωτιά, ριχνοντας μιὰ στερνή ματιά στα γράμματά του.

Μεταξωτά... μπιζού... στολίδια... και χρυσά νούμερα που σε χρήμα μοιάζουν μύθοι και κάτ' από τα άτέλειωτα ποσά, χάσκει είρωνικά το «ΕΞΟΦΛΗΘΗ...».

Και πίσω-πίσω ένα χαρτάκι μικρούλδ με λίγες εξηγήσεις της κυρίας: Ένα «Αντίο», ένα «Φεύγω». Σε φιλώ» κλείνουν το τέλος της βουδής μου ιστορίας.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΛΛΙΟΡΗΣ

ΟΛΙΒΕΡΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

Όπου κι' αν πάω βλέπω μίσος όπου κι' αν σταθώ, το μίσος άγριο όρθό κάποιες παρη-γοριές μου τις κυνήγησε... Τών νεύρων την γερή υπεδιέγερση το βράδυ αυτό για ν' άπαλύνω τις χαϊνές ήδονές μου άνεπτόλησα.

Τα χαλασμένα μας τσαντήρια που ξανά θα στήσουμε; Είπες με πίκρα: δεν υπάρχουν όμαλά έδάφη, καινούργιες πάλι ήδονικές που θάδωμε στιγμές; Σε ποιές θα τις ζή-τήσωμε άπάνεμες γωνίες ώ, σε ποιους κή-πους πράσινους για να τις θαλασμώνωμε;

Θύρθης έδώ στη χώρα αυτή πάντοτε λές κι' όμως γιατί δεν ξεκινάς κι' αυτές που τόσο έζησαμε να άναστήσωμε οι δυο τίς ό-ρες τις καλές;... Την νύχτα ήδονή να πιού-με της σιωπής στα βαλκόνια τα κύπελλα...

Και τί θα κάνωμε κατόπιν ως ξυπνήσωμε και την πραγματικότητα της ύπαρξης της άθλιας θάδης, καινούργιες πάλι ήδονικές που θάδωμε στιγμές; Σε ποιές θα τις ζή-τήσωμε άπάνεμες γωνίες ώ, σε ποιους κή-πους πράσινους για να τις θαλασμώνωμε;

Έλα... γιατί δεν έχω από πού ά-πόψε να πιαστώ, γιατί δεν έμεινε κανένας απ' αυτούς που τόσο αγάπησα... Έλα...για-τί από μέσα μου ξεσπάει έφφρηνη όρμη μα-ζί με πίκρα πούναι πόσο άβάσταχτη...

Ναί, μη διστάζης κι' όταν από την πολι-τεία φεύγεις που έγάλασε που τόσο χαρόνια πέρασες εκεί, το βλέμμα σου μη ρίξης απ' το πλοίο;... Γιατί λυγμοί θα τρικυμίσουνε τα στήθη σου...

Τα χαλασμένα μας τσαντήρια άπό τις πό-τες εκεί θαδύναμα θα στήναμε!...

ΚΩΣΤΗΣ ΧΑΛΩΡΟΣ

Μεταξύ μας

Π. Ν. Ευστρατίου. Τό πεζό σας διαρθρώθηκε άρκετά. Έγκρίνεται και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Εύαγγελίου. Θεοδωρόπου. Σας ευχόμαστε περαστικά και σας ευχαριστούμε θερμά για τα καλά σας λόγια. Μ. Καστοριάς. Όχι επιτυχημένο το πεζό σας, δυστυχώς. Γιατί μεταχειρίσασθε τόσο μεγάλες φράσεις; Διαβάστε συγχρόνως πεζογράφους για να συνηθίσετε σε πιο στρογγυλό γράψιμο. Ρέμβην. Πλημμύρα. Έγκρίνονται οι «Κοπέλες» και ο «Χωριάτης». Το «Κι' είπα να γ' αγαπήσω» θέλει ακόμη διόρθωση, από τάντων το τελευταίο τετράστιχο που είναι πολύ καλύτερο από τα πρώτα. Καί θα έχετε ίσως ν' αρχίσει έτσι: «Και θάγα τόσα λόγια να σου πώ... κτλ». Σας απαντήσαμε ήδη. Η καθυστέρησης οφείλεται στον μεγάλο αριθμό των επιστολών που είχαμε προς απάντησιν. Ευχαριστούμε. Δ. Μ. Όραίο το διήγημά σας αλλά προχειρογραμμένο. Θέλει ένα προσεκτικό «χτένισμα». Από πάντων στο τέλος να διορθωθεί, ώστε να ξεχωρίσει το «ήμερο-λόγιο» από την αφήγηση της ανεψιάς. Το περιεχόμενο διορθώθηκε. Κ. Γ. Κανόκη. Καί πάλι δεν μάς ικανοποίησε, δυστυχώς. Στείλτε τίποτε άλλο. Αίλιαν Κολοκοτρώνη. Μέτριο το ποιήμα σας. Δεν έχει μουσικότητα. Γιωργον Γιωργόπουλον. Συμπληρωτικό το πεζό σας, μάς ήθελε όμως παρακαλώ. Θεοφίλην Βασιλάκη. Θα το δημοσιεύσουμε αφού αφαιρέσουμε μερικές φράσεις που το χαλούν. Κίεσπάτραν. Διορθώθηκε άρκετά η «Κατάρα». Έγκρίνεται και θα δημοσιευθεί. Κ. Δ. Αμασκηνιώτη. Το ποιήμα σας ανεπτυγμένο. Γιατί γράφετε σε τέτοιο παλιό στυλ; Στυλιανόν. Τζανήν. Το πεζό σας πολύ άσχημα γραμμένο. Δημοσιεύουμε έδω τις πρώτες φράσεις του για να το αντιληφθήτε και μόνοι σας:

«Η νύχτα ήταν φεγγαριάτικη. Καθισμένος στη θορυβία της ακρογιαλιάς βλέποντας τις γλωμές ακτίνες του φωτεινού δίσκου της νύχτας που αντιφλέγγαν επάνω στα κύματα των οποίων άκουγα το φλοίσβο ζούσα εσώτερα. Ζούσα τη ζωή σου, Έ-

κείνη, που είχε καταστρέψει».

Α. Κ. Τ. Τα τελευταία σας δεν μάς ικανοποίησαν. Πρέπει ναχετε περισσότερες αξιώσεις από τον εαυτό σας. Για τις εύχες σας ευχαριστούμε. Ι. Καζινόπουλον. Το πεζό σας «Ο Καμπούρης» σχετικά καλύτερο από τα ποιήματά σας που είναι άγευχα. Και αυτό όμως δεν είναι δημοσιεύσιμο. Διαβάστε προτού ξαναγράψετε. Θάνον. Αλ. κ. η. Ένα-δυο φράσεις καλές, μα στο σύνολο ύστερεί. Προσέχετε πιο πολύ. Νώτην. Άγιομαυρίτην. Πολύ προχειρογραμμένα τα ποιήματά σας. Για να επιτύχετε το μέτρο και τη ρίμα μεταχειρίστε λέξεις που δεν έχουν τη θέση τους εκεί που τις βάθετε. Ε. Π. Κ. Το πεζό σας θέλει πολύ διόρθωση για να γίνει δημοσιεύσιμο. Η αρχή είναι άρκετά καλή. Η μέση όλη (από το «Όλα βουβά ως τη φράση «Ρωτό τους διαβάτες») πρέπει να λείψει. Καί το τέλος να διορθωθεί. Για τις εύχες σας ευχαριστούμε. Μίμην. Ψαλτώφ. Πολύ κοινό. Στείλτε μας τίποτα πιο πρωτότυπο. Αλ. κ. η. Γ. ο. λ. έ. τ. σ. α. ν. Μα γιατί τόσες κακόχρες κι' έξεζητημένες λέξεις; Ποτέ δεν μεταχειρίζεται κανείς όταν μιλάει λέξεις, σαν κι' αυτές: «Σωπασιά, τραυλιστά, άργυρένιες, ά-

κουριέμαι κλπ». Γράφετε απλά στο μέλλον, όπως μιλάτε. Δεν υπάρχει λόγος να στρεβλώνετε έτσι τη γλώσσα. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Παρ. Τριφτανίδην. Πολύ κοινότοπο το πεζό σας. Διαλέξτε κανένα θέμα πιο πρωτότυπο. Αρ. ά. χ. η. ν. Έγκρίνονται τα «Φιλιά» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Αθανασίαν Μ. Δεν είναι άσχημο το πεζό σας για πρωτόλειο. Δεν είναι βέβαια δημοσιεύσιμο, δείχνει όμως ότι με λίγη προσοχή και άσκηση θα μπορούσατε να γράψετε καλύτερα. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε θερμά.

Χριστίαν Χ. Έκ τυπογραφικής άβλεψίας παρελήφθη από την απάντησή σας μια γραμμή. Η διόρθωση του κ. Κωστή Παλαμά είναι η εξής: Περιάνδρου 5. Έλ. η. η. Π. Το ποιήμα σας «Ατ' ό τι πλάθει η φαντασία μου» έχει ένα δυο στίχους καλούς, στο σύνολο όμως είναι μέτριο. Νομίζουμε ότι μπορείτε να γράψετε καλύτερα. Σταμάτην Μαράντων. Έγκρίνονται οι «Ξενιτεμοί». Έλ. β. α. ν. Το «Πάντα θα περιμένω» έχει καλές μόνο δυο-τρεις φράσεις στη μέση. Στην αρχή και στο τέλος πολλές κοινοτοπίες.

ΑΤΕΛΗΣ κυκλοφορία του αίματος

ΚΛΕΙΣΤΟΙ πόροι του προσώπου

Είναι αι δυο βασικαί αιτίαι της προόρου ρυτιδώσεως.

Προλάβετε την πρόωρο ρυτίδωση διά της τακτικής χρήσεως της λιπαράς κρεμας νυκτός προσώπου **SKIN FOOD «ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ»**

“GEORGE,”

ήτις καθαρίζει τους πόρους και υποβ οηθεί την κανονική κυκλοφορία του αίματος.

ΓΕΝ. ΑΝΤ)ΠΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

•Ακαδημίας 5. Τηλ. 20-918

ΦΟΙΝΙΞ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα όγινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Γκλόρια. Ηράκλειον Κρήτης. Το ζεσταμένο νερό δεν είναι κακό έφ' όσον το δέρμα σας είναι ξηρό, τούναντιόν επιβάλλεται, αλλά μάλλον χλιαρό. Αποφεύγετε το σαπούνι. Δυό φορές την εβδομάδα άσπράδι αυγού που μετά ένα τέταρτον θα το αφαιρέσετε με βαμβάκι και ζεστό νερό. Κάθε βράδυ μετά το πλύσιμο να κάνετε την εξής πρόσφαρον λουσίον και με ένα βαμβάκι να αλείψετε το πρόσωπον και έντονότερα τα μέρη των παλάδων: μισό κουτάλακι του καφέ λεμόνι, μισό όβυζενέ και ένα κουτάλι γάλα άβραστο. Ποτέ να μην εγγίξετε το πρόσωπον με τα νύχια. Καί οι δυό κρέμες που μου γράφετε έχουν πολύ ύδραργυρο. Αν θέλετε άργότερα, μετά 20 περίπου ημερών αύστηρή κούρα, γράψτε στον κ. Λαδά να σας έτοιμάση άπεστερωμένην καλλυντικήν κρέμαν, που θα σας την στείλμη μαζί με την σχετικήν κούραν.

Καλωσύνη. Απ' όσο που μου γράφετε βλέπω ότι έχετε μιάν άκανόνιστη ποιότητα δερματος, λόγω της μη έφαρμογής της σχετικής και καταλλήλου θεραπείας. Να μεταχειρισθήτε το άσπράδι του αυγού δις της εβδομάδος και μετά δέκα λεπτά να το αφαιρέσετε με βαμβάκι και ζεστό νερό. Επίσης μιιά φορά την εβδομάδα κρόκο αυγού τον όποιο θ' αφαιρέσετε μετά ένα τέταρτο. Να πλύνεσθε δέ μόνον με χλιαρό νερό και ποτέ με σαπούνι. Τέλος πρωί και βράδυ μετά το πλύσιμο να μεταχειρίσθε μ' ένα βαμβάκι την λουσίον που σας γράφω και την όποια αρχίσετε να μεταχειρίσθε στην αρχή άραιωμένην με νερό, ούτως ώστε σε 15 μέρες να χρησιμοποιήτε μισό φάρμακον και μισό νερό:

Alcool camphré	30 gr
Teint. de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "

Κι' έτσι θα ηουχάση και θα αναλάβη το δέρμα σας, όποτε και θα καταλάβετε πια την ποιότητά του, τότε με ξαναγράψετε.

Μ. Χ. Ι Χανιά. Αφού έχετε τόσο λεπτό και όραίο δέρμα που αρχίζει με τη περίφημη άγνωστή μου πάστα, που μου γράφετε, να μαραινείται γράψτε στον κ. Λαδά να σας στείλμη μιιά πρόσφετη άγνή ποιάδα που θα σας ένδυναιώσει. Επίσης έπειδή το δέρμα σας δεν σηκώνει νερά χρειάζεται ένα ειδικό ύγρο για ξεμακιγιάρισμα. Ο ίδιος παρασκευάζει και ένα έξοχο γάλα για καθάρισμα το όποιο συγχρόνως περιέχει και την κρέμα για την κούραν της νυκτός και έτσι μ' αυτό δεν μένει ούτε ίχνος μακιγιάζ ή σπινής στο δέρμα, το όποιον δροσίζεται έξ άλλου θανιάσια, και παίρνει μιιά δελουδένια όψη.

Μάτα Χάρι. Να άποφεύγετε τα ζεστά νερά και το σαπούνι. Δυό φορές την εβδομάδα θα βάξετε κρόκον αυγού και μετά ένα τέταρτον θα τον αφαιρέσετε με βαμβάκι και χλιαρό νερό. Να χρησιμοποιήτε την λουσίον που γράφω παραπάνω προς τη «Καλωσύνη» κατά τον όμοιον τρόπον. Τα σημάδια πρωί και βράδυ να τ' αλείψετε με το παρακάτω φάρμακον, από το όποιον θα ρίχνετε δώδεκα σταγόνες μέσα σε ένα κουτάλι σουπας ζεστού νερού.

Alcool	15 gr.
Benjoin	5 "
Baume de Judée	5 gouttes

Ποιάδα την δανισινγκ Χαρέμ. Καί μετά δέμηνον μου ξαναγράψετε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Πολυβασανισμένον τ. Υ. Ν. Παιός λίγο παιός πολύ, όλοι σχεδόν οι νέοι δαγάζουν τα σπιθουράκια για τα όποια μου γράφετε.

Μπορείτε όμως, να τα θεραπεύσετε άποφεύγοντας τα καυσιμύματα, τα άλμυρά, τα οινόπνευμα όδη και το συχνό ξύρισμα, και μάλιστα το «έναντρα». Ός φάρμακον σας συμβουλεύω να πάρετε λίγο μουρουνέλαιο, άργότερα δέ λίγο μαγιά της μπύρας ένα κουτάλακι του γλυκού κάθε πρωί.

Όσον άφορα το άλλο ζήτημα σας συμβουλεύω να σταματήσετε και άς ξυγίξετε 48 ώκαδες, γιατί όταν θα αισθανθήτε τα δυσάρεστα του πράγματος θα είναι πια πολύ άργά. Έχετε ήδη τα πρώτα συμπτώματα: διαβάξτε και δεν καταλαβαίνετε τίποτε. Πρέπει, σας έπαναλαμβάνω να σταματήσετε άμέσως.

Υποφέροντα άνθροπον. Αυτό που σας παρουσιάσθηκε χρειάζεται για να περάση όχι μοναχά θεραπεία αλλά πρό πάντων θέληση μεγάλη. Η κατάστασή σας όφείλεται στην άνεπαρκεία ώρσιμένων αδένων τών έσω έκκρισεων γι' αυτό λοιπόν ύπάρχει άναγκη άμέσου και έντατικής θεραπείας. Σας συνιστώ λοιπόν να καταφύγετε σ' έναν γιατρό της πόλεώς σας στον όποιον να εκθέσετε όλη αυτή την κατάσταση. Αν δεν μπορείτε τότε πάρετε από το φαρμακείο τις κάτωθι ένέσεις τις όποιες θα κάμετε έναλλάξ. Μιιά μέρα την μιάν και μιιά μέρα την άλλην.

Υοχιμδίνη Σλίγγελ τρία κουτιά και Αντροστίνη τέτα τρία.

Μόλις τελειώσουν αυτές θα κάμετε 20 ένέσεις στρυχνίνης τών 0.002. Έν τώ μεταξύ είναι άνάγκη να επιδιώξετε αισθηματικές σχέσεις.

Νοσταλγόν του παρελθόντος. Νοσταλγείτε, όπως μου γράφετε και όπως λέγει και το ψευδώνυμό σας, το παρελθόν. Αλλά ποιά παρελθόν, το άμαρτωλό; Αυτό που μοιραίως θα σας ώδηγούσε στην τελείαν καταστροφήν, αυτό που σας έκαμε να είσθε μόνον κατ' όψιν άνθρωπος; Δεν το φαγτάζομαι. Διότι όλη η σημερινή σας κατάσταση δεν έχει άλλη αίτία από την ζωή που κάματε ως σήμερα. Καί τώρα, έπειδή μου ζή-

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ.

ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα

τάτε μιιά συμβουλή έχω να σας δώσω μιιά και μόνη: να θυμάστε πάντα το σοφό εκείνο: «Πάν μέτρον άριστον». Έάν έχετε αυτό υπ' όψιν σας και σύμφωνα μ' αυτό ρυθμίσετε την περαιτέρω ζωή σας τότε άσφαλώς θα ξαναβρήτε τη πρώτη σας ξενιοσύνη και άσφαλώς δεν θα ξαναγυρίση η δυσάρεστη αυτή κατάσταση που είναι άποτοκος όλης εκείνης της ζωής.

Τρώτε όσο μπορείτε λίγο, πάντα δέ στο μενού σας ναχετε και λίγα χόρτα. Έφ' όσον δέ σας είναι δυνατό κάμετε και τις κάτωθι ένέσεις:

Chlorure de Calcium Chropi	de 10 c.c. No 20
Επίσης από το κάτωθι φάρμακον θα παίρνετε δύο κουτάλια της σουπας ήμερησίως στο μέσον του φαγητού:	
Bromure de sodium	) á á
Bromure de potassium	) 6 gr.
Tein. de Valeriane	) á á
Chloral	) 4 gr.
Sirof de Menthe	50 "
Eau	250 "

Όταν τελειώση το φάρμακον, περιμένετε 10 μέρες και κατόπι το ξανακάνετε. Μετά έχετε την καλωσύνην να μου ξαναγράψετε. Καλόν όμως είναι, σας έπαναλαμβάνω να πάψετε να σκέπτεσθε το παρελθόν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΩ

καί προσφέρω τας καλλιεργασ τιμής δι' αδάμαντες, μριλάντια, πλατίνην, μαργιρίτάρια, σμαράγδια, ΑΡΧΑΙΑ νομίσματα, άσημία και χρυσά κοσμήματα. Λόγω ρεκλάμας ήγγυμένη επισκευή διά 5 έτη ώρολογίων και κοσμημάτων εις τιμής άσυναγωνίστους. Έχω τούς καλλιτέρους τεχνίτας. Επίσης σας προσφέρω τα παγκοσμίου φήμης ΕΥΠΗΝΗΤΗΡΙΑ ΜΑΡΚΑΣ «ΜΑΡΙ», ήγγυμένα διά 20 έτη και πάσα τυχόν βλάβη τους ή επισκευή δωρεάν (έκτός θραύσματος) και αντί δαρχμίων 150 έκαστον. Διά τας έπαρχίας επί πλέον 25 δαρχ. λόγω ταχυδρομικών. Δίδονται με μικράς δόσεις ώρολόγια, κοσμήματα, αδαμάντινα κλπ.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ
ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΙ — ΧΡΥΣΟΧΟΟΙ
Αθηνάς 56.— Τηλέφ. 26.717.

ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΦΕΓΓΑΡΙΑ

ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΘΗ
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

10000 άτομα εις όλον τον κόσμον έδοκίμασαν και συνιστούν το

ΤΣΑΪ ΡΙΚΤΕΡ

Δοκιμάσατέ το και σεις. Είναι έξαιρετο. Διαλύει τα λίπη, φρεσκάρει τον οργανισμόν και σας χαρίζει δυνάμεις για την ζωήν σας.

Πωλείται εις τα Φαρμακεία.

PULMOPHILOS

Αριθμός έγκρίσεως Υπουργείου Υγιεινής 130986 · 16 · ΙΙ · 1934

Ειδικόν διὰ νασήματα
ΒΡΟΓΧΩΝ & ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ
Ισχυρόν θεραπευτικόν Άριστον
αναμεταλλωτικόν. Αποχρεμπτικόν. Κατασταλτικόν του βηχός.
Υπερτονικόν. Έπαναφέρει την όρεξιν. Καταρρίπτει τον πυρετόν.
Άριστον ΑΠΟΤΕΙΛΑΝΩΤΙΚΟΝ.

Πωλείται εις τα Φαρμακεία. Αντιπρόσωπος ΚΑΡΡΑΣ
Πλατεία Αριστοτέλους αριθ. 9. Αθηνάι. Τηλέφωνο 23-605

ΠΟΥΛΜΟΦΙΛΟΣ

—Τὰ διηγήθηκε όλα, ὁ Μάλλον κι' ὁ Μπάρνεϊ θὰ μᾶς χρησιμεύουν ὡς μάρτυρες.
—Κι' ὁ Λωποδύτης;

—Ὁ Σούμερ γκρίνιαξε καὶ κύτταξε μ' ἐκδικητικὸ ὕφος τὸ χαμογελαστὸ πρόσωπο τοῦ συντροφίου του.

—Καὶ πάλι μοῦ ξέφυγε. Πάντως μὲ ἐξυπηρέτησε. Κρίμα πὺν δὲν εἶδες τὸν Οὐδέστικοι όταν τὸν κατηγοροῦσε ὁ Λωποδύτης-Φάντασμα. Εἶμαι εὐτυχὴς πὺν ὁ Λωποδύτης παρέστη στὴν δολοφονία.

Τὰ μάτια τοῦ Ντὰλ ἀστράψαν.

—Διερωτώμαι ἂν σοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια, παρετήρησε. Ἴσως νὰ μπλοφάρισε ἀπλῶς λέγοντας πὺς εἶχε παραστή στὴν δολοφονία. Πιθανώτερο εἶναι νὰ θρυσκόταν πολλὰ μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι τῆς κ. Ἀντισφορντ ἐκείνο τὸ βράδυ ὁ Λωποδύτης.

—Πιθανόν, εἶπε ὁ Ἰνσπéκτορ κυττάζοντας τὸν Ντὰλ κατὰματα. Ἐσὺ θὰ τὸ ξέρης καλᾶ.

—Δὲν ἔχω ἰδέαν. Ὁ Λωποδύτης ὅμως δὲν ἀποκλείεται νὰ συλλογίστηκε πὺς εἶναι ποτὲ δυνατόν τὸ σκαρίνι νὰ βρίσκεται στὰ χέρια τῆς μὲς Χάτγκουντ καὶ νὰ παραλλήλισε τὰ γεγονότα. Καπνίζεις, Σούμερ;

—Σ' εὐχαριστῶ.

Ὁ Ἰνσπéκτορ πήρε τὸ ποῦρο πὺν τοῦ πρόσφερε ὁ Ντὰλ.

—Ἀφοῦ κανεῖς δὲν ξέρει τὰ γεγονότα καλλίτερα ἀπὸ σένα, ὑποθέτω πὺς ἔχεις δικη.

—Δὲν φαντάζομαι νὰ ἀρχίσες τοὺς ὑπαιγμούς σου, φώναξε ὁ Ντὰλ καὶ συνωφρυνώθηκε.

—Ὦ! Ὁχι! καθόλου, μιὰν ἀπὸ αὐτὲς τίς μέρες ὅμως...

—Τὰ παρακάτω τὰ ξέρω ἀπὸξω κι' ἀνακατωτά. Μιὰν ἀπ' αὐτὲς τίς μέρες, θὰ συλλάβης τὸν Λωποδύτη-Φάντασμα. Πῖνω στὴν ἐπιτυχία σου!

Κι' ὁ Μάρτεν Ντὰλ σήκωσε τὸ ποτήρι του.
KERMAN LANTON

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνο καὶ ἀνευ οὐδεμιάς θλάθης τοῦ δέρματος ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλᾶσις μὲ τὸ τελευταῖο μηχανήμα διαθερμίας ὑπὸ ἐιδικοῦ ἱατροῦ: ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων) 4—7½ μ. μ.

τηλεφ. 27.420

ΚΥΡΙΕΣ εἰν θέλετε νὰ ἔχετε γρήγορα κάτασπρα καὶ γυαλιστερά δόντια ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ὁδὸν-τόκρεμα ἢ ὁποῖα ἀφαιρεῖ τίς κίτρινες κηλίδες.

Σεῖς ποὺ φοβεῖσθε νὰ γελάσετε, μάθετε ὅτι τὰ θαμπὰ καὶ κιτρινωμένα δόντια μετασχηματίζονται ἀμέσως σὲ κάτασπρα καὶ γυαλιστερά, ἀληθινὰ μαργαριτάρια, χάρις εἰς τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' ἀποτελέσματα εἶνε ἀπροσδόκητα. Ἐνα μόνον βούρτσισμα μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας θὰ σᾶς πείσῃ περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτῆς κρέμας. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιοῖ συστατικὰ πρῶτης ποιότητος μὴ

λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Μὲ μιὰ καταπληκτικὴ γαχύτητα τὰ δόντια σας θὰ πάρουν μιὰ καινούργια λάμψη καὶ λευκότητα ποὺ δὲν εἶχαν ποτέ, τὰ δὲ οὐλα σας θὰ ἐξυγιανθοῦν. Βεβαιώσατε σεῖς ἡ ἰδίες τὸ καταπληκτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ἀπὸ σήμερον χρησιμοποιοῦσατε τὴν ὁδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ἸΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ,

ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Κάμε ὅπως ἐγώ:

Πάρτε, εἰς περιπτώσειν ρευματισμοῦ, ἀρθρίτιδος καὶ ὀσφυαλγίας, τὸ γνήσιον καὶ μυριάκις δοκιμασμένον

ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ ΛΕΟΝΤΟΣ
Ἐνεργεῖ ταχέως καὶ ἀεφαλῶς!

Καταπραύνει ἀμέσως τοὺς πόνους, προκαλεῖ ἰσχυρὰν θέρμανσιν καὶ ἐντονὸν κυκλοφορίαν αἵματος εἰς τὰ πάσχοντα μέρη καὶ, κατὰ συνέπειαν, φυσικὴν διάλυσιν καὶ ἀπομάκρυνσιν τῶν ὑποῦλων δηλητηριωδῶν οὐσιῶν ἐκ τοῦ σώματος.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ:

Ι. Δ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ Διευθυντής
ΑΛ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ 'Αρχισυντάκτης
Γ. Ν. ΜΑΚΡΗΣ
Ν. ΤΑΒΕΡΝΑΡΑΚΗΣ (ΣΥΡΙΟΣ) Γραμματεὺς Συντάξεως

Συντάκται Γραφείου

Σ. ΒΟΡΕΙΟΣ
Δ. ΔΕΒΑΡΗΣ
Β. ΖΗΝΩΝ
Ν. ΚΑΠΙΤΣΟΓΛΟΥ
Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ
Χ. ΚΑΤΣΑΜΠΑΣ
Γ. ΛΟΥΛΑΚΑΚΗΣ
Γ. ΛΥΔΙΑΣ
ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ
Ν. Χ. ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ
ΛΥΔΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΚΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ
Π. ΠΙΚΡΟΣ
Ι. ΤΟΥΜΠΑΣ

Χρονογράφοι

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κ. ΜΠΑΣΤΙΑΣ
ΣΤ. ΜΠΡΑΝΙΑΣ
Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ
ΓΡ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κ. ΟΥΡΑΝΗΣ
Π. ΧΟΡΝ

Σκιτσογράφοι

Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ
Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗΣ

Ρεπόρτερς

Γ. ΒΟΥΡΟΣ
ΕΜΜ. ΒΡΟΝΤΑΚΗΣ
Π. ΓΛΕΖΟΣ

Σ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ
Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΡΕΑΣ
Β. ΖΕΡΒΕΑΣ
Δ. ΚΑΛΛΟΝΑΣ
Δ. ΚΑΠΛΑΝΟΓΛΟΥ
Χ. ΚΛΑΡΑΣ
Φ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ
ΕΛ. ΚΟΤΣΑΡΙΔΑΣ
Κ. ΜΑΥΡΕΠΗΣ
Ι. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Δ. ΣΚΟΥΡΑΣ
Δ. ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Δ. ΤΣΑΚΩΝΑΣ
Γ. ΤΣΙΜΠΟΥΡΑΚΗΣ

Διευθυντής Τυπογραφείου

ΗΛ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθύνται 'Επαρχιακῶν Γραφείων

ΣΤ. ΔΕΛΑΚΩΤΣΟΣ (Θεσσαλίας)
Ι. ΚΑΤΡΗΣ (Πελοποννήσου)
Δ. ΜΑΛΑΓΑΡΔΗΣ (Κρήτης)
ΣΤ. ΣΤΑΓΚΟΣ (Β. 'Ελλάδος)
Καὶ πυκνὸν δίκτυον ἀνταποκριτῶν μέχρι καὶ τῆς μικροτέρας 'Ελληνικῆς κωμοπόλεως.

'Ανταποκρίται 'Εξωτερικοῦ

ΦΕΡ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ (Βουλγαρία)
ΑΓΓ. ΑΡΙΝΑΤΣΙ (Ρώμη)
Μ. ΒΕΝΤΟΥΡΑΣ (Χόλλυγουντ)
Γ. ΔΡΟΣΟΣ (Αἴγυπτος)
Γ. ΚΑΨΙΜΑΛΟΠΟΥΛΟΣ (Λονδίνον)
Κ. ΚΟΜΠΟΘΕΚΡΑΣ (Κων) πολίς)
ΠΡ. ΝΟΜΙΔΗΣ (Ν. 'Υόρκη)
Δ. ΧΑΡΙΤΟΣ (Βερολίνον)

"Ολοι οἱ ἀνωτέρω δά συνεργασθοῦν καὶ δά συντελέσουν ὥστε ἡ

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ

νά γίνη ἡ μεγαλειτέρα ἑλληνικὴ ἑφημερίς
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ